Francine Hornberger

ŽYMIAUSI PASAULIO AIŠKIAREGIAI

Nuo NOSTRADAMO iki JOHN EDVARD
Pranašavimai ir pranašystės
Atspėjimai ir nesėkmės

Knygoje *The New Age A to Z* sakoma, kad „aiškiaregystė – daiktų, buvusių, esamų ar būsimų įvykių apibūdinimas, nesiremiant mokslui žinomais informacijos gavimo bei prognozavimo būdais. Žinios apie tuos daiktus ir įvykius nėra susijusios nei su aiškiaregio jutiminiu suvokimu, mąstymu, samprotavimais, nei perimamos iš kito žmogaus sąmonės.“ Taip, tačiau aiškiaregis yra asmuo, turintis gerai išvystytą šeštąjį pojūtį, glūdintį pasąmonėje. Šeštasis pojūtis asmeniui leidžia matyti, jausti ir atlikti dalykus, ko negali žmonės, turintys penkis pojūčius.

FRANCINE HORNBERGER

ŽYMIAUSI PASAULIO AIŠKIAREGIAI

Nuo Nostradamo iki John Edward, pranašavimai ir pranašystės, atspėjimai ir nesėkmės

DAJALITA
Kaunas
2007

UDK 13:929
Ho-243

Versta iš:
THE WORLD'S GREATEST PSYCHICS
Citadel Press
Kensington Publishing Corp.
850 Third Avenue
New York, NY 10022

ISBN 0-8065-2615-7

ISBN 978-9955-691-45-7

Kristoferiui,
kuriam viskas įmanoma

Turinys

Padėka

Ant knygos viršelio užrašyta autoriaus pavardė, tačiau pagarbos nusipelno ir daug kitų žmonių. Dažniausiai rašytojas dirba atsiskyręs, bet už jo yra žmonės, kurie padeda rašyti.

Pirmiausia nuoširdžiai dėkoju gerbiamai Margaretai Wolf ir Bruce Bender'iui, padėjusiems šią knygą išleisti. Amanda Rouse su nepaprasta kantrybe ir profesionalumu viską prižiūrėjo, o Miles Lott knygą atvedė į finišą. Christine Guarino Mayer ir Derek Hornberger padėjo surasti įdomią slaptą informaciją.

Nuoširdi padėka aiškiaregiams ir jų organizacijoms, mane rėmusioms nuotraukomis ir teikusioms informaciją.

Barrio Manilow, Donnos Summer, Julijos Andrews ir Brodvėjaus garso įrašai taip pat nusipelno padėkos, tačiau nesiplėsiu. Ačiū Fluffy, Casey, Spike ir Annie. Jų neįtikėtinas apsukrumas padėjo nugalėti įvairius vilkinimus.

Ypač dėkoju savo privačios ir profesinės aplinkos žmonėms, mane toleravusiems šio projekto įgyvendinimo metu. Ačiū šeimai, draugams ir bendradarbiams, susitaikiusiems su mano nebuvimu, nenuovokumu, kritikavimu, užmaršumu, ekscentriškumu ir rodžiusiems nepaprastą kantrybę ir paramą. Ypač mano sužadėtiniui Kristoferiui LaSala, kuris ant savo pečių užsivertė visus mūsų būsimų vestuvių rūpesčius, nes aš visas jėgas atidaviau šios knygos rašymui. Jis labiau už kitus suvokia, ką reiškia gyventi su rašytoja, bet manęs neišsižadėjo.

Žymiausi pasaulio aiškiaregiai

Įvadas

Knygoje *The New Age A to Z* sakoma, kad „aiškiaregystė — daiktų, buvusių, esamų ar būsimų įvykių apibūdinimas, nesiremiant mokslui žinomais informacijos gavimo bei prognozavimo būdais. Žinios apie tuos daiktus ir įvykius nėra susijusios nei su aiškiaregio jutiminiu suvokimu, mąstymu, samprotavimais, nei perimamos iš kito žmogaus sąmonės.“ Taip, tačiau aiškiaregys yra asmuo, turintis gerai išvystytą šeštąjį pojūtį, glūdintį pasąmonėje. Šeštasis pojūtis asmeniui leidžia matyti, jausti ir atlikti dalykus, ko negali žmonės, turintys penkis pojūčius.

Aiškiaregystė ne visada leidžia numatyti ateitį ar bendrauti su mirusiais, kalbėtis su Dievu, vien tik minties jėga lankstyti stalo įrankius, materializuoti bei pradanginti daiktus. Kaip visur, taip ir čia yra specializacija. Kai kas gali turėti kelis nejutiminius sugebėjimus, tačiau dauguma aiškiaregių specializuojasi tik vienoje srityje.

Atsižvelgiant į aiškiaregių sugebėjimus, jie vadinami įvairiai: pranašais, orakulais, žyniais, mediumais, įžvalgiais žmonėmis, minčių skaitytojais, ateities spėjėjais, būrėjais ir telepatais. Kitoje spektro pusėje jie yra šarlatanai, sukčiai, apgavikai, išnaudotojai ir netgi eretikai. Visada vieni žmonės žavėjosi aiškiaregiais ir gal pakliūdavo ant jų kabliuko, taip sakant, būdavo apmulkinami, kiti matė jų kovą su blogiu, o dar kiti juos laikė šarlatanais.

Ar žmonės juos mėgo, ar ne, jais tikėjo ar netikėjo, aiškiaregiai klestėjo ir tarpo nuo laikų pradžios, nors ir negalima įrodyti, kad jie patikimi.

Aiškiaregius garbino ir plūdo visose Rytų ir Vakarų kultūrose.

Yra nenorinčių pripažinti, kad religija ir nejutiminis suvokimas artimai susiję. Tačiau abiem sritims reikalingas tikėjimas tuo, kas žinoma, materialu ir kas yra suvokiama — įvairiais laikotarpiais tai kėlė juoką ar panieką. Abu šie dalykai paremti tikėjimu.

Ironiška, kad dauguma religijų — ypač krikščionybė — smerkia „dvasinių galių" idėją. Tačiau buvo popiežių, pripažinusių aiškiaregių sugebėjimus. Biblijoje apstu pasakojimų apie parapsichologinius ir antgamtinius dalykus. Jos puslapiuose galima rasti vizijų ir įvykių numatymo. Svarbiausi religiniai pranašai — Mozė, Jėzus ir Mahometas — į aiškiaregių sąrašus neįtraukiami, bet pateikiami kitų religijų atstovai.

Daug žymių žmonių patirdavo dvasios ekstazę ir puoselėjo dvasinius savo sugebėjimus. Šerloko Holmso kūrėjas Artūras Konanas Doilis dėl savo aiškiaregystės paaukojo didžiąją karjeros dalį ir prarado kai kuriuos draugus. Jo draugystė su skeptikų karaliumi Hariu Houdiniu buvo labai nepastovi: vienu metu jie buvo draugai, bet vėliau Doilis bandė įtikinti Houdinį gavęs laišką iš mirusios Houdinio motinos Cecília Weiss. Doilis pareiškė, kad laiškas buvo parašytas angliškai, nors Weiss ta kalba nekalbėjo, ir kad ji neprisiminė savo gimtadienio. Houdinis Doiliui parašė atsisveikinimo laišką. Tačiau Doilio įsitikinimas dėl tų dalykų tikrumo nesumažėjo. Prieš mirtį jis rašė: „Skaitytojas mato, kad aš patyriau daug nuotykių. Dabar manęs laukia didžiausias ir šlovingiausias iš visų."

Tarp aiškiaregių buvo romantizmo laikotarpio poetai, vyras ir žmona Brownings'ai. Modernizmo erą sudrebino Shir-

ley MacLaine, tikėjusi reinkarnacija. Pirmoji Amerikos ledi Nancy Reagan kvietėsi aiškiaregę Jeane Dixon, kad ši parengtų Nancy ir Ronaldo Reagan'ų diagramas.

Gausu ir skeptikų. Kiekvienam tikinčiam žmogui tenka apie du netikinčius. Įdomu, kad aršiausi aiškiaregių oponentai, be mokslininkų, yra magai ir iliuzionistai, nes jie plečia patikimumo ribas ir stebina minias, rankų miklumu kurdami iliuziją.

Houdinis kažkada buvo vienas garsiausių magų ir skeptikų. Jaunystėje jis tikėjo, kad įmanoma bendrauti su mirusiais, ypač po mamos mirties 1913 m. Šį įvykį jis aprašė taip: „Šokas, iš kurio, manau, niekada neatsigausiu." Houdinis ilgai vaikščiojo pas mediumus, norėdamas susisiekti su mirusia mama, tačiau matė jų suktybę. Įsitikinęs, kad visi mediumai yra apgavikai, savo gyvenimą pašventė aiškiaregių demaskavimui. Houdinis mėgo incognito lankytis spiritistiniuose seansuose ir atidžiai viską nagrinėjo. Pastebėjęs mediumo apgaulę, nusitraukdavo kaukę — barzdą, akinius ar peruką — ir imdavo rėkti: „Aš esu Houdinis! O tu — apgavikas!"

Randall James Hamilton Zwinge, labiau žinomas kaip James Randi arba „Nuostabusis Randi", savo epochoje tas pats kaip Houdinis savojoje. (Tikintys reinkarnacija nustebs išgirdę, kad Randi gimė 1928 m., t. y. praėjus beveik dvejiem metams po Houdinio mirties.) Randi sako, kad žmonės tiki parapsichologija, nes „nori kontroliuoti savo gyvenimą. Taip pat laukia stebuklų". Randi yra įsitikinęs, kad parapsichologijos fenomenas yra nematerialus pseudomokslas. 1996 metais jis įkūrė James'o Randi Edukacinį fondą, paskelbusį, kad išmokės 1 mln. dolerių tam aiškiaregiui, kuris pateiks neginčijamus įrodymus apie savo sugebėjimus. Daug kas mėgino lai-

mę, bet šios knygos rašymo metu dar nė vienam nebuvo pasisekę.

Komikai Penn Jilliette ir Teller komedijos magija vertėsi daugiau kaip dvidešimt penkerius metus. Visų gerbiamas duetas skaitė paskaitas ir net dirbo Masačūsetso technologijos institute kaip „vizituojantys mokslininkai". Kaip galima nuspėti, jie demaskuoja magiškas apgaules. Nuo 2003 metų Penn ir Teller veda radijo laidą *Penn ir Teller: nesąmonė*. Pusvalandžio trukmės programoje jie pokštauja ir demaskuoja, sukelia priešiškas nuotaikas ir niekina tuos, kuriuos įtaria apgaudinėjimu.

Šiandien vienas svarbiausių parapsichologų užsiėmimų — linksminimas. Mediumai, tokie kaip John Edward, John Holland, James van Praagh, keliauja po pasaulį ir rengia spiritistinio bendravimo forumus. Praeitos kartos aiškiaregiai Nostradamas ir Motina Shipton užsitarnavo šlovę numatydami ateitį, kartais net keliems šimtams metų į priekį. Aiškiaregiai padeda atskleisti nusikaltimus, pavyzdžiui, Dorothy Allison, Peter Hurkos ir Elizabeth Joyce. Ypatingais atvejais jie įkuria naujo mąstymo mokyklas — Madam Blavatskaja ir Aleister Crowley.

Nemirtingojo Roberto LeRoy Ripley garsūs žodžiai: *Tikėk arba ne*. Šioje knygoje taip pat pateikiami žymiausi liūdnai pagarsėję pasaulio aiškiaregiai. Nėra jokių prielaidų apie jų darbus — geri jie ar blogi. Aš, perskaičiusi nesuskaičiuojamus traktatus, begalines serijas ir dokumentus, stengiausi suprasti, kodėl tikiu arba ne. Mane kankino nemiga, laukiant pasaulio galo ir iš jūrų iškylančios Atlantidos; krėtė baimė, kad aš rašau „automatiškai", ir bijojau būti apkaltinta dvasiniu plagiatu. Jaučiausi kalta, kad mirusieji giminaičiai žino nepadorius

mano veiksmus. Paskui prisiminiau, kad viena žinau tikrai: kada turiu baigti rašyti knygą.

Pagrindinė išvada — tikintys stengiasi gyventi geriau. Pavyzdžiui, jei netikite, kad 2012 m. pakryps Žemės ašis ir gyvenimas pasikeis, tai jūs ir toliau užsiiminėsite intrigomis; tačiau jei tikite, per tuos likusius kelerius metus stengsitės dar daug ką nuveikti.

Kad ir ką tikėtumėt, pasistenkite nesityčioti iš jums nesuprantamų dalykų. Geriau mėgaukitės sodriomis gyvenimo istorijomis žmonių, išsiveržusių į kitokį kelią.

Nesvarbu, kurioje barikadų pusėje stovite. Jūs galite susipažinti su pateikiama informacija, ją pasverti ir nuspręsti kaip elgtis. Galvokite apie tai, kad yra neapčiuopiamų dalykų ir visais laikais gyvenusių iškilių „nejutiminių mokytojų“, tapusių žinomais dėl jiems suteiktų „dovanų“, kurias jie naudojo kilniems, o kartais gėdingiems tikslams.

A

Dorothy Allison

Aiškiaregė seklė

(1925–1999)

Praradusi dalį savęs, jos jau negalėsiu atrasti.

— Dorothy Allison

Tai išgirdę iš savo prosenelės lūpų, tikriausiai sutiktumėt. Tačiau ką turėjo omeny Dorothy Allison, taip sakydama?

Dorothy Allison buvo moteris, sau susikūrusi „radėjos" reputaciją: daiktus, gyvus ar mirusius žmones ji surasdavo „vizi-

jų" dėka ir daugiau kaip trisdešimt metų talkino policijai. Nors ji ne tik padėdavo, bet ir trukdydavo, tačiau buvo policijos pareigūnų numylėtinė. Niekada nežadėdavo atsakysianti į visus klausimus. „Sakau, ką žinau, — teigė ji, kalbėdama apie savo vaidmenį policijos tyrimuose, — ir jie su tomis žiniomis elgiasi kaip nori."

Dorothy Allison didesnę savo gyvenimo dalį praleido Niū Džersyje. Nors buvo trijų vaikų motina, septynių vaikaičių senelė ir keturių provaikių prosenelė, nemanykit, kad ji visą laiką triūsė virtuvėje, kepdama pyragus ir ruošdama sekmadieninius pietus. Ji savo virtuvę naudojo kitiems tikslams: prie virtuvės stalo ne tešlą minkė, bet narpliojo nusikaltimus, įdėmiai tyrinėdama dingusių ar mirusių žmonių fotografijas. Jas stebėdama ji tarsi savaime suvokdavo atsakymus.

Dorothy Allison teigia, kad ji aiškinosi 5000 bylų. Kartais į ją kreipdavosi policija, nerasdama dingusių asmenų, ir daugeliu atvejų koks nors sprendimas atsirasdavo.

Ar ji buvo nepamainoma, ar įkyruolė? Viskas priklauso nuo požiūrio — tikite ja ar ne. Robert DeLitta, Nutley policijos skyriaus vadovas, dirbęs su ja arčiausiai, žavėjosi Dorothy Allison. „Jos suteikta informacija buvo labai labai tiksli — tuo aš nė kiek neabejoju", — pasakė jis.

Kiti, skeptikai, Dorothy Allison seklės sugebėjimais netikėjo. Jie manė, kad Allison informaciją „pritaikydavo": surasdavo faktus, gal iš senų laikraščių, ir pateikdavo kaip „spėjimus", visas nuotrupas susiedama su turimomis žiniomis. Michael'is Shermer'is *Skeptic* žurnale pajuokė jos sugebėjimą rasti nužudytojo kūną: „Jei nori atsikratyti kūnu, ar tu jį išmesi didmiesčio šiukšlyne?"

Dorothy Allison negaišo laiko kovodama su ją peikiančiais, nes ir pati abejojo kitų asmenų ekstrasensiniais sugebėjimais. „Jei paklaustumėt, ar aš tikiu aiškiaregiais, atsakyčiau — ne, nebent tik kai kuriais iš jų“, — prisipažino ji.

Dorothy Allison skyrėsi nuo kitų aiškiaregių seklių tuo, kad neimdavo užmokesčio, išskyrus išlaidų kompensavimą. Bet kam ji kenkdavo? Buvo nusiskundimų, kad švaistanti žmonių laiką. Iš tikrųjų, jei Dorothy Allison būtų pateikusi klaidingą nusikaltimo versiją, tai policijai tiriant jos paistalus, nusikaltėlis per tą laiką būtų sugebėjęs pabėgti.

Pirmas Dorothy Allison tyrimo atvejis buvo dingęs berniukas. Ji paskambino policijai ir pranešė, kad vaikas, deja, miręs ir guli kanalizacijos vamzdyje. Palaikų ilgai nerado, kol pagaliau jie buvo išplauti į tvenkinį. Skeptikai tvirtina, kad aiškiaregė suklydo, apsunkino tyrimo eigą, kad vamzdžio išmontavimas miestui kainavo kelis tūkstančius dolerių. Tačiau ji buvo teisi sakydama, kad vaikas nuskendo, bet ne buvo nužudytas.

Dauguma žmonių tai įvertino, ji darė vis mažiau klaidų, jos populiarumas ėmė augti, ja imta pasitikėti ir ji ėmė suktis policijos aplinkoje.

1974 metais ji dalyvavo pagrobtos Patty Hearst bylos tyrime. Iš pradžių Dorothy Allison negalėjo Patty šeimai pranešti, kur išsivadavimo armija (SLA) laiko pagrobtąją, tačiau įspėjo, kad ji bus priversta dalyvauti banko plėšime. Praėjus dviem mėnesiams, Patty įsitraukė į grupuotės veiklą, gavo slapyvardį „Tania“ ir su kitais ketino įsilaužti į banką.

Dorothy Allison tyrė Semo Sūnaus žmogžudystes. Ji negalėjo nustatyti žudiko tapatybės, bet pateikė spėjimus, kad jis

bus surastas pagal parkavimo bilietą. Netrukus policija surado David'ą Berkowitz, arba Semo Sūnų, pagal parkavimo bilietą.

Intensyvėjant jos vizijoms, klientų daugėjo. Kai kurie jos tiriami atvejai buvo tokie siaubingi, kad ji pati išsigandusi norėjo viską mesti. „Mane taip liūdino tragedijos, kad negalėjau miegoti. Norėjau viską mesti, — pasakė ji leidiniui *Good Housekeeping.*— Tada paskambino moteris ir paprašė padėti rasti jos dukterį. Kaip aš galėjau atsisakyti? Pagalvojau, jog Dievas nori, kad aš tuo užsiimčiau." Taigi ji vargo toliau.

Tie, kurie yra susipažinę su žmogžudystėmis, įvykdytomis 1980–1990 metais Kanadoje, Toronto priemiesčiuose, labai gerai supras, kodėl Dorothy Allison nenorėjo matyti tų bjaurasčių, kurias daro žmonės vieni kitiems, ypač ką su aukomis išdarinėjo Paulas Bernardas ir Karla Homolka. Tačiau Dorothy Allison vizijos tęsėsi, ir ji 1991 metais kreipėsi į policiją, siūlydama pagalbą.

Allison sužinojo, kad Melanie Hall, viena iš pirmųjų aukų, buvo laikoma dingusia be žinios, todėl ji paprašė dingusios mergaitės duomenų. Vaizdas buvo žiaurus: Dorothy Allison pamatė sukapotus palaikus, sugrūstus į cementinius blokus, o iš vieno „kyšojo" koja.

Po kelių mėnesių dingo kita mergaitė, Lisa Mahaffy, ir Dorothy Allison nustatė, kad ir šią ištiko toks pats likimas kaip ir pirmąją. Per pora savaičių buvo rasti abiejų aukų palaikai. Nors Allison buvo šlykštu matyti į cementą sugrūstus kūnus, žmonės stebėjosi jos sėkme.

Dingus dar vienai mergaitei, Dorothy Allison paskambino į policiją ir pranešė, kad neilgai trukus atsiras jos kūnas — ji

ne sukapota, bet pasmaugta. Po dviejų savaičių Kristen French kūnas buvo surastas. Mirties priežastis — pasmaugimas.

Paskutinė Dorothy Allison byla buvo JonBenet Ramsey nužudymas. Ji policijai pateikė realų žudiko apibūdinimą, pagal kurį buvo padarytas fotorobotas. Tačiau žudikas liko neišaiškintas, o Allison padėti jau nebegalėjo. Maždaug praėjus metams, 1999 metų gruodį, aiškiaregė seklė Dorothy Allison, būdama 74 metų, mirė nuo širdies infarkto.

Rosemary Altea

Mediumė

(1940)

Nuostaba, džiaugsmas, kuriuos patiri, ir informacija, kurią gauni, pažinęs savo dvasinę savastį, taip visa keičia, kad žmonės tų žinių bijo, manydami, jog nebenorės gyventi... Tačiau atradus savo dvasinę savastį, gyvenimo geismas dar labiau sustiprėja.

— Iš Rosemary Altea internetinio puslapio

Rosemarijos Altea knyga *The Eagle and the Rose* 1995 metais pateko į *New York Times* renkamų geriausiai perkamų knygų sąrašo viršų. Tą knygą ji rašė kartu su savo dvasiniu vadovu, esančiu Kitoje Pusėje, — Pilkuoju Ereliu, seniai miru-

siu Amerikos apačių genties indėnu. Šiandieniniame moderniame mokslo pasaulyje, kuriame klesti žiaurus cinizmas, tokia knyga, kai vienas iš autorių yra jau seniai miręs, turėtų būti suniekinta ir atmesta, tačiau atsitiko priešingai: žmonės noriai skaito anglų aiškiaregės ir jos pagalbininko, apačių indėno, knygas.

Rosemarija, nors seniai žinojo esanti kitokia nei visi žmonės, tik 1970 m. prabilo apie savo patirtį nežemiškose karalystėse.

Rosemarija gimė 1940 metais Leičesteryje, Anglijoje. Jos vaikystė buvo labai sunki. Tėvas William'as Edwards'as buvo rūstus kariškis, kuris bet kokia proga savo dukrelei taikė fizines bausmes. Motina ją kankino dvasiškai ir emociškai. Lilijana Edvards nepatyrė motiniškos meilės — ji buvo šalta kaip ledas ir netolerantiška, ypač savo dukteriai.

Rosemarijos tėvai gal ir turėjo aiškiaregių sugebėjimų, tačiau jų neišvystė. Atvirkščiai, tėvai iškvietė „žmones su baltais chalatais", kad jie išvežtų senelę Elizą, kuri turėjo „vizijas". Siaurapročiai Rosemarijos tėvai manė, kad taip senelei pasireiškia senatvės demencija.

Rosemarija žinojo, kad senelės vizijos neturėjo nieko bendra su jos amžiumi, nes ir pati Rosemarija nuo vaikystės matė vizijas. „Nuo vaikystės mane lankė dvasinio pasaulio gyventojai: naktimis mačiau veidus ir girdėdavau šnabždesius", — rašo ji savo tinklalapyje. Kai ji, gelbėdama iš beprotnamio savo senelę, apie tai prisipažino mamai, Šaltoji Lilijana liepė nekalbėti nesąmonių. Išsigandusi, kad ir jos neuždarytų, Rosemarija pradėjo galvoti esanti ligonė.

1965 m. Rosemarija, ištekėjusi už fabrikanto, visiems laikams paliko Leičesterį ir apgailėtiną savo gyvenimą. Tačiau nuo vizijų pabėgti jai nepavyko.

Kai Rosemarijai buvo 35–36 metai, ją paliko vyras. Po kelerių metų gyvenimas parodė, kad ta vadinamoji nelaimė išėjo į naudą.

Rosemariją prispaudė ne tik emocinė nelaimė, bet ir skurdas. Negalėdama pragyventi, ji įsidarbino barmene. Kadangi vizijos jos neapleido, ėmė galvoti, kaip šią dovaną panaudojus savo ir dukters pragyvenimui. Ji prisijungė prie spiritistinės grupelės, kurios nariai padėjo pasinaudoti prigimties dovanomis.

Ji formaliai susipažino su savo dvasiniu vadovu, kuris visada buvo su ja, tačiau tik dabar ji galutinai subrendo *matymui.* „Pilkasis Erelis yra aukštas, stuomeningas, migdolinių akių, — sakė ji. — Jis spinduliuoja jėgą ir nepaprastą švelnumą."

Kalbėdama su Pilkuoju Ereliu, ji ėmė suprasti savo talentą ir misiją. Savo tinklalapyje ji rašo: „Dvasinio vadovo pagalba aš išmokau bendrauti su mirusiais bei padėti klaidžiojančioms sieloms." Su Pilkuoju Ereliu jie tapo neperskiriami.

1982 metais Rosemarija ėmėsi savo praktikos. Ji pažino savo galimybes ir žinojo, kaip jas panaudoti. Buvo sveika ir galėjo padėti kitiems. Atsikratė nepilnavertiškumo, įdiegto vaikystėje. „Aš išėjau iš požeminio kalėjimo į saulės šviesą", — pasakė ji leidiniui *People Weekly.*

Kiekvienas mediumas savaip aiškina bendravimą su mirusiųjų dvasiomis bei perteikimą svetimų kalbų, kurių realiame gyvenime nemoka. Rosemarija sako taip: „Manau, kad žodžiai yra tik garsai, kuriems mes suteikiame energiją. Galvoju, kad mūsų minčių jėga yra dar galingesnė. Prieš ištardami žodį, turime suformuluoti mintį." Kitaip sakant, Rosemarija skaito mintis ir energiją, prieš jiems pavirstant žodžiais ir kalba.

Įkvėpta savo veiklos ir norėdama, kad kuo daugiau žmonių išgirstų jos mintis, Rosemarija išleido knygą *The Eagle and*

the Rose. Tai autobiografinė knyga. Joje pasakojama apie vaikystę, kurioje trūko meilės, vedybinę neištikimybę ir misijos atradimą. Pilkajam Ereliui padedant, Rosemarija kalba apie savo susitaikymą su savimi, galių pažabojimą, sugebėjimą gydyti, astralines keliones ir sielų gelbėjimą. Rosemary Altea su Pilkuoju Ereliu teigia, kad mirę vaikai Anapus užauga, o pastipę gyvūnėliai yra laimingi ir laukia atvykstant savo šeimininkų. Mirę sutuoktiniai saugo likusius žemėje savo našlius ir jiems padeda. Autorė taip pat smulkiai aprašo savo anapusinę patirtį.

Antroji jos knyga *Proud Spirit* (1997) pateikia kitų istorijų ir įžvalgų, gautų iš dvasių pasaulio. Knygoje *You Own the Power* (2000) Rosemary ir Pilkasis Erelis tvirtina, kad kiekvienas gali bendrauti su mylimais asmenimis, iškeliavusiais į dvasių karalystę. Ji pateikia paprastų pratimų, padedančių sužadinti žmoguje slypinčias galias, jas ištobulinti ir panaudoti kitų naudai. Knygoje *Give the Gift of Healing* (1997) aiškiaregė aiškina, kad visiems prieinamas dvasinis savęs ir kitų gydymas.

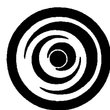
1981 m. Anglijoje Rosemarija su Pilkuoju Ereliu įkūrė labdaros draugiją (Rosemary Altea Association of Healers— RAAH), kurios tikslas — sužadinti žmonių gydomąsias galias ir juos paskatinti dirbti hileriais. 1986 m. šiaurinėje Anglijos dalyje pradėjo veikti pirmasis RAAH centras. Šiuo metu veikia keli centrai, tačiau nė vieno nėra Jungtinėse Valstijose.

Rosemarija pakaitomis gyvena Vermonte ir Anglijoje, todėl privačiai žmonių nepriiminėja. Tačiau ji vaisingai dirba leidyboje, dalyvauja TV laidose, tokiose kaip *The Oprah Winfrey Show, Larry King Live* ir kt. Jos interviu yra paskelbti įvairiuose leidiniuose: *Vanity Fair, Elle, Entertainment Weekly, People Weekly* ir *New York Times.*

Žinoma, Rosemariją persekioja pavyduoliai. Leidinyje *Bullshit* pasakojamas epizodas, kaip Penn'as ir Teller'is į spiritis-

tų seansą įkišo savo žmogų. Remdamiesi filmuota medžiaga, jie pareiškė, kad demaskavo Rosemariją: atseit, ji atsakinėjo į klausimus, bandydama atspėti susirinkusiųjų reakciją.

Rosemarija nepasiduoda skeptikams, nieko jiems neaiškina ir nemano to daryti. Ji tęsia savo darbą suprasdama, kad ne visiems tai priimtina, tačiau tiki savimi ir yra patenkinta, kad jos pašaukimas — padėti kitiems.

George Anderson

Mediumas

(1952)

Aš esu tik įrankis.

— George Anderson

George Anderson'as — mediumas nuo vaikystės, tačiau tik 1970 m. pradėjo dalintis savo dovana su kitais. Pastebėsime, kad George Anderson'as yra *tik* mediumas: jis nepranašauja, neskaito minčių, o tik perduoda mirusiųjų pranešimus. Kaip jis pajunta apie artėjantį kontaktą su dvasiomis? „Jaučiu galvoje dūzgesį, tarsi įsijungtų generatorius, — paaiškino jis *People Weekly*, 1999. — Manau, kad aš esu dalis elektromagnetinio lauko, kuriuo sielos bendrauja tarpusavyje."

Internetiniame puslapyje Anderson'as rašo, kad jo vizijos prasidėjo jam esant šešerių metų persirgus vėjaraupiais. Jis

yra labai religingas, todėl jam atrodė, kad aiškiaregystė su tikėjimu nesuderinama, ir jos bijojo. Aiškiaregystė gąsdino ne tik jį, bet ir aplinkinius. Šešiolikametį dėl jo keistenybių vos nepaguldė į psichiatrijos ligoninę.

Ištvėręs haliucinacijų lydimą paauglystę, jis, sulaukęs dvidešimties metų, pradėjo kontaktuoti su mirusiais. Tie, kurie anksčiau abejojo jo sveiku protu, įsitikino, kad jo kalbos pasitvirtina 85 procentais. Apie 1975 metus Anderson'as susitaikė su likimu ir pradėjo padėti kitiems.

Jis visą laiką dirba.

1982 metais Anderson'as tapo pirmuoju mediumu, turinčiu kabelinėje TV savo programą *Psychic Channels.* 1987 m. radijo pokalbių šou vedėjas Joel'is Martin'as, kuris jau dvylika metų darė interviu su Anderson'u, surinko įrašytas jo vizijas ir pasisakymus apie „viltį, tiesą, taiką ir, svarbiausia, apie meilę" ir išleido knygą, pavadintą *We Don't Die: George Anderson's Conversations with the Other Side,* tapusią tarptautiniu bestseleriu. Knygoje Anderson'as aiškina, kodėl jis nėra 100 procentų teisus: taip atsitinka dėl jo paties ir kitų žmogiškų klaidų. Be to, gaunama informacija nėra žodinė, tai vaizdiniai ir simboliai, todėl juos galima klaidingai suprasti.

Kitoje knygoje *Our Children Forever: George Anderson's Message from Children from the Other Side* (1996) Anderson'as rašo apie bendravimo patirtį su mirusiais vaikais, kurie tėvams siunčia meilės ir vilties žinias. 1999 m. jis parašė *Lessons from the Light: Extraordinary Messages of Comfort and Hope from the Other Side.* Čia kruopščiai aprašo gyvenimą po mirties, pasakoja skaitytojams, ko jie gali tikėtis numirę, pataria, kaip elgtis šiame gyvenime, kad po mirties būtų laimingi.

Naujausia jo knyga *Walking in the Garden of Souls: George Anderson's Advice from the Hereafter for Living in the Here and*

Now (2001) pateikia išplėstą aprašymą pomirtinės būsenos, kurią jau turėjome „prieš gyvenimą". Jis rašo: „Pasibaigus gyvenimo kovai ir visoms kančioms, mes vėl į ją sugrįšime ir gyvensime ramybėje."

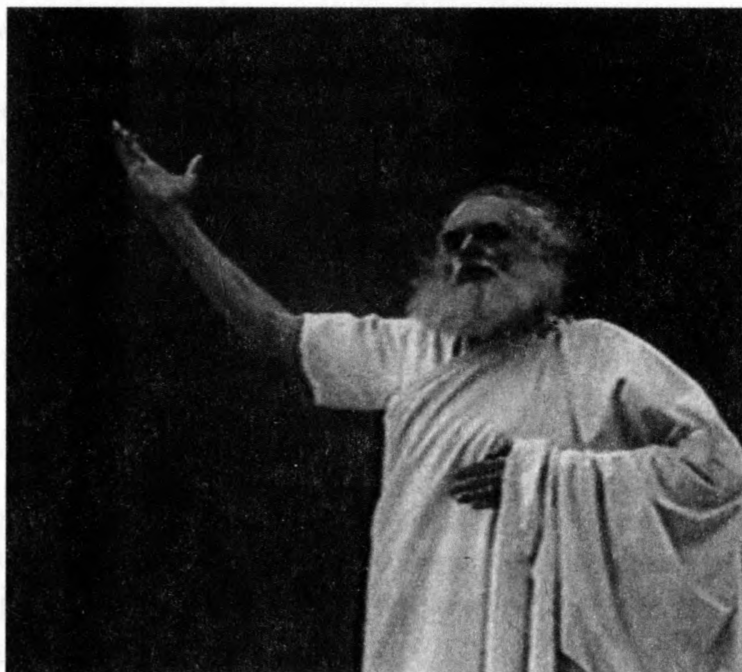
1991 metais Anderson'as leidosi kruopščiai ištiriamas įvairių universitetų, kad būtų įsitikinta jo bendravimu su dvasiomis. Išlaikęs testus, jis 1993 metais ėmė reguliariai dalyvauti radijo pokalbių šou, apie jį rašė laikraščiai ir žurnalai. Jį žinojo visame pasaulyje — apie tai kalba toks faktas: 1990 metais jis kaip mediumas buvo privačiai pakviestas į Olandiją, o vėliau, 1995 m., vėl ten išvyko, kad iškviestų žymių mirusių giminaičių dvasias.

Anderson'ui jo darbas patinka, jis mėgsta kalbėtis su mirusiais, o gyviesiems suteikia palengvėjimą ir džiaugsmą. „Matau, kaip liūdinčių žmonių veidai prašviesėja, kai jie pajunta tikrą meilę, kuri, nors ir trumpam, sušildo sužeistas jų širdis", — sako jis.

Anderson'as savo pašaukimą vykdo meilės vardan. 1997 m. jis įkūrė ne pelno organizaciją Vilties Fondas ir George Anderson Grief Support Systems. Per šias organizacijas stengiasi padėti žmonėms, siųsdamas suraminimo žinią.

2001 metais Anderson'as pasirodė TV su nauja programa *Contact: Talking to the Dead.* Labiausiai prieštaringa siela, iškviesta į šou spiritistinį seansą, buvo nužudytosios Bonny Lee Bakley vėlė. Tačiau nuo 2004 metų Anderson'as nerengia jokių šou, pasišvęsdamas organizacijų veiklai.

George Anderson'o misija vadovaujasi motto: visa, ko tau reikia, yra meilė. Visada mielas Anderson'as nuolat ragina žmones mylėti vienas kitą, užtikrindamas, jog „mirusiųjų vėlės sako, kad fiziniam kūnui mirus, meilė nemiršta."

Apolonijas iš Tyanos

Pranašas, hileris

(Gyvenimo datos nežinomos, maždaug I–II a.)

Mačiau vyrus, apgyvendinančius žemę, bet joje negyvenančius, jie iš visų pusių yra saugomi, nors patys apsigynimui ginklų neturi, ir kurie vis dėlto turi tai, ką ir visi žmonės.

— Apolonijas iš Tyanos

Apolonijas iš Tyanos dėl įvairių priežasčių buvo gretinamas su Jėzumi iš Nazareto. Abu gyveno maždaug tuo pačiu metu, daug keliavo, skleisdami gerąją naujieną, darydami stebuklus, gydydami ligonius ir prikeldami mirusius. Abu tu-

rėjo žavesio, charizmos, ir paskui juos sekė minios žmonių ir pasekėjų. Nė vieno iš jų neliko palaikų.

Žinoma, yra daug skirtumų. Apolonijas, pavyzdžiui, augo turtingoje šeimoje. Jo populiarumas niekada neišblėso: tokių, kurie jį plūstų, buvo labai mažai. Apolonijas niekur nesukeldavo prieštaravimų, kokius kėlė Jėzus, todėl sulaukė senyvo amžiaus. Apolonijo gimimas ir mirtis buvo lydimi ženklų. Legenda pasakoja, kad jo besilaukianti mama vieną dieną vaikštinėjo po pievą, galvodama apie savo būsimą vaikelį. Pasijutusi pavargusi, ji prigulė pailsėti. Tuo laiku į pievą nusileido gulbių būrys: jos girgsėjo ir plakė sparnais, o gimus Apolonijui, vėl pakilo ir nuskrido.

Apolonijo iš Tyanos gyvenimas buvo „žavus" — jam nieko netrūko, nes jo tėvas buvo bene turtingiausias provincijos žmogus. Sakoma, kad Apolonijas buvo gražus, inteligentiškas ir žavus.

Nors ir būdamas privilegijuotas, jis nuo jaunų dienų nusprendė pasišvęsti žmonių tarnystei, visai neketindamas gulėti ant aukso ir deimantų.

Apolonijas apie savo aiškiaregiškus sugebėjimus žinojo jau nuo vaikystės. Šią dovaną jis labai vertino, nekreipdamas dėmesio į kitas gyvenimo dovanas — turtus, moteris ir vyną. Jis pasirinko išmintį, savo dvasinę išmintį, ir visi pritaria nuomonei, kad Apolonijas gyveno dorybingai, blaiviai, nuosaikiai, paprastai, rūpindamasis tik tarnyste kitiems.

Užaugęs Apolonijas paliko tėvo namus ir žemišką prabangą. Jis nuvyko į Egėją, Asklepijo šventyklą. Šioje garsioje šventovėje gyveno kunigai, filosofai, daktarai, todėl ji traukė tolimų šalių lankytojus. Čia Apolonijas tapo hileriu. Jis nevalgė mėsos, dėvėjo kuklius drabužius, ir netrukus pas jį ėmė rinktis žmonės. Šventykloje jis padarė ketverių metų tylėjimo įžadus.

Atėjo laikas iškeliauti.

Tylėjimo periodu Apolonijas daug meditavo, ieškojo atsakymų į savo egzistencijos klausimus. Jis suprato turįs siekti dvasinės mistikų išminties, kad ją panaudotų žmonijos labui. Ir Apolonijas iškeliavo į Indiją.

Pakeliui užsuko į Apolono šventyklą. Jį pasitiko susivėlęs, nuplyšęs, nenuovokus šventikas ir pasiūlė maisto bei būstą. Apolonijas susižavėjo senioku, priėmė jo pasiūlymą nakvynei. Ir gerai padarė.

Susitikimas, pasirodo, buvo nulemtas. Šventikas tarp šventyklos lobių laikė figūromis ir diagramomis išraižytas varines plokšteles, kurių prasmės nesuvokė, todėl parodė savo svečiui. Plokštelėse buvo Pitagoro, šlovingojo išminties ieškotojo, išraižytas žemėlapis. Jame buvo pavaizduota ne tik tiksli Indijos vietovė, į kurią keliavo Apolonijas, bet ir asmenys, kuriuos reikėjo susitikti. Šventikas nustebo — jis tapo jaunojo burtininko gerbėjas.

Keliaudamas Apolonijas stabtelėjo Mespiloje. Ten susitiko Damis'ą, pasišovusį lydėti vienišą keliautoją. Damis'as neturėjo paranormalių galių ir jis bemat suprato, kuriam iš jų lemta būti populiariam. Taigi Damis'as draugiškai prisiėmė „pagalbininko“ vaidmenį, norėdamas kuo ilgiau nesiskirti su jį dominančiu Apoloniju.

Atvykęs į Indiją, Apolonijas su bendrakeleiviu netrukus susilaukė mokytojų.

Apolonijas ir Damis'as mėnesių mėnesius sėdėjo su išminčiais, gilindamiesi į paslaptis. Apolonijui išmokus ezoterijos, jam buvo liepta keliauti po pasaulį, gydyti žmones, daryti stebuklus ir visiems padėti. Mistikai pasakė, kad taip lemta Dievo.

Apolonijas, labai džiaugdamasis savo gyvenimo misija, padėkojo mokytojams ir atsisveikino šiais žodžiais: „Pas jus aš atkeliavau žeme, o jūsų išmintis man atvėrė ne tik jūros, bet ir dangaus kelius. Visa tai pranešiu graikams ir... visą laiką su jumis kalbėsiu tarsi jūs būtumėte dabartis." Taip jis darė visą gyvenimą.

Pareigingas Apolonijas ėmėsi nuostabių žygių: išvarė daugybę demonų, pateikė nesuskaičiuojamas pranašystes.

Stengdamasis pagydyti netekusį galių asketą, jis nustatė, kad tas žmogus iš tikrųjų esąs reinkarnavęs Palamedes, poetas ir mokslininkas, tačiau jo vardas, Homero neįrašytas į Iliadą, istorijos vingiuose buvo prapuolęs.

Apolonijas tučtuojau nuvyko į Troją ir išgirdo, kad Palamedes buvo nužudytas dėl išdavikiško Odisėjo laiško. Tai išsiaiškinęs Apolonijas atspėjo vietą, kurioje kažkada stovėjo Palamedes statula, ir liepė ten kasinėti. Statula buvo surasta ir pastatyta į ankstesnę vietą. Vos tik statula atsistojo į vietą, asketui sugrįžo buvusios jėgos.

Apolonijas prikėlė iš mirties mergaitę, kai pro jį ėjo jos laidotuvių procesija. Jis išgelbėjo Mennipus'ą iš Korinto, savo draugą ir mokinį, kuris ketino vesti „vampyrą". Per vestuvių puotą Apolonijas pradangino maistą ir svečius, palauždamas kraujo trokštančią nuotaką, kuri prisipažino, kad jai metami kaltinimai buvo teisingi. Jis ištrūko iš Nerono kaltinimų ir arešto, kai mintimis ištrynė jį kompromituojančius užrašus.

Nors nėra įrodymų, manoma, kad Apolonijas parašė kelias knygas, iš kurių viena buvo apie astrologiją.

Nuostabi Apolonijaus gyvenimo pabaiga. Plačiai tikima, kad, atėjus laikui iškeliauti iš šio pasaulio, aštuoniasdešimtmetis Apolonijas tiesiog dingo. Manoma, kad jis gyveno 2000 metų.

B

Biblijos laikų pranašai

Elijas, Izaijas, Amosas, Jona, Ezechielis, Jeremijas, Pranašas Danielius, Jonas Krikštytojas, evangelistas Jonas

Jėzaus Kristaus Apreiškimas, kurį Dievas jam davė, kad jis atskleistų jo tarnams, kas turi greitai įvykti. Per savo pa-

siųstą angelą jis padarė jį žinomą savajam tarnui Jonui. Šis paliudijo Dievo žodį bei Jėzaus Kristaus liudijimą — visa, ką buvo matęs. Palaiminti pranašystės žodžių skaitytojas ir klausytojai, tie, kurie laikosi, kas joje parašyta, nes laikas jau arti.[1]

— Apr 1, 1-3

Kodėl bibliniai pranašai įtraukti į knygą apie aiškiaregius? Todėl, kad jie — aiškiaregiai. Prisiminkime apibrėžimą: „ Aiškiaregystė — daiktų, buvusių, esamų ar būsimų įvykių apibūdinimas, nesiremiant mokslui žinomais informacijos gavimo bei prognozavimo būdais. Žinios apie tuos daiktus ir įvykius nėra susijusios nei su aiškiaregio jutiminiu suvokimu, mąstymu, samprotavimais, nei perimamos iš kito žmogaus sąmonės." Biblijos pranašai susisiekia su nežemiška karalyste; jie pranašauja, perduoda gautus patarimus iš dvasių pasaulio — šiuo atveju iš Dievo — ir todėl jie neginčijamai yra „aiškiaregiai".

Būtų neįmanoma aprašyti visus Biblijoje paminėtus pranašus: jų yra šimtai — įžymių ir mažai žinomų. Taip pat nepateikiami žymiausi pranašai — Mozė, Jėzus ir Mahometas. Įdomu pastebėti, kad daug biblinių pranašų, ypač Jonas Krikštytojas, figūruoja kitų religijų, įskaitant islamą, mokymuose.

Pateikiame pasakojimus apie kelis žymiausius biblinius pranašus.

---

[1] Biblija arba Šventasis Raštas. NT. Iš graikų k. vertė Č. Kavaliauskas. V., Lietuvos Biblijos draugija, 2000.

Elijas

Tai vienas garsiausių Senojo Testamento pranašų, kuriam priskiriamas Mozės gyvenimo ir veiklos numatymas bei pirmąsis Jėzaus atėjimas.

Elijas buvo susivėlęs, strėnas prisidengęs kupranugario kailiu, sujuostu juosta, su kabančiu varpeliu. Jis negaišo laiko, varinėdamas šnekas: būdavo, išgirsta žinią, ją perduoda ir eina tolyn. Jo žinia nuo Dievo buvo tas pats, kas kitiems maldos daugybei savo dievų. Elijas kitus koneveikė sakydamas, kad yra tik vienas Dievas ir Jis niekina stabmeldystę.

Dauguma aiškiaregių sukuria „stebuklus", kuriais sunku patikėti, jei savo akimis nematai. Elijas pirmiausia žinomas dėl stebuklo, kurį jis padarė, varžydamasis su Baalo ir Ašeros pranašais — jų buvo 850, o jis — vienintelis, atstovaujantis savo Dievą Jahvę. Varžybos vyko ant Karmelio kalno, stebint viso Izraelio žmonėms. Užduotis buvo tokia: paruošus dievams aukas, sukrovus malkas, reikia jų šauktis, kad patys dievai antgamtiniu būdu uždegtų aukurą ir sudegintų auką. Baalo pranašai visą dieną šaukėsi savo dievo, bet iš jo nebuvo nė garso — prie jų altoriaus stebuklas neįvyko. Kai Elijas atliko ritualus, nors prieš tai buvo viską gausiai suliejęs vandeniu, „Tada nužengė Viešpaties ugnis ir sudegino deginamąją auką, malkas, akmenis ir žemes. Ji sugėrė ir griovyje buvusį vandenį."[2]

Elijas pateikė keletą pranašavimų karaliui Ahabui, ir visa išsipildė: jis sakė, kad karalius bus nužudytas, o šunys laižys jo kraują. Taip ir atsitiko: Ahabą užmušė Samarijoje ir šunys laižė jo kraują. Dar Elijas teigė, kad po karaliaus Ahabo mirties

---

[2] 1 Kar 18, 38. (Ten pat: Biblija)

jo karalystė išnyks, o palikuonys niekada nevaldys. Ir vėl tiesa. Pranašas dar sakė, kad Ahabo žmona karalienė Jezabelė Jezreelio lauke bus suėsta šunų. Taip ir įvyko.

Elijo mirtis irgi buvo stebuklas, nes jis faktiškai „nemirė“: atėjus laikui, jam einant su kitu pranašu Ezechieliu, Elijas pakilo viesulu į dangų.

Izaijas

Sakoma, kad Izaijas buvo šventikas, kuris ne tiek pamokslavo religinėmis temomis, kiek mėgo politiką: mažiau skelbė Dievo žodį, o kalbėjo apie žmonių veiksmus ir kaip jie veikia pasaulio būvį. Pirmąją pranašystę jis paskelbė tais metais, kai mirė karalius Uzijas (742 m. pr. Kr.).

Žinoma, Izaijas pranašavo apie neišvengiamą senovės Judėjos ir Asirijos miestų baigtį. Tačiau pranašavo ne vien apie niūrius ir pasmerktus dalykus: numatė karaliaus Dovydo iškilimą, dvasinį Jeruzalės atsinaujinimą ir Siono išgelbėjimą.

Žymiausia Izaijo pranašystė buvo apie „kenčiantį tarną“. Krikščionys mano, kad kalbama apie Jėzaus atėjimą.

Įdomu pastebėti, kad kai kurios Izaijo knygos sudarė Negyvosios Jūros rankraščių dalį.

Amosas

Amosas plačiai žinomas kaip niūrių pranašysčių skelbėjas ir manoma, kad jis yra pranašo Izaijo tėvas. Jis gyveno VIII a. prieš Kristų, vaikystę praleido pietinėje Judėjos karalystėje, Tekojoje. Iš visų Biblijos pranašų vienintelis Amosas nusižeminęs priėmė pranašavimo „dovaną“. Amoso knygoje jis pasakoja apie savo pašaukimą ar, tiksliau sakant, būdą, kaip tai atsitiko: „Aš nebuvau pranašas... bet kerdžius ir sikomoro vai-

sių rinkėjas: Viešpats mane paėmė, kai aš sekiau paskui bandą, ir pasakė: Eik, pranašauk mano žmonėms izraelitams."

Taip Amosas, nieku kitu būti nepretenduodamas, bet likdamas piemeniu, nukeliavo į Izraelį, kad praneštų žmonėms Dievo žinią. Pranašai, tarnaudami Dievui, pranašavo nesąmoningai, neryžtingai, ir kaip sako Amosas, veidmainiaudami.

Tais laikais didžiausią susirūpinimą kėlė nepaprastas turtuolių turtas ir vargšų, kurie sudarė didžiąją gyventojų dalį, baisus skurdas. Jėzus vėliau sakė: „Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui įeiti į dangaus karalystę!"[3]

Amoso misija buvo įspėti Izraelio tautą, kad Dievas, ant jų baisiai supykęs, ketina juos žiauriai nubausti — Izraelį užpuls Asirija. Čia buvo visa gudrybė: nė vienas izraelitas negalėjo nuo šios Dievo bausmės apsisaugoti.

Tačiau Amosas suteikė viltį, kad Dievas pasigailės ir atleis jų nuodėmes bei padės po karo atkurti gyvenimą ir bendruomenę. Taip ir buvo.

Jona

Jona žinomas kaip „pranašas švaistūnas", kuris anaiptol nesidžiaugė Dievo duotąja dovana regėti dangiškąsias vizijas. Jis jų nenorėjo, stengėsi ignoruoti Dievą, kai Jis jam kalbėjo. Jona geruoju nebūtų klausęs Dievo įsakymų, bet buvo priverstas.

Svarbiausias Jonos uždavinys buvo įtikinti gimtosios Ninevės gyventojus, kad stabų garbinimas yra neleistinas ir, jei jie nesiliaus to darę, jų miestą ištiks sunaikinimas. Jona, nenorė-

[3] Lk 18, 25. (Ten pat: Biblija)

damas imtis tokio vaidmens, nusprendė palikti Ninevę, išplaukdamas laivu į tolimus kraštus.

Kelionės jūromis metu laivas papuolė į siaubingą štormą. Politeizmą išpažįstanti laivo komanda nusprendė numaldyti dievų pyktį, paaukodama jūrai žmogų. Visi, esantys laive, traukė burtus, ir Jonai tris kartus iš eilės teko lemtingasis burtas, todėl jis buvo paaukotas.

Vos tik Jona nunėrė į ledines bangas, jį tučtuojau prarijo banginis. Milžiniško gyvūno viduriuose Jona meldė Dievą dovanoti gyvybę, o pats įsipareigojo atlikti Dievo uždėtą pareigą. Dievas galų gale jo pasigailėjo, ir Jona buvo banginio išspjautas į nurimusią jūrą.

Grįžęs į Ninevę, Jona ėmėsi atversti žmones, tačiau jie jo žodžiais netikėjo. Dievas, remiamas Jonos, pagąsdino sugriausiąs miestą, ir Ninevės gyventojai pagaliau liovėsi melstis stabams ir pradėjo garbinti tikrąjį Dievą.

Ezechielis

Ezechielis, vienas žymiausių ir labiausiai gerbiamų biblinių pranašų, savo žinią skelbė daugiau kaip dvidešimt metų. Gimęs maždaug 627 m. pr. Kr., Ezechielis pateko į laikotarpį po pranašo Amoso, kai pasaulis gydėsi karo padarytas žaizdas. Iš pradžių žmonės Ezechielio nevertino ir vengė. Jo misija buvo kovoti prieš stabmeldystę ir raginti žmones atsiversti.

Ezechielis kaip ir pranašai Jeremijas ir Danielius gyveno tremtyje Babilone, kuris buvo nukariavęs Asiriją, o daug jos gyventojų neteko namų.

Ezechielis buvo neįprastai uždaras, tačiau Dievas norėjo jį padaryti pavyzdžiu žmonėms, kurie buvo įpratę regėti pamokslininkus. Apskritai, Dievas pranašams, matyt, kėlė tam

tikrus reikalavimus, nes jie elgėsi neįprastai: valgė „nešvarią“ duoną, skutosi galvos ir veido plaukus, laikėsi skaistybės. Ezechielis buvo vedęs, tačiau jo žmona mirė netrukus po Dievo duotos jam užduoties.

Ezechielis net nenujautė, kad jam skirta būti pranašu. Faktiškai šio darbo jis ėmėsi, būdamas trisdešimties. Ezechielio knygoje rašoma: „ Atsivėrė dangus ir aš mačiau regėjimus iš Dievo. Penktą dieną [...] Viešpaties žodis pasiekė Būzio sūnų kunigą Ezechielį prie Kebaro upės chaldėjų krašte. Ten pasiekė jį Viešpaties ranka.“[4]

Ezechielis pranašavo apie Saliamono šventyklos sugriuvimą, tėvynės griuvėsius ir kitus grėsmingus įvykius. Daugelis Ezechielio pranašysčių, įskaitant ir apie Naująją Jeruzalę, minimos šv. Jono Apokalipsėje. Jo pranašystės siejasi su žydų diaspora bei neramumais Artimuosiuose Rytuose.

Kaip Ezechielis mirė — nežinoma. Vieni sako, kad pranašas sulaukė gilios senatvės, kiti tvirtina, jog jis buvęs nužudytas babiloniečių.

Jeremijas

Jeremijas gyveno šeštame amžiuje prieš Kristų ir buvo Danieliaus bei Ezechielio amžininkas. Jo pranašystės įspėjo izraelitus apie laukiančias nelaimes ir vargus. Jeremijo knygoje rašoma: „Taip kalba Viešpats. Būkite budrūs! Aš rengiu jums nelaimę ir puoselėju užmojį. Grįžkite kiekvienas iš savo nedoro kelio, taisykite savo kelius ir darbus.“[5]

---

[4] Ezechielio 1, 3 (Ten pat: Biblija)

[5] Jeremijo 17, 11 (Ten pat: Biblija).

Jeremijo kaip ir Ezechielio pagrindinė misija buvo įbauginti žmones, kad jie paliktų stabmeldystę ir grįžtų į tikrąjį tikėjimą. Jis atvirai ragino Jeruzalės gyventojus nesipriešinti užpuolikams babiloniečiams. Savo veikla nebuvo patenkintas ir žinojo, kad už tai jį gali nuteisti myriop.

Jeremijas buvo pasodintas į kalėjimą ir vėliau nužudytas. Jis ypač prisimenamas dėl išpranašauto Jeruzalės užpuolimo ir judėjų tremties.

Pranašas Danielius

Teologai Danielių dažniau vadina „regėtoju“, negu pranašu, nes jis per ilgą savo gyvenimą regėdavo būsimų įvykių vizijas ir jo misija nebuvo vien „skleisti“ Dievo žodį.

Danielius gimė turtingoje Jeruzalės šeimoje V a. pr. Kr. Kai jam buvo maždaug šešiolika metų, Jeruzalę nukariavo Babilonas, ir Danielius buvo išvestas kaip karaliaus vergas. Nežiūrint to, kad vergas Danielius nesilaikė kai kurių tos šalies įstatymų (kurie pažeidė Dievo įstatymus, pavyzdžiui, susilaikė nuo gausaus maisto), jam buvo palankūs visi trys karaliai, kuriems jis per gyvenimą tarnavo.

Yra žinoma, kad Danielius buvo labai dievobaimingas ir šventas vyras, Dievui melsdavęsis tris kartus per dieną. Jis regėjo vizijas ir numatė, kaip iškils Graikija, Persija ir Roma bei kas jas valdys.

Viena žymiausių pranašysčių, užrašyta Danieliaus knygoje, yra apie Jėzaus atėjimą:

> Vis stebėdamas nakties regėjimus, pamačiau / tarsi žmogaus sūnų, ateinantį / dangaus debesimis./ Jis priėjo prie Ilgaamžio, / ir buvo jam pristatytas. / Jam

buvo duota valdžia, / garbė ir karalystė, / idant jam tarnautų / visų kalbų tautos ir gentys. / Jo valdžia yra amžina valdžia, / tverianti amžinai, / o jo karalystė niekada nebus sunaikinta.[6]

Yra dvi legendos, padariusios Danielių nemirtingą. Pirmoji pasakoja apie pranašišką karaliaus sapną, kurį Danielius sėkmingai išaiškino. Ši sėkmė iškovojo karalių pasitikėjimą Danieliumi.

Antroji legenda — apie liūtų duobę. Žmonės, norėję pašalinti Danielių iš favoritų, liepė karaliui Dariui išleisti įsaką, kad asmuo, besimeldžiantis kam nors kitam, bet ne karaliui Dariui, per trisdešimt dienų turi būti įmestas į liūtų duobę. Kai besimeldžiantis Danielius buvo nutvertas, apeiti įsaką nebuvo galima, tačiau Darius tikėjosi, kad Danieliaus Dievas jį apsaugos. Taip ir buvo. Alkani liūtai nesudraskė pranašo, todėl tai imta laikyti Dievo stebuklu. Kai Danielius pasirodė gyvas ir sveikas, atsivertė tūkstančiai žmonių.

Jonas Krikštytojas

Jonas Krikštytojas, gimęs šešiais mėnesiais anksčiau už Jėzų, buvo paskutinis ir labiausiai įsimintinas Senojo Testamento pranašas. Jonas Krikštytojas ne tik pranašavo apie įsikūnysiantį Dievo Sūnų, bet ir Jėzaus asmenyje matė savo pranašystės išsipildymą.

Jonas Krikštytojas savo misiją pradėjo sulaukęs trisdešimt dvejų metų, o ankstesnis jo gyvenimas nėra žinomas, išskyrus tai, kad angelas apie jo būsimą gimimą pranešė tėvams —

[6] Danieliaus 7, 13-14 (Ten pat: Biblija).

Zacharijui ir Elžbietai. Pasakojama, kad tėvui tuo nepatikėjus, jam buvo atimta kalba iki gimė Jonas ir buvo apipjaustytas.

Jonas, prieš imdamasis misijos, keturiasdešimčiai dienų ir naktų pasitraukė į dykumą, kur maitinosi skėriais ir laukinių bičių medumi. Sugrįžęs į civilizuotą pasaulį, jis buvo panašus į Eliją: sudžiūvęs ir apsigaubęs kupranugario kailiu.

Norėdamas paruošti pasaulį Viešpaties atėjimui, Jonas ėjo visus krikštydamas. Vieną dieną atėjo pasikrikštyti Jėzus, ir Jonas, pažinęs Viešpatį, nedrįso Jo krikštyti, kol Jėzus griežtai pareikalavo tai padaryti.

Po mėnesio Jonas Krikštytojas viešai pasmerkė karalių Erodą, kad jis neteisėtai gyvena su savo brolio žmona Erodiada. Todėl Jonas Krikštytojas buvo įmestas į kalėjimą. Karaliui švenčiant gimtadienį, Erodiados keturiolikmetė duktė pašoko Erodui šokį, kuris jam labai patiko ir jis jai pažadėjo išpildyti jos norus, nors tai būtų ir pusė jo karalystės. Piktoji Erodiada dukrai liepė pareikalauti Jono Krikštytojo galvos sidabriniame dubenyje. Prašymas buvo išpildytas.

Praėjus keliems mėnesiams visi, dalyvavusieji Jono Krikštytojo nužudyme, buvo nubausti: Erodiados dukra įkrito į užšalusio tvenkinio eketę iki kaklo ir, kol ten kepurnėjosi, neteko galvos. Erodo karalystė buvo užkariauta, o jie su Erodiada nužudyti.

Evangelistas Jonas

Apie evangelisto Jono gyvenimą žinoma nedaug. Jis apie 70 m. po Kr. parašė Apreiškimą, tačiau jo dangaus ir pragaro vizijos bei apokaliptinės pranašystės tęsia košmariškus pasaulio pabaigos numatymus.

Vieną dieną Jonas, mąstydamas apie Dievą, sau už nugaros išgirdo stiprų balsą, tarsi trimitą, bylojantį: „Ką matai, surašyk į knygą ir pasiųsk septynioms Bažnyčioms." Kai jis atsigręžė pažiūrėti iš kur sklinda tas balsas, išvydo septynis aukso žibintuvus, o žibintuvų viduryje — panašų į Žmogaus Sūnų, apsivilkusį ilga tunika ir persijuosusį krūtinę aukso juosta... Jo akys priminė ugnies liepsną.

Paskui vizija Joną nukėlė į dangų, o angelai jam atvėrė septynių antspaudų paslaptis.

Vis dar būnant danguje, jam buvo parodyta pasaulio pabaiga, Antrasis Kristaus atėjimas ir Paskutinis Teismas. Visa esmė buvo tai, kad Kristus vėl ateis ir tada kils didelis mūšis tarp Kristaus ir Šėtono, kurį Kristus nugalės. Po laimėto mūšio tikintieji eis į dangų, o netikintieji su Šėtonu bus amžinai nutrenkti į pragarą.

Nuo Jono laikų iki dabar — nuo Nostradamo iki William'o Branham'o ir Edgaro Cayce bei kitų pranašų — visi stengėsi numatyti, kada bus Paskutiniojo Teismo diena. Sužinoti niekam nepasisekė.

Helena Petrovna Blavatskaja
(Madam Blavatskaja)

Aiškiaregė

(1831–1891)

Helena Petrovna Blavatskaja yra tarp originaliausių ir įžvalgiausių savo meto mąstytojų... Jos parašytos dvi svarbiausios knygos gali būti laikomos kaip modernių Vakarų

pirmieji aiškiaregystės filosofijos ir dvasinės evoliucijos kūriniai... Madam Blavatskaja pradėjo modernaus okultizmo literatūros stilių.

— Theodore Roszak, *The Unfinished Animal: The Aquarian Frontier and the Evolution of Consciousness* (1975)

Daugelis, išgirdę vardą „Madam Blavatskaja“, tuoj įsivaizduoja apkūnią senyvą moterį apvalaus vėjo nugairinto veido, atsikišusiais skruostikauliais, apsitūlojusią „babuškos“ skarele. Blizgančios primerktos jos akys žiūri į krištolinį rutulį ir, jei nusišypso sėkmė, ji prabyla nenusakomu Rytų Europos akcentu.

Tai gana tikslus, nors nepilnas, aprašymas moters, vadinamos „modernaus spiritistinio judėjimo motina“. Iš pradžių vadinta ateities pranašautoja, Helena per gyvenimą išbandė daug dalykų: ji buvo keliautoja ir valkata, žmona ir motina, Rytų filosofijų ir mokymų entuziastė, rašytoja, naujoviško religinio judėjimo įkūrėja ir, žinoma, aiškiaregė.

H. P. Blavatskaja gimė 1831 m. rugpjūčio 12 d. įžymioje šeimoje, gyvenusioje pietinėje Rusijos dalyje. Jos tėvas pulkininkas Peter von Hahn'as buvo garsi rusų armijos figūra. Mama Helena Andrejevna, mergautine pavarde Fadejeva, buvo romanistė, žinoma kaip „Rusijos Žorž Sand“, rašiusi apie rusių padėtį. Motinos tėvas — municipaliteto narys Audrey de Fadeyev, o jos mama — princesė Helena Pavlovna Dolgorukova. H. P. Dolgorukovos senelė taip pat buvo rašytoja bei plačiai gerbiama botanikė.

Jau vaikystėje Helena skyrėsi nuo kitų : jautri nervinga mergaitė vaikščiojo per miegus, ją kankino konvulsijos. Bet ji

buvo gamtos vaikas, talentinga muzikė ir dailininkė. Taip pat ji turėjo šeštą pojūtį, kuris jos niekada neapvylė.

Helena prisimena — pirmasis jos susidūrimas su antgamtiniu pasauliu įvyko, kai jai buvo vos ketveri. Rusijoje tuo metu tarpo prietarai. Kaimuose buvo tikima, kad upės krantuose gyvena „rusalkos". Vieną dieną, kai Heleną išerzino didesnis berniokas, ji užkeikė, kad jį negyvai užkutentų rusalkos. Buvo klaiku, kai po poros savaičių negyvo vaiko kūnas buvo rastas upės pakrantėje.

Kai Helenai buvo dvylika, ją sukrėtė mamos mirtis. Jos mama, nors ir nesulaukė užaugant savo dukters ir nematė su ja susijusių įvykių, buvo įsitikinusi ir tai pareiškė prieš mirtį, kad „Helenos gyvenimas bus kitoks, nei visų moterų, ir ji daug kentės". Per artimiausius penkiasdešimt metų motinos žodžiai pasitvirtino su kaupu.

Po motinos mirties Heleną augino jos seneliai, ir Helenos laisva dvasia buvo užspausta. Helena buvo nepaklusni ir maištaujanti prieš autoritetus, ir tie bruožai dar daugiau sustiprėjo, jai ištrūkus iš senelių namų ir ketinant „normaliai įsikurti". 1848 m. septyniolikmetė Helena ištekėjo už maždaug keturiasdešimtmečio generolo Nikiforo Blavatskio. Vedybos jos netenkino, todėl ją vėl užvaldė laisva dvasia. Nepraėjus nė metams, Helena metė sutuoktinį, nuspręsdama daugiau vyrų neturėti ir atsidėti pasaulio reikalams. Kelerius metus ji keliavo po Europą, Turkiją, Egiptą ir Jungtines Valstijas. Nors važinėjo visur, tačiau buvo viena šalis, kurią svajojo aplankyti, bet į ją buvo įleista tik po trečio bandymo: tai Tibetas.

1850 m. pasiekusi savo tikslą ir likimą — Tibetą — Helena, prižiūrima lamos, pradėjo studijas. Čia ji stebėjo svarbią

reinkarnacijos ceremoniją ir, mokydamasi Rytų dogmų, ruošėsi teosofiniam judėjimui, dėl kurio ji labiausiai prisimenama. Tai mes aptarsime vėliau.

Net ir laikantis dvidešimtojo amžiaus standartų, jauna moteris, viena keliaujanti per pasaulį, patirianti įvairius nuotykius ir daranti ką nori, yra vertas dėmesio dalykas. Devynioliktame amžiuje ši situacija buvo blogesnė — Heleną dėl jos elgesio dažnai niekino ir užgauliojo. Tačiau ji neatsiprašinėjo ir tęsė savo veiklą. Vėliau ji rašė: „Daugiau kaip 15 metų kovojau už palaimintą tiesą.“ Leidinyje *The Spiritual Scientist* (1874) ji prisipažino: „Dėl spiritualizmo palikau savo namus, lengvą gyvenimą civilizuotoje visuomenėje ir tapau klajūne šioje žemėje.“

Trisdešimtmetė Helena 1860 metais nutraukė savo keliones ir nusprendė laikinai grįžti pas vyrą. Įvairūs šaltiniai rašo apie jos ryšius su generolu Blavatskiu, jų turėtus meilužius ir įvairų darkymąsi. Dauguma šaltinių nurodo, kad, stengdamasi užsidirbti pragyvenimui, Helena savo namuose rengdavo spiritistinius seansus ir kad 1861 ar 1862 m. ji pagimdė sūnų, nors jo tėvas nežinomas. Berniukas Jurijus buvo išsigimęs ir nesulaukė penktojo savo gimtadienio.

Heleną iš liūdesio ištiko nervų priepuolis, po kurio pasitaisiusi ji vėl patraukė į kelią. 1868 metais grįžo į Tibetą ir vėl mokėsi: tuo metu pradėjo kaltis teosofijos daigai.

Teosofija, iš graikų k. žodžio „theos“ — Dievas ir „sophia“ — išmintis, Madam Blavatskajos žodžiais tariant:

> Yra kaip baltas spektro spindulys, o kiekviena religija yra viena iš septynių ryškių spalvų... Tiesos saulei kylant aukštyn virš žmogaus suvokimo horizonto, o spindulių spalvoms blankstant, kol jas vėl susiurbia

saulė, žmonija pagaliau nusimes dirbtinę poliarizaciją ir pasijus besimaudanti tyruose ir bespalviuose amžinos tiesos saulės spinduliuose.

Kitais žodžiais tariant, visuotinė taika ir teisybė bus tik tada, kai bus viena religija.

Pagrindiniai teosofijos principai yra šie:

1. Sukurti žmonių brolijos visuotinį branduolį, nežiūrint rasės, tikėjimo, kastų ar spalvos.
2. Paremti lyginamosios religijos, filosofijos ir mokslo studiją.
3. Tyrinėti neišaiškintus gamtos dėsnius ir nematomas žmogaus galias.

1873 metais Helena išvyko į Niujorką, kur ji užsiėmė savo mėgiama veikla — spiritistiniais seansais. 1874 m. Vermonte vieno seanso metu ji lemtingai susipažino su pulkininku Henriu Steel'u Olcott'u, kuris labai domėjosi spiritizmu ir planavo padėti Blavatskajai šią veiklą išplėsti.

1875 m. rugsėjį sugrįžę į Niujorką, Blavatskaja ir Olcott'as kartu su William'u Quan'u Judge įkūrė teosofinę draugiją. Būdama beveik keturiasdešimt penkerių metų Helena parašė pirmą knygą *Isis Unveiled* (*Izidė be šydo*) (1877). Po to sekė kitos knygos ir keletas periodinių leidinių.

1878 metais Helena tapo pirmąja ruse, gavusia Amerikos pilietybę, nors ji labiau norėjo gyventi Bombėjuje, kur pradėjo leisti dar daugiau žurnalų. Tačiau buvo pagiežingai persekiojama buvusių savo asistentų — Emos ir Aleksio Kolumbų. Jie bylinėjosi, o Helena bylą pralošė, todėl 1885 m. buvo pri-

versta išvykti iš Indijos ir niekada ten nesugrįžo. Helena mirė Londone 1891 m. siautusios gripo epidemijos metu.

Kol Blavatskaja buvo gyva, nepaisant jos charizmos, išskirtinumo ir keistumo, ji buvo puolama skeptikų, kuriems atsakydavo savo raštais. Knygoje *Isis Unveiled* ji rašė: „Parsidavėliai spaudos parazitai ir samdiniai gali smagiai vaipytis iš nuostabių jiems nesuprantamų dalykų, nes jiems svarbiau ką nors sukurpti, negu parodyti nuoširdumą."

Helena sugebėjo pasijuokti iš Čarlzo Darvino, kurio evoliucijos teorija nesiderino su Blavatskajos mokytojų filosofija, o taip pat kirtosi su teosofijos doktrinomis. Protestuodama prieš Darviną, ji savo apartamentuose Niujorke patupdė babuino iškamšą, apvilktą tvido švarku, po ranka pasikišusį knygą *Rūšių kilmė*.

Skeptikai skleidė gandus apie Heleną lydėjusius „skandalus, mirusiųjų ir išėjusių meilužių šešėlius, bigamiškas vedybas, pavainikį sūnų, apgaules ir sukčiavimus" (kaip teigė Gertrude Marvin Williams savo knygoje 1946 m. *Priestess of the Occult — Okultizmo vaidilutė*). Bet viena yra tikra: teosofija šiandien klesti, vis daugiau vakariečių domisi Rytų doktrinomis, o Blavatskaja galbūt taps labiau suprantama, mažiau koneveikiama kaip apsimetėlė, triukšminga apgavikė, bet laikoma pasaulio keliautoja — juk ji stengėsi suburti žmones į vieną tikėjimo sistemą, kurioje visos religijos galėtų taikiai sugyventi.

William Branham

Mistikas, pranašas

(1909–1965)

Jūs turėjote bėdą, ar ne? Jūs sėdėjot šalia to asmens, o paskui persėdote. Ar ne, ponia? O paskui pagijote. Tik atsistokit ir pasakykit: „Garbinkime Viešpatį". Už tai, kad pagijote. Dievas jus laimina.

— William Branham „liudija" Čikagos publikai

Taip būdavo maždaug prieš penkiasdešimt metų, o šiandienos žmonės Dievo siųsto pranašo žodžių klausosi didžiulėse salėse, netgi stadionuose, kur pranašai iš visos sveikatos pamokslauja apie nuodėmes ir atpirkimą, o kartais uždeda ant ligonių rankas ir juos pagydo.

Visa tai galime puikiai įsivaizduoti, nes esame matę ir per TV, ir patys patyrę. Tai religinio stropumo paveikslas. Taip atsitinka, kai Dievas kalba „tiesiog žmonėms" ir jiems nurodo būti Dievo žodžio skelbėjais. Ar bent jau taip mano patys pranašai ir jų pasekėjai.

Pranašai žemėje gyvena nuo laikų pradžios, todėl nėra ko stebėtis, kad nelauktai iškilo pranašas William'as Branham'as. Būdamas kuklus ir švelniai kalbantis, jis apie 1947 metus žybtelėjo kaip charizmatiškas gydytojas.

Beveik beraščio Branham'o trauka buvo didelė — tai matyti iš *Full Gospel Businessmen's Fellowship International* 1961 m. citatos: „Biblijos laikais buvo Dievo pranašų ir regėtojų. Tačiau visuose Šventuose Įrašuose nė vienas iš įrašytųjų neturėjo didesnių pareigų kaip William'as Branham'as. Dievas naudojo Branham'ą, kad Jėzaus vardu prikeltų mirusius!"

Palikime stebuklus ir mistiką nuošaly, nes augdamas tuo nesidomėjo. Jis gimė 1909 m. balandžio 6 d. baisiame skurde. Buvo pirmas vaikas iš devynių alkoholiko tėvo Čarlzo ir motinos Elos šeimoje, kuri gyveno lūšnelėje nuošaliose Kentukio kalvose. Branham'o vaikams nebuvo lemta „mokytis iš knygų": artimiausia mokykla — už mylių, o tėvai — patys beraščiai — nesugebėjo vaikų lavinti. Žinoma, to ir nereikėjo, nes vaikai privalėjo dirbti fermoje, o ne gaišti laiką skaitymui, rašymui ir aritmetikai.

Vėliau šeima persikėlė į Indianą, kur buvo mokykla, tačiau Branham'ui jau buvo per vėlu pradėti mokytis. Jis liko beveik beraštis.

Sakoma, kad Branham'as buvo „nervingas" vaikas, kitų atstumtas dėl jo „vizijų". Tėvai jį laikė nenormaliu, tačiau kitiems vaikams to nesakė. Vaikai patys nenorėjo su juo būti, todėl jis, jausdamas širdyje tuštumą, skubotai nusprendė pasišvęsti Dievui.

Branham'ui buvo septyneri, kai į jį pirmą kartą „prabilo" Dievas ir pasakė: „Niekada negerk, nerūkyk ar kaip nors kitaip neišniekink savo kūno. Kai užaugsi, tavęs laukia darbas."

Branham'as tuo metu nesuprato, kad jam kalba Dievas. Iš tikrųjų tai suvokė tik būdamas keturiolikos. Tais metais jis vos nenusišovė. (Nežinoma, ar jis pats žaidė su šautuvu, ar kas nors kitas į jį nusitaikė, o gal ir tėvas, būdamas girtas, valė šautuvą ir netyčia nuspaudė gaiduką.) Viljamas, gulėdamas prie mirties, regėjo pragaro vizijas, todėl jam atėjo mintis šauktis Dievo pagalbos. Kai pradėjo šauktis, pragaro vizijos išnyko, ir jis buvo išgelbėtas.

Branham'as, nors ir nebuvo išsilavinęs žmogus, bet kvailumo jam neprikiši: kadangi Dievas išgelbėjo gyvybę, jis norėjo Jam už tai padėkoti ir kokiu nors būdu atsiteisti už suteiktą malonę. Istorija pasakoja, kad Branham'as atsidėkojo ne eidamas į bažnyčią ir melsdamasis, bet prikaldamas prie medžio liudijimą apie savo išgijimą. Žinant, kad jis vargingai skaitė ir rašė, tai tiesiog stebuklas, kaip jis sugebėjo iškraiglioti teisingus žodžius.

Vis dėlto Dievas pas jį greitai nesugrįžo ir tuo metu tiesiogiai neapsireiškė. Pagaliau į Branham'o kreipimąsi atsakė miestelyje sutikta moteriškė Amelija Brumbach, kuri priklau-

sė Indianos misionierių baptistų bažnyčiai. 1931 m. ji pakvietė Branham'ą įstoti į kongregaciją. Nuo to laiko jis vykdė misiją. Akivaizdus Branham'o pamaldumas ir atsidavimas įkvėpė dvasininką paskatinti Branham'ą įstoti į dvasininkus, ir jis 1932 m. gruodį buvo oficialiai įšventintas.

1933 metais, Branham'ui atliekant krikšto apeigas, virš jo galvos pasirodė šviesa ir jis išgirdo balsą: „Kaip Jonas Krikštytojas buvo pasiųstas ruošti kelią pirmajam Kristaus atėjimui, taip tu esi siunčiamas ruošti kelią Jo Antrajam Atėjimui!"

Tuo pat metu jam Dievas nurodė Antrojo Atėjimo datą — maždaug apie 1977. Vėliau Branham'as pranešė, kad „šį pranašavimą aš parėmiau septyniomis pagrindinėmis vizijomis... Viešpats Jėzus man kalbėjo, kad Jis ateisiąs naktį, bet prieš tai būsiantys septyni svarbūs įvykiai."

Per gyvenimą Branham'as nieko neskaitė. Jam to ir nereikėjo, nes tikėjo, kad kalbasi su Dievu tiesiogiai arba visas žinias gauna vizijų keliu.

Galima suprasti, kad šios Branham'o vizijos nebuvo kitų dvasininkų palankiai vertinamos. Jie manė, kad čia veikia Šėtonas. Branham'as apie vizijas niekam nepasakojo ir tęsė savo darbą. Tačiau greitai buvo „nubaustas" dėl to, kad tyli. 1934 m. nuo tuberkuliozės mirė pirmoji jo žmona Hope su dukra Sharon Rose.

Netektis jį sukrėtė: kaip ir prieš jį gyvenę pranašai, Branham'as kuriam laikui pasitraukė į „dykumas". Jis stengėsi suprasti, ko iš jo nori Dievas.

Tyrlaukiuose jam pasirodė angelas ir pasakė, jog jį užpuolė negandos dėl to, kad neklausė Dievo įsakymo nešti Jo žinią pasauliui. Branham'as teisinosi tylėjęs todėl, kad kiti jį laikė šventvagiu, tačiau angelas patikino, kad jis matys dvi dar svar-

besnes vizijas, o tie, kurie dabar yra prieš jį, po vizijų greitai taps jo sekėjai.

Branham'o daugiau garbinti nereikėjo. Jis grįžo į civilizuotą pasaulį ir peržiūrėjo savo dvasininkystę. Visagalio vadovaujamas jis išplėtė misijas už savo parapijos ribų ir pradėjo keliauti po šalį.

Niekas neskubėjo jo garbinti — kaip kas nors galėtų įsivaizduoti — todėl ne vieną kartą jis norėjo pasiduoti. 1946 m. gegužę kitas angelas jam parodė pirmąją iš aukščiau minėtų vizijų. Angelas nuramino Branham'ą paaiškindamas, kad jo „ypatinga dovana ir gyvenimo nesupratimas rodo, jog jis turi dieviškąją dovaną paskirti save pasaulio žmonių gydymui. Jei nuoširdžiai melsiesi, o žmonės tavim pasitikės, niekas nesukliudys tavo maldai, netgi vėžys."

Netrukus, kai Branham'as sužinojo turįs gydymo dovaną ir kai ją parodė viešai, sulaukė būrio sekėjų. Savo naujomis galiomis jis išgydė širdies ligą, gydė vėžį, raišuosius. Jis netgi privertė mirusį atsikelti, taip pat prikėlė iš mirusiųjų ir mažą berniuką Helsinkyje, Suomijoje. 1950 m. vaikas žuvo, automobiliui užkliudžius dviratį, kuriuo jis važiavo. Laimė, kad tuo metu pro šalį ėjęs Branham'as pamatė varganą kūnelį, apdengtą paklode. Jis uždėjo ant lavonėlio ranką, ir berniukas pradėjo kvėpuoti.

Branham'as, stebuklingai gydydamas, sulaukė visos šalies dėmesio, ir greitai prie naujo piemens ėmė gužėti avys. Jis dar kartą vedė ir su nauja energija pradėjo savo žinią skleisti pasauliui, aiškindamas, kad jo dvasininkystė remiasi trimis „traukos jėgomis": gydymu, pranašavimu ir Dievo žodžio skleidimu.

Susirinkimuose Branham'as atversdavo netikinčius, bet kartais jiems prikalbėdavo keistus dalykus. Užsidegęs Dievo meile, Branham'as kartais nuklysdavo į lankas. Susirinkus minioms, jį pagaudavo ekstazė, ir jis kartais imdavo nesuvokiamai vapėti: „Aš meldžiausi su Moze ir kariavau su Nojumi, įspėjau žmones apie besiartinantį teismą, buvau su Moze prie degančio krūmo ir tyruose... Žinau, ką kalbu. Mačiau, kas atsitiko, taip, sere!"

1950 m. sausio 24 d. nufotografavus Branham'ą pasirodė, kad virš jo galvos liepsnoja tarsi Sekminių liepsna. Tą atvaizdą studijavo mokslininkai ir skeptikai, tačiau išvados nepadarė.

Antra svarbi angelo pažadėta vizija Branham'ui pasirodė 1963 m. vasario 29 d. medžioklėje. Branham'as danguje pamatė septynių angelų piramidę. Staiga piramidė jį susiurbė į save. Jam buvo atskleistos septynių antspaudų paslaptys, kaip jos buvo parodytos evangelistui Jonui.

Greitai po antrosios vizijos jo misija pasibaigė: jis mirė sulaukęs vos penkiasdešimt šešerių. Kelias dienas intensyviai meldęsis, išvyko į susitikimą ir pakeliui įvyko tragedija. 1965 m. gruodžio 18 d. girtas vairuotojas atsitrenkė į Branham'o automobilį, kuriame važiavo ir antroji jo žmona Meda su dukra. Keleivės net nesusižeidė. Branham'as patyrė komą, iš kurios neatsigavo. Visą gyvenimą gydęs kitus, savęs neišgydė ir per Kūčias mirė — 1965 m. gruodžio 24 d.

Sutrikusi Meda niekaip nesuvokė, kur palaidoti mirusį vyrą, todėl Branham'as liko nepalaidotas iki 1966 m. balandžio 11, ir tik tada jį priglaudė žemelė.

Dannion Brinkley

Aiškiaregys

(1950)

Mums skirta vienintelė misija: išmokti mylėti save ir skleisti meilę pasauliui. Kuo labiau mylime... tuo labiau auga Visatos sąmonė.

— Dannion Brinkley

Jei žmogui pasiseka, tai jis gauna nurodymus pakeisti savo gyvenimą. Na, o Dannion Brinkley pirmiausia turėjo mirti.

Visi, kurie pažinojo ankstyvąjį Brinkley, niekada nebūtų pagalvoję, kad šitas šiknius blogietis Brinkley kada nors taps ramintoju, padėjėju ir humanistu. Ir jis pats to tikriausiai nenumatė. Toks virsmas neįvyksta per naktį, nesvarbu, kokios būtų aplinkybės. Iki šios dienos Dannion Brinkley kovoja su savo prigimtimi, kad būtų geradarys, kokiu jis pasirinko tapti. Daugeliu atvejų „mokausi būti su žmonėmis malonus, o tai, sąžiningai pasakius, nėra stiprioji mano pusė". Ir vis dėlto tie, kurie jį pažįsta, niekada neįsivaizduos, koks jis būdavo.

Dannion Brinkley gimė Pietų Karolinos kaime, vargingoje šeimoje. Paauglystėje augo vienas ir mokykloje pasižymėjo chuliganišku elgesiu. Baigęs aukštąją mokyklą, buvo pašauktas į JAV karinį laivyną. Pamynęs turėtą žmoniškumą, su malonumu dirbo kaip vyriausybinis teroristas.

Po karinės tarnybos įsidarbino apsaugoje. Vieną rytą, jam kalbant telefonu, jį nutrenkė žaibas. Tuo metu labai smarkiai žaibavo ir telefono laidais nuėjo elektros iškrova. Jam buvo tik dvidešimt penkeri.

Atėjusi po kelių minučių jo draugė rado jį pasliką gulintį ant grindų, be gyvybės ženklų. Jis tai stebėjo iš šalies, anapus kūno. Matė iškviestą greitosios pagalbos automobilį ir jį užgriuvusius felčerius.

Po to viskas dingo, ir jis pateko prie nuostabiai baltos šviesos jūros. „Dingo baisus skausmas, ir mane apėmė tyla ir ramybė, — prisimena jis. — Apėmė anksčiau nepatirtas jausmas — tarsi maudyčiausi nuostabiame ramume. Nesuvokiau, kas atsitiko, tačiau, jusdamas nepaprastą palaimą, norėjau žinoti, kur esu."

Jį sutiko angeliška būtybė, kuri nuvedė per Krištolinį miestą į Žinių Katedrą — ten jo laukė keletas kitų nežemiškų būtybių. Čia jam buvo parodyti būsimieji pasaulio įvykiai. Trylikoje skirtingų „ekranų" jis pamatė skirtingas vizijas, iš viso 117 galimų ateities įvykių iki 2004 metų. Mes dar juos aptarsime.

Nuostabiausias dalykas buvo tas, kad Krištoliniame mieste Dannion Brinkley sužinojo įvairių paslapčių. Jis buvo priverstas patirti kentėjimus, kuriuos buvo sukėlęs kitiems. Pajuto, ką jaučia žudomas žmogus — sumišimą ir deginantį fizinį skausmą. Jis pergyveno visą savo gyvenimo beprasmybę. Jis sako: „Dabar žinau paprastą paslaptį, kaip pagerinti žmoniją. Meilė ir geri jausmai, kuriuos patiriate prieš mirtį, yra lygūs meilei ir geriem jausmams, kuriuos puoselėjate gyvendami. Tai yra taip paprasta." Taigi jūs galite nesunkiai atspėti, kad jam šito kaip tik trūko, todėl jo amžinybė žadėjo būti niūri ir bergždžia tuštuma. Tai pajutęs jis troško pasikeisti. Bet jau buvo per vėlu. Jis buvo miręs. Jis pats buvo kaltas, kad jo laukė baisi amžinybė.

Tačiau jam buvo pamėtėtas šansas.

Prieš sužinodamas apie jį, Dannion Brinkley buvo grąžintas į savo kūną, kurį, uždengtą paklode, vežė į morgą. Prieš grįždamas į gyvenimą, jis dvidešimt aštuonias minutes plaukiojo kitose sferose. Žaibas per daug buvo nualinęs, todėl jam buvo sunku sukelti aliarmą, kad jis yra gyvas. Tegalėjo tik nupūsti veidą dengusią paklodę. Tai kažkas pastebėjo, ir jis buvo skubiai perkeltas į gydyklą.

Šešias dienas jis išgulėjo visiškai paralyžiuotas, o iš dalies nejudrus išbuvo daugiau kaip septynis mėnesius. Negalėdamas pats valgyti ir nedarydamas mankštos, jis prarado šešias-

dešimt devynis svarus. Niekas nesitikėjo, kad atsigaus. Buvo prognozuojama, kad gyvens apie savaitę, tačiau tos savaitės vis tęsėsi. Iš tikrųjų jam pagelbėjo jo prigimtis — jis nuvijo mirtį.

Kol atgavo buvusias jėgas, prireikė dvejų metų, tačiau net ir po to Dannion Brinkley nepasikeitė. Jis ir toliau buvo pašlemėkas, o kai suvokė galįs skaityti kitų mintis, aiškiaregystę pradėjo naudoti savo kėslams.

1975 metais būnant Kitame Pasaulyje, dvasios jam nurodė statyti sveikatingumo centrus, kuriuose turėjo būti keli kambariai, įskaitant terapijos kambarį, masažo kabinetą, treniruoklių salę, skaityklą ir refleksijos kamerą. Tačiau jis gautus nurodymus ignoravo.

Todėl dvasios jį vėl pasišaukė.

Nuostabu, kad Brinkley patyrė ne dvi, bet *tris* artimos mirties patirtis, kuriose buvo įsakmiai nurodoma, ką reikia daryti, nors jis stengdavosi tai pamiršti ar šiaip neklausydavo. Pirmą atvejį, kai jis, nutrenktas žaibo, buvo prie mirties, mes jau aptarėme. Įsidėmėtina, kad tai įvyko 1975 m. rugsėjo 17 d. 7 val. 5 min. Kita klinikinė mirtis įvyko darant širdies operaciją 1989. Trečioji klinikinė mirtis — po to, kai jis jau buvo parašęs 2 knygas apie tai, ką jam dvasios buvo sakiusios. Jam buvo daroma smegenų operacija, kurios metu jis trumpam „iškeliavo", bet keisčiausia, kad tai buvo 1997 m. rugsėjo 17 d., 7,05 val.

Po antros artimos mirties patirties Brinkley pagaliau ėmė veikti. Jis išleido knygą *Saved by the Light (Išgelbėtas šviesos)*(1995). Joje pasakojo, ką patyrė po dviejų klinikinių mirčių bei pateikė dvasių mokymus. 1996 m. jis toliau pasakojo apie savo patirtį knygoje *At Peace in the Light (Šviesos ramybėje).* Abi knygos tapo bestseleriais.

Norėdamas plačiau propaguoti naująjį savo požiūrį, Brinkley atskleidė pranašystes TV. Iki pastarojo laiko iš 117 pranašysčių apie šimtą jau išsipildė.

Septintajame dešimtmetyje Brinkley numatė, kad aktorius, turintis inicialus „R. R.", taps prezidentu. Jį pribloškė, kad prezidentu tapo Ronaldas Reiganas: jis buvo įsitikinęs, kad juo taps Robertas Redfordas. Taip pat Brinkley spėjo, kad kils dideli neramumai Artimuosiuose Rytuose, ir iš tikrųjų aštuntajame dešimtmetyje ten kilo rimtas pavojus. Jis pasakė, kad Izraelis bus nuo pasaulio izoliuotas, o Saudo Arabija susidraugaus su Šiaurės Korėja. Gal ateityje taip ir bus, nes pasaulis smarkiai keičiasi.

Jis numatė 1986 m. branduolinį sprogimą, jo manymu, būsiantį netoli kažkokios rusų upės ir kad jo metu žus šimtai žmonių. Ta nelaimė siesis su žodžiu „pelynas". (Žodis „Černobylis" tą ir reiškia.) Brinkley atspėjo Tarybų Sąjungos žlugimą, kurį siejo su ekonominėmis problemomis. 1989 m. Tarybų Sąjunga subyrėjo. 1990 m. jis numatė dykumos karą — Amerikos karas Irake prasidėjo 1990 m. sausį.

Prieš pradėdami tuo žavėtis, pastebėsime, kad Brinkley paprastai savo pranašysčių, kol jos neįvyksta, viešai neatskleidžia. „Nemėgstu per daug pasakoti spėjimų, nes, kai juos pasakoji, tarsi liepi jiems įvykti. Mieliau pasakoju apie būsiančius gerus dalykus." Dvasios pasakė Brinkley, kad žmonija turi galią pakeisti ateities įvykius. Jis jaučia, kad žinant apie būsimus įvykius, visiems bendrai stengiantis, juos galima pakeisti.

Viena jo pranašystė siejasi su kitomis, šioje knygoje surašytomis, pranašystėmis: „Visata keičiasi, o kartu su ja kinta ir žemė. Šie pokyčiai įvyks 2004-2014, gal tiksliau 2011-2012 metais. Tada mes išgyvensime grįžtančią energetinę sistemą, čia

buvusią senais laikais. Tai galima vadinti pakeliančiu dvasią sąmoningumu, Antruoju Atėjimu, arba Vandenio eros gimimu." Edgaras Cayce, Ruta Montgomeri ir kiti teigia, kad tai yra žemės ašies slinktis, kuri sukels didelius žmonijos fizinius ir dvasinius neramumus.

Dabar Brinkley dirba kaip aiškiaregys, altruistas bei apsaugininkas. Taip pat atsirado nauja aistra — rūpinasi slaugos ligoninės ligoniais. Pats tris kartus patyręs mirtį, jis stengiasi atiduoti savo duoklę „nekrofobijos redukcijai", t.y. padėti sumažinti mirties baimę. Jis pradėjo veikti organizacijoje, verbuojančioje savanorius dirbti slaugos ligoninėje ir 2001 m. už tai buvo apdovanotas.

Brinkley savo misiją tęsia. Jis sako: „Žmonės, nebijantys mirties, nepasiduoda kvailumui ir tampa sveiki. Kai suvoki, kad nemirsi, tu nepasiduodi spąstams... Kai nusimetame baimės naštą, gyvenimą pradedame jausti kaip laisvę, stebuklą, nuostabų pasikeitimo ir plėtros laiką."

Sylvia Browne

Mediumė, hilerė

(1936)

Sapnų pasaulis mums atveria kelius, kad atsikratytume neigiamų minčių, galvotume vien teigiamai, kad susisiektume su iškeliavusiais amžinybėn mylimaisiais ir netgi kad tai numatytume.

— Sylvia Browne

Silvija Braun yra viena iš mylimiausių praktikuojančių aiškiaregių. Linksma, žemiška Braun labai daug rašo, jos knygos yra populiarios, todėl ji tapo „žmonių mediume“. Kita vertus, yra skeptikų, tokių kaip magas James Randi, kuris ne-

pasitiki Braun beveik lygiai taip kaip ir John Edward'u. Jos atžvilgiu skeptikų padaugėjo, nes pastaruoju metu ji tapo Randi įžymiojo testo taikiniu. Braun iškilo virš Randi ir kitų pavyduolių, o jos pasekėjai liko nuoširdūs, nepasiduodantys įtakai ir įsitikinę, kad ji toli nuo sukčiavimo kaip grubus barzdotas Randi yra toli nuo moters.

Silvija gimė 1936 m. aiškiaregių šeimoje, Kansas City, Misūrio valstijoje. Jos senelė Ada buvo žymi Kansas City aiškiaregė ir hilerė. Kalbama, kad buvo ir kitų aiškiaregių giminių.

Silvija, būdama trejų metų, atrado savo talentą. "Kai buvau jaunesnė, — sako ji, — aš, pažiūrėjusi į minią, matydavau, kas iš jų išsiskyręs, kam skauda skrandį, kam — smegenų auglys." Kiek save prisimena, ji visada padėdavo kitiems, tačiau dėl tos pagalbos niekas su ja nesielgdavo išskirtinai. „Kai buvau vaikas, manęs niekas neišskirdavo iš kitų, — sako ji, — todėl man nebūdavo pagundų užriesti nosį."

1964 metais Silvija sugalvojo savo gabumus pademonstruoti viešai, todėl nusprendė vykti į Kaliforniją, kurioje ji gyvena ir šiandien. Pirmiausia ji savo paranormalius sugebėjimus rodė draugams ir kaimynams, o profesinis aiškiaregės gyvenimas prasidėjo 1973 m. gegužės 8 d., jai savo namuose surengus nedidelį susirinkimą. Renginys nepaprastai pasisekė, ir žinia apie jos talentą ėmė plisti.

Jos sėkmė buvo vaisinga ir ji kitais metais įkūrė Nirvanos fondą, skirtą paranormalių reiškinių tyrinėjimui. 1986 m. ši organizacija pavadinta Novus Spiritus draugija. Braun Interneto tinklalapis skelbia, kad pagrindinis šios draugijos tikslas yra ruošti mokinius, kurie skleistų Braun filosofiją, o jos filosofija moko, kad siela nemiršta, kad Dievas yra tikra ir mylinti Antgamtinė Būtybė, kad mūsų gyvenimui skirtas dieviškasis

planas, o mes turime įkurti dvasinę bendruomenę, nepasiduodami tradiciniams religiniams spąstams apie kaltę ir nuodėmę.

Bėgant metams, Braun panaudojo antgamtines galimybes, susitiko savo dvasinę vadovę Francine, kuri atsako į įvairius jos klausimus. Braun knygos, paskaitos remiasi Francine. Braun nesilaiko įsikibusi vien savo paranormalių jėgų ir tiki kitais, kurie bendrauja su savo dvasine savastimi ir yra pasiekę tokį meistriškumo lygį kaip ir ji.

1989 m. Braun išleido pirmąją knygą apie savo aiškiaregystę ir savo misiją. Knygoje *Adventures of a Psychic (Aiškiaregės nuotykiai)* ji pasakoja apie tai, ką galima pamatyti Kitoje Pusėje. 1999 m. ji išleido knygą *Anapus ir atgal,* pripažintą bestseleriu, kuriame aiškinama, kad pomirtinis gyvenimas arba „dangus“ yra tik kita šio pasaulio pusė, vieta, kurioje sielos atsikvepia prieš reinkarnuodamos į kitą gyvenimą. Tą mintį ji tęsia 2000 m. išleistoje knygoje *Gyvenimas Anapus: aiškiaregės kelionė į pomirtinį gyvenimą.* Ji pasakoja, ką matė ir patyrė „Anapus“. Ši knyga bestselerių sąraše išsilaikė dvylika savaičių. 2001 m. bestseleris *Praeito gyvenimo paslaptys* moko skaitytojus nusimesti bagažą, sukauptą praeities gyvenimuose, ir džiaugtis dabartimi.

Paskutinėje Braun knygoje, išleistoje 2003 m. *Visits from the Afterlife: the Truth about Hauntings, Spirits, and Reunions with Lost Loved Ones,* Silvija rašo apie ryšius, kuriuos ji užmezgė su mirusiaisiais, ir veda skaitytoją per įvairias antgamtines vietoves, namus, kuriuose vaidenasi, ir kitas vietas, kuriose anksčiau gyveno iškeliavusieji.

Žiniasklaidos numylėtinė Braun savo sugebėjimus rodė įvairiuose TV šou: *Montel'io, Lary King Live, Sally Jesse Raphael*

bei *Entertainment Tonight, Unsolved Mysteries.* Apie ją rašė *Cosmopolitan, People Weekly* ir kiti žurnalai. Ji pati irgi veda laidas. Jos laidų svečiai kaip ir jos pasekėjai ja labai žavisi. Montel'is Williams'as, kurio laidose Braun yra dažna viešnia, sako: „Esu liudininkas, kaip ji padėdavo šeimoms, policijos bylose, o taip pat leisdavo žmonėms pamatyti jų širdyse esantį gėrį."

Populiarios ne tik jos knygos apie Kitą Pasaulį, bet ir apie sapnus, kurių aiškinimo autoritetu ji yra laikoma. Knygose Braun teigia, kad jos sugebėjimai — bendravimas su mirusiais, nuojautos ir telepatija — sapnuose sustiprėja. O kaip tiems, kurie sakosi nesapnuojantys? Braun aiškina: „Visi žmonės sapnuoja, tik jie labai dažnai panyra per giliai." Žmonėms, kurie sapnų neprisimena, ji pataria: „Prieš eidami miegoti prašykite Dievą, kad Jis leistų sapnus prisiminti. Šalia lovos pasidėkite popieriaus ir rašiklį, kad užsirašytumėte savo sapną vos prabudę."

Braun mano, kad sapnuose atsispindi labai daug kas — net ir praėjusių gyvenimų patirtys: „Praėję gyvenimai paprastai būna labai ryškūs. Jei sapnuoji esąs Amerikos indėnas ar Viktorijos laikų gyventojas ir tokie sapnai dažnai kartojasi, tai gali būti įrodymas, kad tais laikais ar tose vietovėse jau esi gyvenęs."

O dabar milijono dolerių vertas klausimas: kodėl James Randi ant šios Dievą mylinčios, visada padedančios, pilnos gerų ketinimų moters taip smarkiai pyksta? 2001 m. rugsėjo 3 d. Randi paskyrė Braun įžymųjį savo testą, pagal kurį jis turėjo duoti milijoną dolerių asmeniui, galinčiam įrodyti savo aiškiaregišką galią. Randis paprašė jam skirti 30 minučių. Jis turėjo pasirinkti asmenį, o jai telefonu reikėjo jį apibūdinti, pasakyti to žmogaus vardą, lytį ir amžių.

Jis paskyrė *Larry King Live* laidą, ji sutiko. Po to atsisakė dalyvauti teste. Kodėl?

Iš tikrųjų Braun nemanė, kad jai reikia kažką įrodinėti, o ypač Randžiui. „Visą gyvenimą buvau už teisėtumą ir įstatymus. Jei tai tikra, paramos nereikia. Aš ne prieš Taro kortas ir krištolo rutulius.“ Ir tęsė: „Bet jei nueini pas gydytoją, o jis išsitraukia švytuoklę ir su ja tiria? Su tuo klaidingu įvaizdžiu hileris visada turi kovoti.“

Kai Braun nerašo knygų, neveda seminarų ir nedalyvauja TV laidose, ji savo laiką aukoja labdaros organizacijoms, ypač AIDS tyrinėjimams. Policijai ji padeda suieškoti dingusius vaikus ir spręsti kriminalines bylas.

Tai sutampa su filosofija labai religingos Braun, kuri į savo rašomas knygas visada įdeda ir maldas. Braun visatoje neranda galingesnio ir nuostabesnio už Dievą, Kuris rūpinasi žmonėmis, nepriklausomai nuo jų tikėjimo. Ji sako: „Visai nesvarbu, ar tu tiki Dievu, nes Dievas tiki tavimi.“

C

Grafas Alesandro di Cagliostro
(arba Giuseppe Balsamo)

Hileris, mistikas, alchemikas

(1743–1795)

Jis yra žmonių širdyse;
Ir tai, kas gali pasirodyti kaip mūsų kaltė,
Jam palaikant gali virsti dorybe.

— William Shakespeare, *Julius Caesar*

Grafas Alesandro di Cagliostro kartais būdavo įtakingas, o kartais sukeldavo galingųjų įniršį. Jekaterina Didžioji jo nekentė, o Marija Antuanetė vos galėjo jį toleruoti, nors jos vyras grafu labai žavėjosi; Velso princas grafą glėbesčiavo, kol tas pradėjo malonių vengti; William'as Blake ir Johann Goethe apie jį rašė; jis paminėtas Aleksandro Diuma *Gydytojo prisiminimuose*, Tomo Karlailio *Almanache* ir Volfgango Mocarto *Užburtojoje fleitoje*. Apie jį sukurtas filmas *Black Magic* (Juodoji magija).

Kontraversiškiausias pasaulio burtininkas Cagliostro buvo ir apsukrus, ir šnekus. Jam labai sekėsi sukčiauti: nepaprastai piktavalis niekšas gyveno iš savo gudrybių ir išradingumo, šiurpaus sugebėjimo pelnyti įtakingųjų malonę. Kadangi dvasiniai jo „sugebėjimai" buvo labai abejotini, keista, kad turėjo tiek daug pasekėjų ir mokinių.

Sicilietis Giuseppe Balsamo (Cagliostro) gimė 1743 m. birželio 8 d. vargingoje šeimoje, Palerme. Jis buvo dar mažas, kai mirė tėvas, o motina, neturėdama lėšų auginti sūnų, jį atidavė dėdei, žinomam juvelyrui.

Dėdė buvo diktatoriškas ir engė savo šeimyną, todėl sūnėnas dažnai bėgdavo iš namų. Paskutinį kartą bėglys buvo nutvertas ir išsiųstas į benediktinų vienuolyną, esantį Caltagirone, Sicilijoje. Besimokydamas vaikas susižavėjo mokslu ir medicina ir gal būtų tapęs daktaru, bet laisva jo dvasia ir laukiniškumas pakišo koją. Septyniolikametis atrado alchemiją, ir

tai beveik padėjo studijoms, tačiau jį domino kitos, jam net nežinomos, galimybės.

Jam pakyrėjo būti su vienuoliais, kurie „karpė sparnus“, todėl ėmė bendrauti su atžagariais žmonėmis, norėdamas pažinti tikruosius rūpesčius ir bėdas. Dėl netinkamo elgesio daug kartų vos nebuvo išvarytas iš vienuolyno, šeimai jis pridarė daug gėdos, tačiau kantrus dėdė jį išpainiodavo iš kebeknės ir apsaugodavo nuo gresiančio kalėjimo.

Pagaliau jis pabėgo iš vienuolyno ir nusprendė keliauti po pasaulį. Būdamas Maltoje, pasikeitė vardą, prisidurdamas „grafo“ titulą. Maltoje jis suėjo į gerus santykius su didžiuoju Maltos ordino magistru, kuris buvo praktikuojantis alchemikas.

Greitai jį vėl įkando kelionių musė, ir jis iškeliavo.

Nuvykęs į Graikiją, mokėsi alchemijos. Jis atrado masonus: jais susižavėjo, o jie — juo. Pasidaręs masonu, naudodamasis ryšiais, keliavo po Europą, Egiptą, Arabiją, Persiją, Rodą ir Etiopiją, nepasotinamai domėdamasis viskuo, kas buvo susiję su alchemija ir okultizmu. Siekdamas įtakingumo, o kartu ir geresnio maisto, nakvynės, jis kurpdavo įvairias pasakas, taip pat ir neva apie įšventinimą į Maltos riterius.

Neilgai trukus Cagliostro jau reklamavosi kaip hileris ir alchemikas, bet keliauti nesiliovė. Pajutęs, kad gali gyventi iš žmonių mirties, jis apsiskelbė galįs palaikyti kontaktą su mirusiais ir rengdavo daugybę spiritistinių seansų. Apie jį išlikusiuose atsiminimuose nesutariama, ar jis turėjęs aiškiaregio savybių, ar ne. Kadangi pats laikė save apgaviku, tai jo seansai, matyt, ir buvo skirti žmonių mulkinimui ir pelnui.

Baigiantis 1760 m., keliaudamas po Romą, jis sutiko būsimą savo žmoną Lorenza Feliciani, kuri tapo jo sukčiavimo

bendrininke. Lorenza buvo amatininko dukra, pavargusi nuo neįdomaus gyvenimo, iš kurio jau nesitikėjo nieko naujo. Todėl ji priėmė pasiūlymą ir ištekėjo už grafo. Pasivadino grafiene Serafina ir tapo jo asistente.

Maniakai jaunavedžiai kartu keliavo, visur gyrėsi „magiškais" sugebėjimais, pardavinėjo tariamus jaunystės eliksyrus, grožio fiksatorius ir alchemiko miltelius. Cagliostro mulkino žmones savo magija, priversdamas tikėti akivaizdžia apgaule, atseit jam jau tūkstantis metų ir jis matęs piramidžių statybą.

1770 m. Londone jis susipažino su grafu de St. — Germain, kuris jį suvedė su Egipto masonais. Cagliostro žengė dar toliau ir pasivadino didžiuoju Egipto masonų koptu, įkurdamas masonų ložes Anglijoje, Vokietijoje, Rusijoje ir Prancūzijoje.

1772 m. grafas su grafiene pagaliau įsikūrė Paryžiuje — pardavinėjo eliksyrus, rengė spiritistinius seansus — vos spėjo suktis. Cagliostro populiarumas augo. Jis įsigijo šalininkų, kurie jį garbino ir rėmė pinigais, įtaka, reputacija ir net savo gyvenimu, stengdamiesi, kad Cagliostro nemėgstantys asmenys jo nepatupdytų į kalėjimą.

Galų gale Cagliostro sugebėjo įgyti karaliaus Liudviko XVI dvariškių palankumą. Dvare buvo taip kaip ir visur — vieni jį mėgo ir garbino, kiti nekentė. Tačiau jam tai nerūpėjo, nes karalius jį mylėjo.

Tačiau 1785 m. buvo pavogtas vėrinys, ir karaliaus malonė išgaravo.

Artėjant prancūzų revoliucijai, madam LaMotte sukūrė schemą, kaip įpainioti karalienę. Ji įtikino nieko neįtariantį kardinolą Rohan'ą veikti kaip karaliaus „agentą", kad Marija Antuanetė gautų deimantinį vėrinį. Karalius Liudvikas XVI

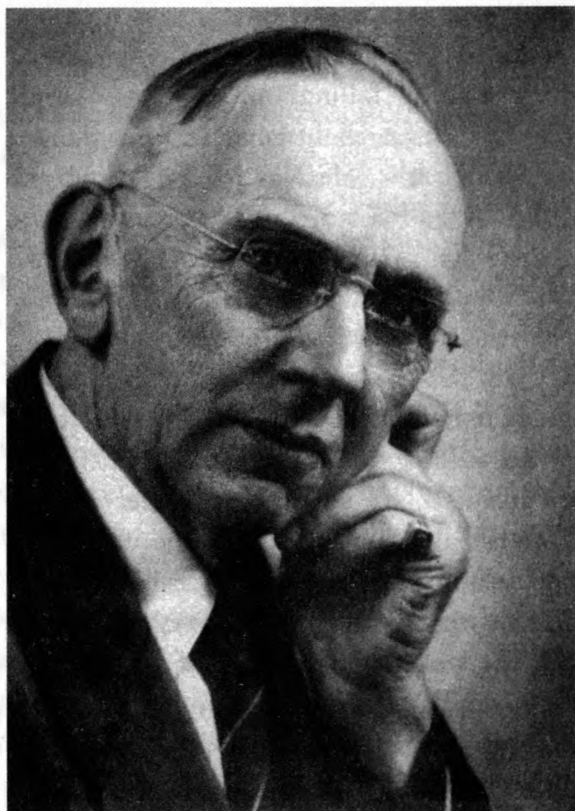
tokio įsakymo nebuvo išleidęs, o vėliau paaiškėjo, kad deimantų vėrinys pavogtas.

Cagliostro įtarė prikišus nagus prie vėrinio, todėl jį įmetė į kalėjimą, kur kentėjo šešis mėnesius. Vėliau, patekęs į teismą, sugebėjo savo nekaltumu įtikinti teisėjus.

Nežinoma, ar dėl to, ar dėl kitko jis buvo išvytas iš Prancūzijos. Taigi jis išvyko į Londoną, kur jį ištiko dar didesni rūpesčiai.

1789 m. Cagliostro su Lorenza atsidūrė Romoje. Kai sugalvojo katalikiškoje Romoje įsteigti masonų ložę, jo likimas tapo nulemtas. 1791 m. inkvizicija jį nuteisė už ereziją, burtus, magiją, masonystę ir įmetė į kalėjimą. Jam buvo pareikštas mirties nuosprendis, bet jis sugebėjo išsisukti, kreipdamasis užtarimo į popiežių.

Lorenza buvo uždaryta į vienuolyną, iš kurio neišėjo iki mirties. Cagliostro požeminiame San Leo kalėjime mirė 1795 m. rugpjūčio 26 d.

Edgar Cayce

Pranašas, hileris

(1877–1945)

Pagal daugumą mokymų pasąmonė yra karalystė sielos, kuri naudojasi sąmoningu protu kaip mechanizmu, leidžiančiu jai pasireikšti fizinėje plotmėje per penkis pojūčius. Dažnai sąmoningos mintys ir interesai, susivieniję su kūno troškimais, tampa tokie stiprūs ir dominuojantys, kad atrodo, jog jų veikla yra vienintelė svarbi ir tikra; o pasąmonė esan-

ti apgaulė ir nesusijusi su išoriniu pasauliu. Bet iš tikrųjų tikrasis gyvenimas vyksta pasąmonėje.

— Edgar Cayce

Jeigu būtų galima apibendrinti aiškiaregystę, neliečiant religijos, tai ji yra susijusi su Rytų filosofiniais mokymais ir Njū Eidžo (Naujojo amžiaus) judėjimu. Aiškiaregystės vizijomis ir mokymais madam Blavatskaja pirmoji pritaikė Rytų filosofiją vakarietiškai sąmonei. Tačiau Edgaras Keisas vadinamas „Naujojo amžiaus tėvu". Jo pranašystės, aiškinimai ir nurodymai pagrindė naują mąstymą, kad liga ir išgijimas siejasi tiek pat su protu, kiek ir su kūnu.

Daugiau kaip keturiasdešimt metų „miegantis pranašas" vartojo tokį metodą: užmerkdavo akis, užsnūsdavo, tuo tarpu jam į rankas įdėdavo raštelį su paciento vardu. Pacientas būdavo šalia ar kitame kambaryje, Keisui pažįstamas arba ne, tačiau hileris tiksliai nurodydavo ligą, nors niekas iš anksto nepasakydavo apie tuos žmones, ir išrašydavo receptą. Nežemiškas apžiūrėjimas baigdavosi Keiso žodžiais: „Baigėm."

Nėra ko ir sakyti, kad Keisas pribloksdavo medikus ir lankytojus. Jis pats suprato turįs neįprastą sugebėjimą ir stebėjosi, kodėl jis taip apdovanotas.

Jis teigė:

Didysis žmonijos paradoksas yra tai, kad mus sudaro dvasia ir kūnas. Tarsi sakytum, kad mes esame derinys alyvos ir vandens, dvi medžiagos, kurios nesijungia... Kaip galima susidėti iš dviejų dalių, kurių neįmanoma suderinti? Deja, tokia yra žmonijos prigimtis. Mes nuolat esame verčiami suderinti tai, kas atrodo ne-

> sutaikinama: malonę su teisingumu, bendradarbiavimą su nepriklausomybe, vienybę su įvairove, tradiciją su pokyčiais, jausmus su mintimis, meilę su teisybe ir t. t.

Taip jis paaiškino savo daromus stebuklus.

Edgaras Keisas gimė 1877 m. kovo 18 d. Hopkinsvilyje (Kentukio valstijoje), fermerio šeimoje, kurioje be Edgaro dar buvo keturios seserys. Čia visada būdavo pilna šurmuliuojančių tetų, dėdžių ir pusbrolių, tačiau Edgaras įsigudrino savo vaizduotėje susikurti naują erdvę. Keisas, dar būdamas vaikas, matydavo mirusių giminaičių vizijas, kurių metu jis dalyvaudavo nesibaigiančiuose pokalbiuose; šeima šias vizijas vadino „išradinga vaizduote“ ir jas ignoravo.

Keisas buvo nemokytas, bet jis brangino Bibliją. Kadangi nieko daugiau neskaitė, tai Bibliją nuo pradžios iki galo perskaitydavo kasmet. Joje jis rasdavo nusiraminimą, ir Biblija jį veikė visą gyvenimą. Net ir tada, kai suvokė antgamtines savo jėgas ir ėmė jomis naudotis, Biblija ir krikščionybės mokymas jį veikė. Kai kurie kontraversiški Keiso įsitikinimai, pavyzdžiui, reinkarnacija, su kuria jis susidūrė 1923 m., nebuvo skelbiama Biblijoje, bet jis sugebėjo suderinti savo naują tikėjimą su supratimu, kad „mirtis yra perėjimas per kitas Dievo duris“ ir kad „visos sielos buvo sukurtos pradžioje ir jos suranda savo kelią atgal, iš kur atėjo.“

Būdamas trylikos metų jis išvydo viziją, kuri nubrėžė jo ateitį: jam žaidžiant lauke, iš kažkur atsirado moteris. Ji paklausė, ko jis norįs iš gyvenimo. Keisas augdamas svajojo tapti gydytoju misionieriumi, todėl moteriai atsakė, kad norįs pa-

dėti žmonėms. Vėliau jis šią vaikystės svajonę įgyvendino ir liko ištikimas savo pažadui, duotam vizijoje matytai moteriai, kurią jis palaikė angelu.

Didžiausia Keiso kliūtis tapti gydytoju misionieriumi buvo ta, kad jis niekada nestudijavo medicinos. Neilgai trukus po vizijos su angelu jis padarė stulbinantį atradimą. Vieną naktį užmigęs ant knygos, jis suprato galįs viską įsisavinti „fotografavimo“ būdu — miegodamas susiurbti į smegenis knygos turinį. Tai buvo netikėtas atradimas — pasąmonė dirbo, kai sąmonė miegojo.

Keisas užaugęs iškeliavo į miestą ir įsidarbino pardavėju, nes jam šis darbas tiko ir labai sekėsi. 1901 m. susirgo sunkia laringito forma, kuri jį kamavo visus metus ir nutraukė karjerą. Jis apėjo begalę daktarų, bet neįprastos ligos, kurios metu beveik prarado balsą, niekas negalėjo išgydyti.

Kai užsidaro vienerios durys, atsiveria kitos. Negalėdamas dirbti pardavėju, jis labai sėkmingai pasinėrė į fotografiją.

Jis dar to nežinojo, bet ir šios durys jau buvo beužsiverančios, o kitos ketino atsiverti.

Tuo laiku išpopuliarėjo hipnozė. Keliaujantis hipnozės specialistas apsistojo Keiso mieste. Smalsus Keisas nuėjo į vieną seansą ir buvo užhipnotizuotas. Hipnozės metu Keisas kalbėjo normaliu balsu ir pareiškė, kad fiziškai balsui nepakenkta.

Po kelių savaičių Al Layne savamokslis hipnotizuotojas, kuris matė hipnozės seansą, įtikino Keisą hipnotizuotis dar kartą. Ir vėl Keisas galėjo normaliai kalbėti. Šį kartą Keisas nustatė, kad jo atvejis yra „psichologinė sąlyga, sukelianti fizinį efektą“ ir pasiūlė naują gydymo metodą.

Tuo laiku toks fenomenas nebuvo girdėtas. Vėliau Keisas

pagrindė ryšį tarp sveiko proto ir sveiko kūno ir pradėjo mėgėjiškai dirbti. Pradėjęs veiklą apie 1901 m., jis savimi dar nelabai pasitikėjo. Atsibudęs po hipnozės, apie mediciną ir anatomiją nieko nežinodavo, nors miegodamas būdavo gudrus ir įtakingas kaip pats Hipokratas. Jis jautė baimę dėl to, kad nebuvo gydytojas ar šiaip išsilavinęs; tik tikėjimas leido viltis, kad jis gali kitiems padėti.

Hipnozė jį sekino ir alino, todėl ketino grįžti prie fotografijos. Tačiau nustatęs savo draugo Layne skrandžio skausmų priežastį, ir toliau eksperimentavo.

Šitaip susiklosčius reikalams, jo asmeninis gyvenimas pagerėjo. 1897 m. jis susipažino su Gertrūda Evans, kurią pažadėjo vesti, jei sugebės išlaikyti šeimą. Taigi 1903 m. jie susituokė ir išvyko į Kentukio valstiją, Bowling Green'ą. 1907 m. gimė jų sūnus Hugh Lynn.

Keisas pirmiausia save laikė fotografu, nors jo vardas jau garsėjo ir tarp aiškiaregių ir davė apčiuopiamą naudą. Įsikišo likimas — sudegė du jo fotografijos salonai ir užgriuvo skolos. Fotografijos durys prieš jį užsitrenkė, todėl daugiau laiko skyrė aiškiaregystei, bent jau kol kas neapleisdamas ir fotografijos.

Keiso šlovė augo, ir net skeptikai turėjo jį pripažinti 1910 m. spalio 9 d. pasirodžius straipsniui *New York Times*'*e:* „Hipnozės metu beraštis tampa daktaru". Keisas buvo išgydęs reporterį, kuris tapo jo gerbėju iki mirties. Stebuklai tęsėsi, Keisas savo gydymais išgarsėjo visame pasaulyje. Ir išliko nepaprastai kuklus. „Nemanau, kad aš turiu ką nors ypatingesnio, nei kiti žmonės, — sakė jis. — Manyčiau, kad ir kiti taip sugebėtų."

Tada vėl įvyko tragedija.

1911 m. Gertrūda pagimdė antrą sūnų Milton Porter. Kūdikis buvo ligotas ir, trumpai pagyvenęs, mirė. Keisas pyko, kad nediagnozavo ligos ir nepagydė vaiko.

Keisą labai paveikė sūnaus mirtis, o Gertrūda iš sielvarto vos nemirė. Mirus kūdikiui, ji susirgo sunkia tuberkuliozės forma. Gydytojai pareiškė, kad jai liko gyventi vos keli mėnesiai. Nenorėdamas netekti kito mylimo žmogaus, šį kartą įsikišo Keisas. Jis nustatė diagnozę ir pritaikė gydymą. Po kelių dienų jos būklė pagerėjo, o per kelis mėnesius moteris visiškai pasitaisė. Neilgai trukus apako sūnus Hugh Lynn, kurį tėvas irgi išgydė.

1920 m. Keisas galutinai atsisakė fotografijos ir pasivadino aiškiaregiu diagnostiku. Kaip galėdamas stengėsi padėti žmonėms: vienus gydė, o kitus mokė rasti ir tobulinti dvasinius sugebėjimus, taip pat nusprendė pastatyti ligoninę, kur būtų gydoma pagal jo diagnozes.

1928 m. Virginijos valstijoje, Virginia Beach, atidaroma Edgaro Keiso ligoninė. 1929 m. įkuriamas Atlanto universitetas Njū Eidžo filosofijai ir gydymui mokyti. Deja, jis žlugo dėl ekonominės krizės. 1931 m. Virginia Beach buvo įkurta ir gyvuoja iki šios dienos ARE — Mokslo tiriamojo darbo ir švietimo asociacija. Kasmet į ARE susirenka apie 70 tūkst. lankytojų, besidominčių Keiso gyvenimu ir mokymu, o taip pat dalyvaujančių ESP testavime.

Iki šių dienų skeptikai bando įrodyti, kad Keisas buvo gabus manipuliatorius. Viename *Skeptical Inquirer* leidinio straipsnyje Dale Beyerstein'as Keiso talentą pavadino „subjektyviu pripažinimu“ — žmonės nori juo tikėti, tai ir tiki. Tačiau ne visi skeptikai liko netikintys. Daugelis patikėjo.

Keisas pasišventęs dirbo žmonių gerovei, tačiau pats neišvengė Antrojo pasaulinio karo negandų. Su didžiausiu įkarščiu stengęsis dėl žmonių, Keisas labai nusilpo. Jis patyrė nedidelį insultą, o plaučiuose išsivystė edema. 1944 m. visiškai išsekęs suprato, kad jam nepadės ir aiškiaregiška diagnostika.

1944 m. rugsėjį jis surengė paskutinį seansą — apie save ir pablogėjusią sveikatą. 1945 metais, Naujųjų metų dieną, paskelbė, kad jį palaidos sausio 5 d. Jis mirė sausio 3 d. ir, kaip numatė, buvo palaidotas po dviejų dienų. Gertrūda paskui savo vyrą iškeliavo po kelių mėnesių, Velykų pirmą dieną.

Keisas sugebėjo labai daug atlikti. Jis buvo ir pranašas. Būdamas transe, numatė 1929 m. prekybos rinkos žlugimą, o taip pat ekonominę krizę. Nuspėjo abudu pasaulinius karus bei Amerikos prezidentų mirtį — Ruzvelto ir Kenedžio, tapusiu prezidentu, praėjus penkiolikai metų po Keiso mirties. Aišku, kaip ir visose pranašystėse, jose nebuvo nieko tikslaus, nebuvo įvardinti net patys prezidentai, todėl galima teigti, kad jo pranašysčių aiškinimas yra pritemptas...

Kai kurie Keiso numatyti dalykai apskritai neįvyko, nors tai pranašavo ir kiti penki šios knygos aiškiaregiai. Kad ir didysis planetos pasikeitimas, kurį turėjo sukelti žemės ašies poslinkiai. Keisas teigė, kad tai įvyks 2001 m., tačiau, šiai datai artėjant, kita aiškiaregė Ruta Montgomeri datą nukėlė į 2012 metus. Kiti irgi laikosi šios datos.

Kita neišsipildžiusi Keiso pranašystė — apie Atlantidos „Įrašų salę", kuri turėjo atsirasti 1996-1998 m. ir sietis su Antruoju Kristaus atėjimu. Jis buvo įsitikinęs, kad visa Atlantida, kurios dydis maždaug kaip Europa, turėjo iškilti iš jūros 1968-1969 m.

Apimtas transo, Keisas galėjo kalbėti dviem tuzinais įvairių kalbų. Jis galėjo atsakyti į klausimus apie senovės paslaptis — tai vėliau, po jo mirties, patvirtino archeologai. Dirbdamas kaip aiškiaregys, Keisas patyrė 14 000 transo būsenų, išspręsdamas daugiau kaip 10 000 įvairių dalykų.

Keiso skleidžiama žinia buvo paprasta: meditacija yra didesnis Dievo artumas, o tai lemia sveikatą ir laimę. Keisas sakė: „Visa gyvos būtybės sveikata ir jos išgijimas priklauso nuo vidinės vibracijos, kuri turi atitikti dieviškąją Kuriančiąją Energiją. Ji tik viena gydo. Gal tai pasiekiama vaistais, chirurgija ar kuo kitu, tačiau gyvos būtybės atominė struktūra turi sietis su dvasiniu palikimu."

Aleister Crowley

Mistikas

(1875–1947)

Apie jį buvo kalbama, kad jis tarnauja Šėtonui, tačiau būtų tiksliau pasakius, kad jis negarbino nieko, išskyrus save.

— Skeptikas Martin Gardner apie Aleister'ą Crowley

Aleister Crowley, save vadinęs „nuodėmingiausiu planetos žmogumi“, buvo žymi figūra okultizmo pasaulyje. Save jis vadino daugeliu nuodėmingų vardų: Antikristu, Apokalipsės Žvėrimi ar paprasčiausiai — 666.

Aleister Crowley buvo Grigorijaus Rasputino amžininkas, nors už jį gyveno daug ilgiau. Dabar, lyginant jų abiejų gyvenimą, galima išvesti lygiagretę tarp jų elgsenos. Rasputinas

tikėjo, kad per nuodėmę ir blogu elgesiu jis priartėja prie Dievo; Crowley nebuvo įdomu artėti prie Dievo. Jis pats save laikė dievuku.

Aleister Crowley įžymiausią knyga *The Book of Law (Teisės knyga)*(1904) pateikia gyvenimo prielaidą. Jis pasisakė už gyvenimo būdą, kurį vadino „Telemos įstatymas". Žodis kilęs iš graikų kalbos ir reiškia „noras". Tai Crowley ir buvo svarbiausia. Jis rašo: „Daryk, ką tik nori, ir tai tau bus įstatymas/Meilė yra įstatymas, įstatymas klauso noro/Kiekvienas vyras ir moteris yra žvaigždė." Narkotikai, biseksualumas, seksas, manipuliavimas protu — tai tęsėsi daugiau kaip septyniasdešimt metų. Jis buvo įsitikinęs, kad vizijų metu gavo nurodymus, kaip turi gyventi; tai tapo jo asmeniniu tikėjimu, ypač pirmoji vizijų dalis, ir jam buvo nesvarbu, kiek dėl to įsitikinimo buvo suniokota žmonių likimų.

Nieko nauja nepasakysiu teigdama, kad despotiškai diegiant religiją vaikams, jie užaugę būna reakcingi žmonės. Vieni yra pasirengę susitaikyti, įsisavinti ir gyventi pagal tai, ko jie buvo mokomi, o kiti pasuka priešinga linkme, kratosi bet kokių suvaržymų ir siekia sielos laisvės.

Aleister Crowley augo slogioje religinėje aplinkoje. Jis gimė 1875 m. spalio 12 d. fanatikų krikščionių šeimoje, Warwickshire grafystėje. Crowley nekentė Viktorijos laikų moralės, kuri slopino jo jaunystę, labiausiai kaltindamas savo tėvą. Šeima priklausė griežčiausiai krikščionių sektai — Plimuto brolijai.

Edward Alexander Crowley, turtingo aludario evangeliko sūnus, nuo mažens nekentė grūdamos moralės, prabangos ir ypač tėvo. Kadangi labai niekino tėvą, tai atsisakė ir tėvo duoto vardo.

Crowley nuolat maištavo: sukeldavo sprogimus, kankino gyvūnus ir krėtė kitas šunybes.

Crowley tėvas mirė, kai sūnui buvo vienuolika, todėl Crowley pamažu ėmė tolti nuo krikščionybės. Sulaukęs keturiolikos, prarado skaistybę su viena iš namų tarnaičių, ir tolesnis jo seksualinis apetitas buvo nepasotinamas.

Sulaukęs pilnametystės, paveldėjo didžiulį turtą, kuris leido jam nė vienos dienos nedirbti. Tai reiškė, kad jis turėjo galybę laisvo laiko ištvirkauti su vyrais ir moterimis bei šviestis.

Visa laisvė prasidėjo 1895 metais, įstojus studijuoti į Kembridžą, o 1896 m. Stokholme jis pajuto pirmą mistinę patirtį. „Staiga pasijutau turįs magiškų galių ir supratau tą savo prigimties pusę, kuri iki šiol buvo nuo manęs paslėpta, — rašė jis vėliau. — Aš patyriau siaubą ir skausmą, kuriuos lydėjo kažkokia šmėkliška baimė, bet tuo pačiu metu jutau tyriausią ir švenčiausią dvasinę ekstazę."

1898 m., būdamas dvidešimt trejų, Crowley įstojo į Auksinės Aušros broliją — liberalią masonų sektą. Tais pačiais metais lapkričio 18 d. jis buvo įšventintas broliu Perdurabo (Perdurabo lotyniškai reiškia „Aš iškęsiu"). Auksinės Aušros dogmos atrodė labai lengvos tam, kuris vaikystėje turėjo paklusti griežtam religiniam auklėjimui. Šios dogmos buvo sintezė kabalos, alchemijos, taro kortų, astrologijos, magiškų ritualų — tai buvo labai patrauklu pradedančiajam hedonistui. Auksinėje Aušroje jis sužinojo galįs pasiekti nušvitimą studijuodamas, be pamaldų. Jo svajonė išsipildė.

Bet Auksinės Aušros vyresnieji nenorėjo, kad Crowley iškoptų į vadovaujančiuosius, todėl 1900 m., nežiūrint jo entuziazmo, jam nesuteikė aukštesnio posto. Tam įtakos turėjo ir biseksualiniai jo polinkiai. Tačiau labiausiai nepageidautini

buvo Crowley įtakingumas ir jo bjaurumas. Auksinės Aušros nariai labai bijojo susiskaldymo, kurį jis neabejotinai sukeltų, pasiekęs valdžios viršūnę.

Taigi po nesutarimų jis išėjo iš Auksinės Aušros ir pradėjo įvairią piligrimystę. Sekdamas prieš tai buvusių dvasinių vadovų pėdomis, keliavo po pasaulį ir rinko žinias, turinčias jį iškelti aukščiau kitų. Visa laimė, kad jis turėjo pakankamai lėšų, kurios leido vykdyti užsibrėžtą sumanymą.

1900 m. nuvyko į Meksiką. Ten parašė knygą *Tannhauser and Alice: An Adultery*. Išvykęs iš Meksikos, aplankė visas Rytų šalis. Pasiruošęs priimti Vakarų kultūrą, 1902 m. iškeliavo į Europą.

Tais pačiais metais Paryžiuje susipažino su jaunu, niekam nežinomu Somersetu Moemu. Rašytojas buvo taip sužavėtas Crowley, kad apie jį parašė vieną ankstyvųjų romanų *The Magician*, kurį išleido 1906 m. Tai ne vienintelis Crowley populiarumo įrodymas. Jo asmenybė ypatingai veikė muzikus. Praėjus metams po jo mirties, grupė *The Beatles* jo veidą panaudojo savo dainų albumo *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* viršeliui. Apie jį dainą parašė Ozis Osbornas, o *Led Zeppelin* narys Jimmy Page nusipirko Crowley namą.

Crowley yra plačiai žinomas ne tik kaip „menininkų mūza“, bet ir kaip maniakas misoginistas, kuris tiesiogine prasme pražudydavo moteris. Jis buvo vedęs dukart ir, pagal turimas žinias, abi žmonos išprotėjo. Taip pat turėjo penkias meilužes, kurios visos nusižudė, nekalbant apie virtinę kitų moterų, kurios mirtinai prasigėrė arba perdozavo narkotikų.

Kai 1903 m. Roza Keli ištekėjo už Crowley, ji net neįsivaizdavo, ką padariusi. Ji susižavėjo Crowley meilumu ir entuziazmu, o tikrasis jo veidas dar nebuvo atsiskleidęs.

Roza ir Aleister susilaukė dukters Lola Zaza, kuri 1907 m. mirė nuo šiltinės Indijoje, o jos tėvas tuo metu kažkur keliavo. 1909 m. sutuoktiniai jau buvo išsiskyrę: to pageidavo Aleister, nurodydamas, kad žmona — alkoholikė. Vaiko mirtis jo neprislėgė; jis tik džiaugėsi, kad tapo laisvas.

Po skyrybų Crowley keistai susidomėjo reinkarnacija. Jis spėjo, kad prieš dabartinį savo gyvenimą tarp kitų reinkarnacijų jis buvęs grafas Cagliostro ir Edward Tałbott Kelley, kuris buvo dr. John Dee asistentas. Nė viename ankstesniame gyvenime jis nebuvo kilni siela — vis kažkokie vulgarūs apgavikai ir kiti į juos panašūs.

1904 m. dar būdamas vedęs Rozą — ji buvo žinoma aiškiaregė — Crowley išleido savo *Įstatymo knygą,* kurią jam neva padiktavęs jo „angelas sargas" Aiwass, su kuriuo jis „susidūrė", keliaudamas į Kairą. Crowley išleido dar keletą knygų: *Apgavysčių knyga* (1913), *Narkomano dienoraštis* (1922) ir *Dievų ekvinokcija* (1937).

Iš šių knygų įdomiausia *Narkomano dienoraštis,* nes ji parodo, kad žmoniškumas niekada nebuvo Crowley stiprioji pusė. Vėl vedęs ir apsigyvenęs Sicilijoje, Thelemos vienuolyne, Crowley su žmona smarkiai įjunko į heroiną. „Romane" pasakojama apie sutuoktinius, kurie vartoja narkotikus, tačiau jiems nėra taip blogai, ką galima nujausti tarp eilučių.

Vienuolyne miršta antroji jo dukra. Kai dėl neaiškios priežasties tame pačiame vienuolyne miršta Crowley mokinys, mokinio žmona grįžta į Londoną ir laikraščiuose apkaltina Crowley juodąja magija. 1923 m. Italijoje iškyla Benito Musolinis, kuris įniršęs išveja Crowley iš Italijos; 1929 m. panašiomis aplinkybėmis uždraudžiama Crowley gyventi Prancūzijoje.

Nuo to laiko Crowley pradeda ristis žemyn. 1935 m. jis jau galutinai subankrutavęs. 1947 m. gruodžio 1 d. vienišas miršta. Heroiną vartojo iki mirties. Sakoma, kad paskutiniai jo žodžiai buvę: „Aš esu suglumęs."

Jam mirus, buvo įsteigtas Aleisterio Crowley fondas, kuris privalėjo rūpintis Thelemos mokymais. Po Crowley mirties praėjus daugiau kaip penkiasdešimčiai metų, jo idėjos dar tebegyvuoja.

Lawrence Sutin parašė Crowley biografiją — ji išleista 2001 m. Autorius aptaria Crowley gyvenimą ir jo indėlį į visuomenę: „Jam geriausiai sekėsi parodyti, ką gali pasiekti individas, uoliai veikdamas, o blogiausiai — kai pretendavo valdyti pasekėjus ir bandė nuspėti istorijos tėkmę."

D

Andrew Jackson Davis
(„Poughkeepsie regėtojas”)
Aiškiaregys, regėtojas
(1826–1910)

Tiesa, kad sielos, kurių viena gyvena dvasių pasaulyje, o kita — žemiškame kūne, tarpusavyje bendrauja; taip pat tiesa, kaip asmeniui praradus sąmonę, jis negali to fakto įrodyti. Ir ši tiesa netrukus paaiškės gyvu pavyzdžiu. O pasaulis su pasitenkinimu pripažins apreiškimą tada, kai atsivers žmonijos vidus ir bus įkurta dvasių bendruomenė.

— Andrew Jackson Davis'o pranašystė apie ateinantį modernų dvasinį judėjimą, kaip numatyta jo veikale *Principles of Nature* (1847)

Andrew Jackson Davis'as moderniam dvasiniam judėjimui yra tas pats kaip dienai aušra. Tikras pranašas Davis'as numatė ir skelbė atsirandantį dvasinį judėjimą. Savo karjeros metais Davis'as parašė daugiau kaip trisdešimt knygų apie spiritizmą ir iš tikrųjų pradėjo šį judėjimą.

Smarkiai išreklamuotas „modernaus spiritizmo tėvas“ gimė Blooming Grove, Niujorko valstijoje, 1826 m. rugpjūčio 11. Augo vargingoje šeimoje kaip tikras Dikenso romanų gatvės berniūkštis. Jo motina Elizabeta, mergautine pavarde Robinson, buvo neišsilavinusi, o tėvas Samuelis, pirma — pašė-

lęs alkoholikas, o antra — audėjas ir batsiuvys. Taigi Davis'as, negalėdamas gauti trokštamo išsilavinimo, jaunystę leido dirbdamas. Už viską labiausiai Davis'as norėjo būti daktaru; po daugelio metų jo svajonė išsipildė, tačiau iš pradžių jis turėjo nuveikti kitą darbą.

Jau būdamas vaikas Davis'as matė vizijas. Kai jam buvo vienuolika ar dvylika, jo regėjimas buvo toks gyvas, kad Davis'as įtikino tėvą, jog šeimai reikia tučtuojau persikelti į didesnį Poughkeepsie miestą. Samuelis, matyt, tuo metu buvo girtas, kad, remdamasis jaunojo sūnaus vizija, nusprendė perkelti šeimą. Taigi jie susipakavo daiktus ir 1838 m. įsikūrė naujame mieste. Davis'o mama mirė, kai jis dar buvo vaikas; tėvas nemetė žalingų gyvenimo įpročių, todėl ir jis greitai iškeliavo į kapus.

1840 m. pradžioje tapo madinga hipnozė, kurios išradėjas Franz Anton Mesmer jau buvo miręs maždaug prieš 25 metus. Hipnotizuotojai važinėjo po šalį it cirko artistai. Visus masino idėja, kad iš pasąmonės galima išvilioti mintis — kiekvienas norėjo tuo įsitikinti.

Toks smalsuolis buvo Davis'as ir 1843 m. jis, būdamas septyniolikametis jaunuolis, nusprendė pasinaudoti šansu. To laikmečio garsenybė hipnotizuotojas dr. J. S. Grimes užsuko į Poughkeepsie miestelį. Susijaudinęs Davis'as panoro būti užhipnotizuotas. Tačiau nepavyko. Jis to neprisipažino ir entuziazmas kuriam laikui sumažėjo.

Praėjus keliems mėnesiams, hipnotizuoti pasisiūlė vietinis siuvėjas William'as Levingston'as, kuris buvo hipnozės mėgėjas, ir Davis'as pasiūlymą priėmė iš visos širdies. Kai talentingasis siuvėjas sukėlė jam transą, Davis'as kaip ir Edgaras

Keisas apie save sužinojo sugebąs matyti kiaurai kūną „dvasios akimis". Jis pajuto tą sugebėjimą esant kaktos viduryje ir žinojo, kad tokiu būdu galėtų diagnozuoti sveikatos sutrikimus. Taigi jis galėjo įgyvendinti savo daktariškas svajones — pagelbėdamas sergantiems ir gydydamas jų ligas.

Vis dėlto ne tai paskatino jo nepaprastas galias: įšventinimas į dvasinį pasaulį buvo kur kas dramatiškesnis.

1844 m. vieną kovo mėnesio naktį Davis'as pateko į transą, kurio metu buvo paveiktas nepaprastos dvasinės jėgos, nuskraidinusios jį iš Poughkeepsie į Catskill kalnus, esančius už keturiasdešimties mylių į šiaurę. Ten jis buvo sutiktas švedų filosofo Emanuelio Svedenborgo, kuris kažkada pagrindė spiritizmą per tiesioginį bendravimą su angelais ir Jėzumi. Taip pat jį pasitiko senovės graikų gydytojas Galen'as.

Sakoma, kad Galen'as davė Davis'ui stebuklingų talkininkų komandą, kuri padėtų gydymo klausimais, o Svedenborgas žadėjo jam gydant patarti. Jų pranešimas Davis'ui skambėjo taip: atėjo laikas gydymo galiomis pasidalinti su pasauliu. Visiškai jais pasitikėdamas ir nepaprastos vizijos veikiamas, Davis'as noriai sutiko.

Po astralinės kelionės sugrįžęs į Poughkeepsie, Davis'as numatė veikimo planą. Veiklą pradėjęs savo miestelyje, neilgai trukus jis pradėjo keliauti ir skaityti paskaitas. Daug kartų buvo hipnotizuojamas ir šiose sesijose parodydavo tokias žinias, kurių niekaip negalėjo žinoti, būdamas budrios sąmonės, kadangi buvo riboto išsilavinimo ir nebuvo iškėlęs kojos už Poughkeepsie ribų.

1845 m. transo metu jis pradėjo diktuoti savo didįjį darbą — knygą *The Principles of Nature: Her Divine Revelations and*

a Voice to Mankind (Gamtos pagrindai: jos dieviški apreiškimai ir balsas žmonijai). Joje rašoma apie tai, kokią didelę galią turi dvasių pasaulis ir koks jis galėtų būti naudingas jį suvokiančiam žmogui.

Spalvingas buvo ne tik dvasinis Davis'o gyvenimas, bet ir jo vedybos. Kalbama, kad jis buvo vedęs tris kartus ir išardęs daug šeimų.

Dvidešimt trejų metų jis vedė keturiasdešimtmetę Catherine de Wolf. Jiems susipažinus, ji su savo vyru jau negyveno, ir šis susitikimas ją paskatino oficialiai išsiskirti. Jie susituokė 1848 m. ir, neilgai trukus, ji susirgo ir mirė 1853 m. lapkričio 2 d. Po žmonos mirties jis rašė, kad mirusiąją regėjo vizijose ir ji vadinosi „Cylonia".

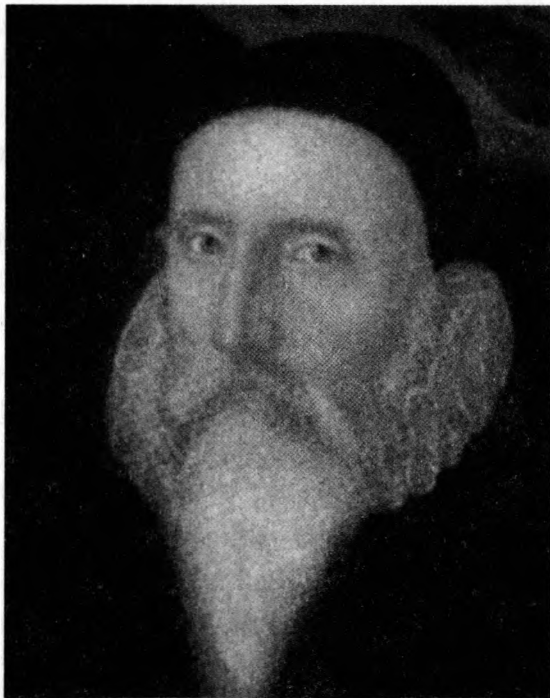
Nepraėjus nė metams, jis sutiko kitą būsimą gyvanašlę Mary Fenn Robinson, kuri buvo už jį vyresnė tik dvejais metais. Ją vedė 1855 m. Po trisdešimties metų atėjo laikas išsiskirti. Tada jis vedė trylika metų jaunesnę, ką tik antrą kartą išsiskyrusią, Delfiną Elizabetę Markham.

1880 m. pradžioje, finansiškai pajėgus, jis pradėjo lankyti JAV medicinos koledžą Niujorke, taip įgyvendindamas savo svajonę tapti daktaru (Koledže sutiko Delfiną). 1883 m. gavo diplomą ir su Delfina išvyko gyventi į Bostoną. Čia vertėsi medicinos praktika ir išlaikė pažangų knygyną. Išėjęs į pensiją kaip gydytojas, knygyno neatsisakė iki mirties — 1910 sausio 13 d.

1848 m. kovo mėn. Davis'as savo dienoraštyje užrašė tokią pranašystę: „Šįryt, jau išbrėškus, į mano veidą pūstelėjo stiprus vėjo gūsis, ir pasigirdo švelnus ir stiprus balsas, sakantis: ‚Broli, pradėtas geras darbas — štai gimė gyvas jo pavyzdys.'

Aš stebėjausi, ką galėtų reikšti ši žinia.“ Tąnakt netoli Davis“o gyvenamosios vietovės Fox seserys įžiebė modernų spiritistinį judėjimą, komunikuodamos su dvasia mirusio narkotikų pardavėjo, nužudytu ir užkastu name, kuriame jos gyveno.

Davis’as gyveno ir matė šio judėjimo atsiradimą bei kovą, matė viešą Maggie Fox pasmerkimą ir jos išteisinimą. 1920 m., praėjus 10 m. po jo mirties, spiritistinis judėjimas atgimė. Judėjimą paskatino Mina Crandon, arba mediumė Margery, kuri reiškėsi Bostone.

John Dee

Astrologas, okultistas, angelų komunikatorius

(1527–1608)

Dabar aš noriu
Dvasias priversti, meną užkerėti,
O mano pabaiga yra neviltis,
Jei manęs nepaguos malda,
Kuri perveria iki gelmių,
Suteikia malonę ir atleidžia kaltes.
Kai tavo kaltės bus atleistos,
Išlaisvink ir mane, meldžiu.

Šekspyro *Audra* — veikėjas Prosperas,
kurio prototipas yra Džonas Di

Džonas Di buvo gabus Šekspyro laikų matematikas ir mokslininkas. Jis buvo toks talentingas, kad Šekspyras jį pasirinko prototipu savo veikėjams — Prosperui (*Audra*) ir karaliui Lyrui. Labiausiai žinomas dėl bendravimo su angelais bei alchemijos.

Dr. Di turėjo beveik 4 000 knygų biblioteką, kuriai neprilygo nė viena Anglijos renesanso laikų asmeninė kolekcija. Jis buvo nepaprastai išsilavinęs, sukūrė terminą „Britanija", įkūrė protestantiškųjų jėzuitų ordino sektą. Jam priskiriamas ispanų armados apkerėjimas. Kadangi nemėgo knygų ir gatvės gyvenimo, jis buvo laikomas keistuoliu.

Di gimė Mortleike, mažame kaimelyje prie Temzės, Londono apylinkėse. Jis buvo talentingas ir pažangus studentas, akademinių sluoksnių žvaigždė, ir juo žavėjosi tėvai bei mokytojai. Būdamas penkiolikos metų, įstojo į šv. Jono koledžą Kembridže ir kasdien mokėsi po aštuoniolika valandų. 1546 m. jį paskyrė graikų kalbos lektoriaus pavaduotoju Trejybės koledže, o neilgai trukus jis tapo stipendininku.

Trejybės koledže Di pirmą kartą patyrė persekiojimus. Tai neturėjo nieko bendra su vėlesniu polinkiu į okultizmą, bet siejosi su jo mokslingumu. Di sukonstravo parankinę mokymo priemonę, skirtą Aristofano veikalui *Pax* — mechaninį vabzdį, kuris buvo kaip gyvas. Jis buvo apkaltintas raganavimu ir išspirtas lauk, taip pat iškeiktas karalienės Marijos dvare. Pagaliau turėjo išvykti iš Anglijos.

1547 m. Di patraukė į Belgiją. Čia susidraugavo su kartografu Gerardu Mercator. Po poros metų grįždamas į Angliją Di parsivežė Mercator' o turėtus gaublius, bet tai nereiškia, kad jam juos *davė*. Kalbama, kad juos pasiėmė ir kontrabanda įsivežė į Angliją, stengdamasis įsiteikti karalienei.

Atėjusi į valdžią karalienė Elžbieta I padarė dr. Di dvaro favoritu. Jis jai įteikė atsivežtus gaublius ir padarė didelį įspūdį rodydamas teritorijas, kurias galėtų užkariauti Britanija, bei braižydamas planus. Karalienė pamėgo jaunąjį akademiką, jį globojo ir rėmė pinigais. Jis, „karališkasis astrologas", karalienei sudarė jos žvaigždžių žemėlapį ir patarinėjo okultizmo dalykuose, kurie jauną smalsią karalienę labai masino.

1550 m. Di susidomėjo juodosios ir baltosios magijos perspektyvomis. Tačiau baltoji magija jam buvo įdomiau. Nors magijai jautė natūralų potraukį, jame tūnantis logikas neleido visiškai pasitikėti savo sugebėjimais. Parapsichologiniame darbe jis turėjo pagalbininkų, kurių intrigos sukėlė pražūtingus padarinius.

Pagalbininkai turėjo padėti tirti nežemiškų karalysčių paslaptis, telepatijos, spiritizmo, būrimo su magiškuoju krištolu koncepcijas ir sapnų interpretacijas. Pasitaikydavo, kad juos pasirinkdavo nevykusiai. Jo pirmasis asistentas Barnabas Saulis ilgai nepabuvo. Dr. Di gana anksti buvo įspėtas, kad Saulis jį šnipinėja pavyduoliams. Saulis akyse įsiteikinėjo, o pats rezgė niekšiškus planus.

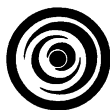
1582 m. jis nusisamdė kitą asistentą, trisdešimties metų neturintį Edvardą Talbotą Kelį, kurį ėmėsi globoti ir įtraukė į darbą. Di įtarė, kad Kelis nežiūrės Di interesų ir tai įrašė savo dienoraštyje: „Žinau, kad šis vyriškis, kaip sakoma, yra vėtytas ir mėtytas niekšelis." Kelis nieko nepadarydavo gerai, bet Di nesigailėjo, prasidėjęs su Keliu — bent iš pradžių. Dirbant su Keliu, prasidėjo įsimintiniausias Di darbas.

Naudodamasis Kelio kaip mediumo talentu, Di galėjo kalbėtis su angelais. Angelai nesidomėjo Keliu; jaunasis mediu-

mas juos tik įtraukdavo į žemiškąsias sferas, o su jais bendravo Di ir gautas žinias pateikdavo pasauliui. Kaip byloja Deborah E. Harkness, Di „kalbėjosi su svaiginančia daugybe angelų, tiek gerai pažįstamais, tiek nežinomais, bet kiekvienas iš jų buvo individuali asmenybė, skirtinga išore ir elgesiu."

Di sukūrė techniką, padedančią kalbėtis su angelais specialia kalba. Jo dienoraščiuose užrašytas įsitikinimas, kad, kalbantis su angelais, reikia pakeisti natūralų požiūrį, nes angelai yra Dievo pasiuntiniai. Angelai be kita ko pasakė Di apie žemes, kurias nukariaus Britų Imperija.

Di ryšys su Keliu atvėrė galimybę bendrauti su angelais — ir tai Di atrodė esąs didžiausias laimėjimas. Tačiau jis apleido kitas sritis, ypač alchemiją, todėl įtakingieji asmenys jį atstūmė. Teigiama, kad Elžbieta liko palanki savo astrologui ir okultistui, bet su juo nebebendravo ir taip gausiai kaip seniau nebešelpė. Didysis daktaras Džonas Di mirė 1608 m. skurde ir vienišas.

Delfų orakulas

Pranašai, regėtojai

(1400 pr. Kr. — 392)

Sakoma, kad orakulo buveinė yra urvas, giliai žemėje įdubęs, o jo žiotys yra gana siauros, iš kurių kyla suslėgtas oras, kuris sukuria nuostabių dalykų. Ant plyšio užstatytas trikojis, ant jo atsisėdusi pitija įkvepia garų ir pranašauja.

— Strabo (64/63 pr. Kr. — 23), senovės graikų geografas ir istorikas

Delfų orakulai nebuvo tik šventikai ar vaidilutės, bet įvairaus amžiaus ir luomo moterys. Moterys, vadinamos pitijomis, pranešdavo graikų dievo Apolono žodžius. Šioms prestižinėms pareigoms nereikėjo aukštos kilmės, tik reikėjo gerai pasiruošti, būti skaisčioms ar susilaikyti nuo lytinių santykių, kartais tekdavo ir pasninkauti.

Kaip tai vykdavo? Tinkamai išmokslinta pitija įžengdavo į Apolono Delfų šventyklą, pastatytą Parnaso kalne. Šventyklos uoloje buvo gilus plyšys. Pitija, sėdėdama tyloje, su tyromis mintimis, kvėpuodama iš plyšio kylančiais garais, laukdavo, kol ją apims galios. Kartais jos išgerdavo garų kondensato. Tos moterys, stimuliuojamos garų jėgos, panirdavo į transą ir persakydavo Apolono siunčiamus pranešimus.

Ne tik pitija turėjo būti švari. Lankytojai už tam tikrą mokestį eidavo prie švento fontano, kur jie turėdavo nusiprausti,

o po to būdavo vedami prie ypatingojo plyšio. Pitija, sėdėdama ant auksinio trikojo suolelio, pradėdavo skanduoti ir giedoti. Jos giedojimus kartodavo šventyklos žynys. Perdavusi žinią, pitija netekdavo jėgų ir pritrūkdavo kvapo.

Įžymūs žmonės ir prastuomenė norėjo sužinoti savo likimą. Eiliniai žmoneliai klausinėdavo apie derlių ir savo kaimą. Generolai domėjosi būsimais mūšiais. Pas orakulą lankėsi Platonas ir Aleksandras Didysis.

Plutarchui, kuris įtarė, kad orakulas jau praranda savo galią, vienas iš Apolono šventyklos žynių pareiškė, kad pitija yra tik instrumentas dievo Apolono rankose. Jis tarė Plutarchui: „Pranašę dievas panaudoja pagal jos įgimtus sugebėjimus... Tai nėra dievo balsas... bet tai moterų balsai. Apolonas joms rodo vizijas, sukuria šviesą jų sielose, kad jos matytų ateitį."

Garų kvapą galėjo užuosti bet kas ir, sakoma, kad jis buvo kaip kvepalai, tačiau nė vienam nesukėlė transo, tik pitijai.

Kad ir kas pitijai teikė pranašiškas galias ar aiškiaregystę — tuo buvo tikima, tai įamžinta legendose ir literatūroje.

Literatūroje gausu pavyzdžių, kaip pas orakulą buvo einama patarimo, o išgirstos naujienos ne visada būdavo geros. *Orestėjos* veikėjas Orestas sužino, kad jis nužudys savo motiną Klitemnestrą, keršydamas už tėvo Agamemnono mirtį. Jis su tuo nesutiks: pirma, kad jo motina nužudys jo tėvą, ir, antra, kad jis užmuš savo motiną. Tačiau tragedija įvyksta. Edipo trilogijoje Delfų orakulas išpranašauja Jokastei, kad jos sūnus nužudys jos vyrą Lajų, o po to ją ves. Išgirdusi tokią neįsivaizduojamą pranašystę, Jokastė mažametį savo sūnų palieka kalnuose. Vėliau Lajų nužudo neatpažintas vyras, kuris palaiko Lajų plėšiku. Atvykęs į Kretą, paslaptingasis vyras tampa hero-

jumi ir veda našlę Jokastę, nežinodamas, kad ji yra jo motina. Pranašystė išsipildo.

Niekas nesvarstė, ar pitija savo galias gauna iš plyšio, bet gerbė jos autoritetą. Šventykla buvo uždaryta ir sugriauta 360 m. krikščionio imperatoriaus Teodosijaus paliepimu.

Moderniaisiais laikais šventyklos orakulu vėl buvo susidomėta. *Scientific American* žurnale išspausdintas straipsnis apie Delfų orakulą. Jame teigiama, kad dvidešimto amžiaus šventyklos kasinėjimai turėjo nustatyti plyšio vietą ir naujai pažvelgti į garų „stebuklą". Metų metais buvo kasinėjama, bet plyšio nerasta.

Padaryta išvada, kad šventykloje plyšio nebuvo, o jei ir buvo, tai negali būti, kad gamtinės dujos sukeltų regėjimus pitijoms. Šią teoriją parėmė mokslininkai ir archeologai ir jos laikytasi iki 1990 m.

1996 m. grupė mokslininkų pareiškė, kad plyšys buvęs Delfų Apolono šventyklos teritorijoje, o iš jo kylančios dujos galėjusios sukelti transą. „Orakulo vietoje" tekėjęs upelis, kurio vandenyje buvę karbono dioksido, tačiau tai líko neįrodyta.

Tyrinėjant pastebėta, kad šylant kalkakmeniui kyla tam tikros dujos. Delfų upeliuose randama metano, etileno ir etano, kuriuos įkvėpus gali kilti haliucinacijos. Bet ar haliucinacijas sukėlė įkvepiamos dujos, ar Apolonas „kalbėjo" pitijoms, taip ir lieka Delfų orakulo mįsle.

Jeane Dixon

Pranašė, astrologė
(1918–1997)

Aš, paklausta apie ateities matymo dovaną, atsakau, kad tai nepaaiškinama kaip nepaaiškinama meilė ar elektra.
— Jeane Dixon

Romos katalikė su krištolo rutuliu — be kita ko įspūdingu 8 000 dolerių vertės rutuliu — liudijanti, kad už kiekvienos jos pranašystės stovi Dievas, Jeane Dixon yra turbūt viena geriausiai žinomų „populiarių aiškiaregių". Dixon, atsidavusi

šeimai ir gyvūnų apsaugai, paskelbė nesuskaičiuojamas pranašystes, kurių dalis jau išsipildė, o kitos laukia savo eilės.

Panašiai kaip Ruta Montgomeri, kuri parašė apie Dixon bestselerį — *A Gift of Profecy (Pranašavimo dovana)* (1965) — Jeane Dixon, dar nieko nenujausdama apie savo unikalius sugebėjimus, gyveno Vašingtone. Prieš pradėdama aiškiaregės veiklą, ji su vyru dirbo nekilnojamo turto srityje. Kai tapo įžymi, jos paslaugomis pradėjo naudotis ir garsenybės, ir politikai. Kartais Dixon įtikdavo, kartais pateikdavo nepageidaujamas žinias, kurias žmonės ignoruodavo, jei jų nelaimei jos išsipildydavo. Mes prie šio teiginio dar sugrįšime.

Jeane gimė 1918 m. sausio 5 d. pasiturinčioje katalikų šeimoje Medforde, Viskonsino valstijoje. Augo supama prabangos, kurią teikė šeimos medienos verslas. Vėliau šeima persikėlė į Kaliforniją — čia Jeane pirmą kartą susidūrė su aiškiaregе. Ją, aštuonmetį vaiką, mama nusivedė pas būrėją, kuri išpranašavo, kad mergytė bus garsi aiškiaregė.

1939 m. ji ištekėjo už James Dixon'o, automobilių prekybos agento, ketinančio imtis nekilnojamojo turto. Sutuoktiniai persikėlė į Vašingtoną ir sėkmingai sukosi biznyje, kol pradėjo pildytis būrėjos pranašavimai.

Dixon'ų šeimos verslas ir Jeane aiškiaregės populiarumas leido jaunajai porai įsisukti į Vašingtono elito ratelį. Kalbama, kad ji patarė prezidentui Franklinui Ruzveltui. Keičiantis prezidentams, Dixon'ų ryšiai su politikais nenutrūko. 1980 m. Jeane Dixon kartu su kitais aiškiaregiais pakvietė pirmoji ledi Nancy Reagan, kuri norėjo tikslių žinių apie prezidentavimą. Trisdešimt metų Dixon buvo artima senatoriaus Strom'o Thurmond'o draugė ir jo sūnaus krikštamotė.

Jeane parašė septynis bestselerius, įskaitant *Astrology of Dogs (Šunų astrologija)* (1979) bei astrologinę valgių gaminimo knygą.

Dixon pranašystės pildėsi 60 procentų. Tačiau ji lengvabūdiškai žiūrėjo į ekstrasensus. Kartą ji pasakė: „Nemanau, kad telepatija pakeis telefoną."

Tarp teisingų pranašysčių — Ričardas Niksonas tapo prezidentu, Margaret Tečer paskirta ministre pirmininke, o Kinija pasuko komunistiniu keliu.

Dixon numatė tragišką aktorės Carole Lombard mirtį. 1942 m. sausį Dixon aplankė vizija, kad Lombard žus lėktuvo katastrofoje, todėl ji prašė „žvaigždę" šešias savaites neskraidyti. Lombard norėjo kuo greičiau susitikti su savo vyru aktoriumi Clark'u Gable, su kuriuo buvo susipykusi, todėl į įspėjimą nekreipė dėmesio. Jai skrendant į Kaliforniją, lėktuvas nukrito.

1952 m. Dixon numatė Kenedžio išrinkimą prezidentu, o 1956 m. žurnale *Parade* ji pranašavo, kad prezidentas „tarnybos metu bus užpultas ar mirs". Klaiki pranašystė išsipildė 1963 m. lapkritį.

Dixon numatė ir prezidento Kenedžio brolio mirtį. Paklausta, ar ir brolis taps prezidentu, ji su apgailestavimu pareiškė, kad „jis niekad netaps Jungtinių Valstijų prezidentu, nes jo laukia tragedija."

Kitų įvykių neatspėjo: jai atrodė, kad Rusija pirmoji nuskraidins žmogų į Mėnulį, o III pasaulinis karas prasidės 1958 m. spalio mėn. 1971 m. ji pranašavo, kad prezidentas Niksonas bus ilgai prisimenamas dėl jo drąsos... ir kaip vienas didžiausių visų laikų prezidentų. Tai gana subjektyvu.

Kalbant apie naujesnius įvykius, ji numatė, kad Džordžas Bušas bus perrinktas 1992 m., O. J. Simpsonas 1994 m. bus nuteistas laisvės atėmimo, Alekas Boldvinas 1997 m. mirtinai susirgs.

Reikšminga neišsipildžiusi pranašystė — ar dar neįvykusi — pateikiama Montgomeri knygoje:

> 1962 m. vasario 5 d. gimęs Artimuosiuose Rytuose berniukas sukels pasaulinę revoliuciją. 1999 m. jis žmoniją suvienys į vieną tikėjimą. Bus įkurta nauja krikščionybė, kurioje gyvuos visos sektos ir tikėjimai, o tas vyras vaikščios tarp žmonių ir skleis Visagalio išmintį.

Jeane Dixon mirė 1997 m. sausio 25 d., ištikus širdies smūgiui. Praėjus keliems mėnesiams po jos mirties, artimas šeimos draugas Leo Bernstein'as surinko jos daiktus ir raštus. Buvo įkurtas Jeane Dixon muziejus ir biblioteka, kurioje saugomi vaizdo įrašai, iškarpų albumai, esė, laiškai ir asmeniniai daiktai.

E

John Edward

Mediumas

(1970)

Manau, kad kontakto su dvasiomis įrodyti negalima. Tai labai asmeniška. Kaip ir įrodyti Dievo buvimą. Tikint tai realu.

— John'as Edward'as atsako Lari'ui King'ui

TV šou *Larry King Live,* 2001

Dvidešimt pirmojo amžiaus mediumas yra naujas reiškinys. Prapuolė vakardienos užtamsinti, niūrūs kabinetai ir vaiduokliški seansai; šiandienos mediumas paprastai dirba gerai apšviestoje scenoje, stebimas šimtų susirinkusių bei į jį nukreiptų TV kamerų, pasiryžusių sugriebti stebuklingą momentą ir jį parodyti tūkstančiams žiūrovų. Dauguma dabartinių aiškiaregių lenktyniauja dėl teisėtumo, nekalbant apie šlovę ir sėkmę, bet nė vienas nėra sulaukęs tiek dėmesio — gero ir blogo — kaip mediumas Džonas Edvardas.

Su savotiškai vaikišku nuoširdumu jis dirba dvigubą darbą: yra draugiškas receptorius norintiems gauti žinią iš anapus bei žavus žemiškas vilties švyturys tiems, kurie nori tikėti. Skeptikams jis atrodo didžiausias visų laikų sukčius... Apie tai pakalbėsime vėliau.

Kiekvienas Edvardo pasirodymas gali būti kupinas „klaidų“ ir „pataikymų“, tačiau jis visada turi atsidavusių fanų, kurie laukia per „paštininką Džo“ naujų žinių iš savo mirusių mylimųjų. Mediumas yra švelnus, pakantus bei rimtas, klausytojų klausimai skraido kaip iš kulkosvaidžio, kol pagaliau jis viską dailiai susieja tarp anapus ir liūdinčiųjų. Edvardas laikosi tarsi nuošaly, yra skeptiškas, bet tuo pat metu provokuoja tiesų atsakymą — arba juo tiki, arba ne. Kaip ir kitų aprašytų aiškiaregių atveju.

Džonas Edvardas gimė 1970 m. ir vadinosi John MaGee Jaunesnysis. Jis buvo policijos karininko John MaGee ir jo žmonos Perindos vienintelis sūnus. Tėvų vedybos nebuvo sėkmingos ir, kai Edvardas mokėsi šeštoje klasėje, jo tėvas išėjo, palikdamas sūnų Perindai.

Kaip ir daugumai ekstrasensų, Edvardo aiškiaregystė pasireiškė vaikystėje. Būdamas trejų metų, jis galėdavo išeiti iš

kūno ir „plūduriuoti“ virš giminaičių namų. Jis galėjo papasakoti apie giminaičius bei jo mamos vaikystę niekam nežinomų dalykų, kurių mama jam nepasakodavo.

Skeptikai teigia, kad šie Edvardo prisiminimai, matyt, gauti iš kitų asmenų. Jo motina Perinda labai žavėjosi paranormaliais reiškiniais ir į namus kviesdavosi aiškiaregius bei rengdavo spiritistinius seansus.

Viename iš tokių pasisėdėjimų penkiolikametis Edvardas susitiko su aiškiaregе Lydia Clar. Ji, rankose sukinėdama jo žiedą, jam pasakė, kad jis turįs „dovaną“.

Neilgai trukus Džonas sužinojo, kad „dovana“ gali būti linksmas dalykas, nes su jos pagalba jis tyrinėjo delno vingius ir skaitė taro kortas. Tačiau „dovana“ gali būti ne tik palaima, bet ir prakeiksmas. Kai Džonui buvo šešiolika, vizijoje jis pamatė dėdės mirtį, ir tai greitai išsipildė. Todėl Edvardas dažnai jausdavo frustraciją: kas iš to, kad jis sužino, bet negali pagelbėti? Kodėl jis turi matyti dalykus, kurių negali valdyti?

Praėjus pusantrų metų, jis vėl buvo priblokštas: 1989 m. Perindai nustatė progresuojantį vėžį. Džonas to nenumatė ir jam buvo pikta, kad neišgelbėjo savo motinos.

Skeptikai sako, kad jis nenumatė savo motinos mirties, nes esąs apsimetėlis ir šarlatanas; Edvardas mano, kad to priežastis buvę glaudūs motinos ir sūnaus ryšiai, todėl emocijos neleido tinkamai interpretuoti vizijas. Lario Kingo TV laidoje Edvardas aiškino, kad „kai dirbi su nepažįstamu asmeniu, gali būti objektyvus. Gali drąsiai sakyti, kad aš tai matau, girdžiu ir jaučiu. Jei gauni sau žinomą informaciją, nebegali būti objektyvus, nes atsiranda subjektyvūs dalykai.“ Dėl tos priežasties, praėjus daug metų po motinos mirties, jis su jos vėle susisiekia tik per kitus mediumus.

Nepaisydamas aiškiaregio sugebėjimų, Edvardas neketino dirbti mediumu. Jis lankė koledžą ir gavo administratoriaus diplomą. Keletą metų dirbo ligoninėje, kur ėmė kraują. Čia jis prajuokino Larį Kingą, sakydamas, kad jis buvo „vampyras... Aš buvau toks žmogus, kurio tu nenorėtum sutikti... nes aš su adata ištraukdavau paciento kraują."

1992 m. Edvardas pradėjo mokytis šokti pas Arthur Murray, norėdamas tapti pramoginių šokių instruktoriumi. Tačiau jo gyvenimas pakrypo kita linkme: jis vedė šokių kursų mokytoją Sandrą.

1990 m. Edvardas mokėsi administravimo, šoko ir neužsiiminėjo aiškiaregystės praktika, tik retkarčiais surengdavo seansus.

1999 m. Edvardas išleido pirmą knygą *One Last Time (Paskutinis kartas)* — apie save kaip mediumą. Knyga tapo bestseleriu ir 2000 m. liepos mėn. suteikė jam galimybę vesti TV laidą *Crossing Over (Perėjimas)*. Šiame forume jis išgarsėjo visame pasaulyje ir pardavė dar daugiau knygų.

TV šou sukėlė žmonių priešiškumą: vieni kibo prie Edvardo išsiblaškymo, kitiems kilo įtarimai dėl techninių dalykų ar montažų panaudojimo.

Tokie įtarinėjimai paskatino sukilti į kovą skeptikus, ypač aiškiaregių kritiką magą James Randi. Randi sako, kad Edvardas yra manipuliatorius, kuris informaciją gauna ne iš anapusinių jėgų, bet proceso, vadinamo „toli nuo teisingo atsakymo" metu. Klausėjas nieko nežino apie savo klausinėjamą asmenį, bet jam greitai bruka savo teiginius, pašėlusiai sukdamas informaciją, bandydamas paveikti tą asmenį, kad jis patikėtų, jog ta informacija ateina ne iš klausėjo, bet iš kažkur

kitur. Edvardas faktus gauna panašiai, todėl jis laikomas kontraversišku.

Edvardo rėmėjų ir skeptikų priešpriešа pasidarė dar didesnė po 2001 m. rugsėjo 11 d., nes jis ketino susisiekti su bokštų aukomis. Jo planas buvo įvykdytas spalio 25, praslinkus vos šešioms savaitėms po siaubingųjų įvykių. Kilo opozicijos ir pasipiktinimų banga, todėl TV laida nebuvo parodyta, tačiau Edvardas surengė suėjimą. Kada žuvusio bokštų gaisro gesintojo žmona padėkojo Edvardui, jis pasakė žurnalui *People Weekly*: „Tai ir norėjau išgirsti. Kiti galit tyčiotis."

Edvardas nesileidžia žeminamas. Jis nesiteisina, neįrodinėja savo dorumo. Kitame interviu žurnalui *People Weekly* jis kategoriškai pareiškė: „Jei norit, sakykit, kad aš apgavikas, puiku, aš nesiginsiu. Negaišiu laiko. Nėra prasmės klausytis, ką sako žmonės. Stebėkit, ką aš darau."

Edvardo perduodamos žinios ir balsai iš ano pasaulio yra šviesūs, pakeliantys dvasią, neša taiką, ramybę. Sielos, kalbančios per Edvardą, nepranašauja apokalipsės, pasaulio žūties ir pasmerkimo — ne taip kaip tos, kurios kalba per Ruta Montgomeri ir Edgarą Cayce. Edvardas sako, jog sielos praneša: „Mes vis dar čia. Mes jus mylim."

Gal iš pažiūros altruistiškas Džonas Edvardas vieną dieną paliks savo šou biznį ir kaip Elizabeth Joyce bei kiti aiškiaregiai padės policijai narplioti nusikaltimus? „To nebus, — paneigė Edvardas Lariui Kingui. — Aš blogai interpretuoju, todėl bijau atsakomybės."

Dabar Edvardas planuoja rengti viešus pasirodymus bei parašyti kelias knygas apie aiškiaregystę. Jis priima lankytojus Huntington'e, Long Island, už 750 dolerių, o pas jį norinčių

patekti jau užregistruota trejiem metams. Taip pat planuojama TV laida.

Jis svyravo nuo „kodėl aš" ir „ačiū Dievui už tai" kartais skųsdamasis, kodėl jam Dievas davė aiškiaregystės dovaną ir kartais būdamas už ją dėkingas. Jis sako: „Džiaugiuosi už galimybę suvienyti žmones... Tai teikia didžiulį pasitenkinimą ir yra tikra dovana, savotiškas ciklo užbaigimas."

Maria Esperanza

Mistikė, regėtoja

(1928)

Matau, kaip ji keičiasi, kai auksiniai purslai pasklinda po jos rankas, veidą ir kūną. Kaip auksinių purslų filmas. Taip pat ji gali levituoti. Daug žmonių liudija matę jos pasikeitimą bei Didįjį penktadienį atsirandančias stigmas.

— Monsinjoras Pio Bello, kuris patvirtino Švč. Mergelės Marijos pasirodymą Finca Betanijoje

Marija Esperansa gimė 1928 m. lapkričio 22-ąją — šv. Cecilijos dieną, San Rafael kaimelyje, Venesueloje.

Palaimintoji Mergelė jau prieš gimstant Marijai Esperansai smarkiai įtakojo jos gyvenimą. Marijos Esperansos motina desperatiškai troško dukters ir meldė Dievo Motiną ją išklausyti. Greitai ji tapo nėščia, bet melstis nesiliovė. Gimdymas buvo sunkus ir pavojingas, o motina vis meldėsi. Pagaliau jos

maldos buvo išklausytos. Savo naujagimę dukrą ji pakrikštijo Marija Švč. Mergelės Marijos garbei.

Nuo mažų dienų Marija buvo religinga: ji net savo lėles rengdavo kunigais ir vienuolėmis. Pirmą kartą patyrė regėjimą, būdama penkerių metukų. Šv. Teresė Lizjietė — „Mažoji Gėlelė“ — pasirodė vaikeliui, iškildama virš Orinoko upės krantų. Šv. Teresė ištiesė Marijai raudoną rožę ir dingo.

Kai Marija papasakojo apie įvykį mamai ir įteikė jai gautą rožę, mama suprato, kad dukrelė ypatinga, o rožė yra Dievo siunčiama simboliška žinia. Šv. Teresė „perdavė žinią“, kad Marija tęstų jos, Teresėlės, darbą Žemėje. Laikui bėgant visi Marijos stebuklai siejosi su rožėmis. Nors ji beveik negyveno taip, kad įvykdytų savo misiją.

Marija nuo vaikystės buvo ligota ir kelis kartus vos nenumirė.

Dvylikos metų Marijai, beveik mirštančiai nuo plaučių uždegimo, pasirodė Švč. Mergelė. Ji nurodė Marijai, kokius vartoti vaistus, ir ligonė, sekdama dangiškąja instrukcija, greitai pasveiko.

Kita vizija ją aplankė, kai jai buvo dvidešimt dveji, vėl mirčiai beldžiantis į duris — šįkart ji buvo paralyžiuota. Pasirodęs Jėzus jai nurodė vaistus. Sekdama nurodymais, ji vėl buvo išgelbėta.

Po visų tų įvykių gyvenimo misija jai tapo aiški. Ji iš visos širdies nusprendė sekti šv. Teresėlės pėdomis ir netrukus po Jėzaus pasirodymo, įstojo į vienuolyną Meridoje.

Tačiau ši vizija nebuvo paskutinė. Jos gyvenimą pakeitė kita dangiška vizija, nors šįkart ji nesirgo.

1954 spalio 3 d. Marijai pasirodė šv. Teresėlė. Ji vėl jaunajai vienuolei ištiesė rožę, tačiau, kai Marija pažvelgė į savo

ranką, kurioje turėjo būti rožė, pamatė, kaip ranka pasruvo krauju. Taip ji įgijo stigmas, neužgijusias visą gyvenimą.

Šv. Teresėlė jai liepė palikti vienuolyną. Jai buvo skirta dirbti Dievo darbus, bet vienuolynas nebuvo jos pašaukimas. Jos tikroji misija buvo keliauti po pasaulį, po to ištekėti ir pagimdyti daug vaikų.

Tik šv. Teresėlė nepasakė jaunajai moteriai, kada reikia pradėti vykdyti misiją ir kur pirmiausia iškeliauti, todėl ji pasiliko vienuolyne, laukdama tolimesnių nurodymų.

Pasirodęs Jėzus jai liepė keliauti į Romą. Marija jautė, kad ten bus atsakyta į visus klausimus.

Apkeliavusi pasaulį ir įgijusi šventosios bei hilerės vardą, Marija pasiekė Romą. Čia ji sutiko Geo Bianchini Giani. Jie susituokė šv. Petro bazilikoje, Nekalto Prasidėjimo koplyčioje. Advento metu nebuvo galima tuoktis, tačiau popiežius Pijus XII girdėjo apie Mariją ir jos nepaprastus darbus, taigi išdavė leidimą advento vedyboms.

Kur iškeliavo jaunavedžiai? Po įvairių klajonių, susitikimų su žmonėmis ir stebuklų Marija su vyru nusprendė grįžti į jos gimtąją Venesuelą. Tai įvyko po kitos gautos žinios.

Kelionėse ji susipažino su kunigu Pijo, kuris taip pat ją laikė šventa, 1968 m. rugsėjo 23 d. jis pasakė: „Esperansa, atėjau atsisveikinti. Mano laikas jau atėjo. Dabar tavo eilė.“ Marijos vyras teigia, kad jos veidas tapo panašus į kunigo. Jeigu jis dar abejojo dėl savo žmonos sugebėjimų, tai dabar jos išnyko. Kad tėvas Pijo mirė, jie sužinojo kitą rytą.

Tėvas Pijo, susipažinęs su Marija, jai pasakė, kad kažkokia vietovė bus pašventinta, taigi Marija su vyru keliolika metų — 1957–1974 — paskyrė jos ieškojimui. Pagaliau ją surado 1974 m. kovo mėn., už pusantros valandos kelio nuo Karaka-

so. Žemė vadinosi Betanija ir, kaip sakė jos vyras Geo, visiškai atitiko Marijos vizijas.

1976 m. vasario mėn. Betanijoje Marijai pasirodė Švč. Mergelė Marija, pranešdama, jog jie pasirinko kaip tik tą vietą. Vėliau Ji pasirodė Betanijoje dar keletą kartų.

1984 m. kovo 25 d. įvyko septyni pasirodymai, kuriuos matė ne tik Marija, bet patvirtino dar 108 asmenys. Vėliau, po kelių mėnesių, regėjimus patvirtino tūkstančiai žmonių. Marija praneša, kad Palaimintoji Motina jai pasirodo po kelis kartus per dieną.

Grįžusi į Venesuelą, Marija įvykdė kitus jai duotus nurodymus: susilaukė septynių vaikų, o dabar jau turi devyniolika vaikaičių.

Bėgant metams Marija padarė daug stebuklų. Tarp jos „triukų" yra sugebėjimas burnoje materializuoti Eucharistiją. Ji yra bilokatorė, t.y. tuo pat metu gali būti ne vienoje vietoje. Sakoma, kad iš gėlių ištraukia kvepalus. Mistikė, regėtoja ir hilerė geba levituoti. Taip pat turi Jėzaus stigmas.

Turbūt keisčiausias dalykas, susijęs su Esperansa, yra tas, kad iš jos krūtinės šešiolika kartų išdygo rožė. Tai užfiksuota filmuotoje medžiagoje, bet ji nebus parodyta iki jos mirties.

Tarp jos pranašysčių yra viena panaši į Fatimos regėtojų pranašystes. Tarp kitų dalykų Švč. Marija jai pasakė, kad kils pasaulinis karas ir žmones ištiks įvairios ligos, jeigu jie nepasikeis ir nepradės melstis į Švč. Mariją.

Mariją Esperansą pripažįsta ir remia pasaulio religiniai vadovai. 1998 m. vasarį ji turėjo privačią audienciją pas popiežių Joną Paulių II.

Monsinjoras Pio Bello Ricardo apie Finca Betanija ste-

buklą sako, kad „pasirodymai turi šalininkų. Finca Betanijoje pasirodymus matė beveik du tūkstančiai žmonių. Tačiau svarbiausia regėtoja yra Marija Esperansa Medrano de Bianchini... ji buvo pirmoji... Ir ji pasirodymus matė daug kartų prieš 1984 metus, kai jie tapo matomi tiems dviem tūkstančiams žmonių... [Ji] gavo pranešimus apie Šventąją Žemę, kur turėjo pasirodyti Švč. Mergelė Marija... [Ji] matė pasirodymus Finca Betanijoje daug kartų."

Šį garsųjį pasirodymą 1987 m. pripažino Katalikų Bažnyčia.

1991 m. atsitiko keistas fenomenas. Šv. Mišiose, kurias laikė vyskupas, o jose dalyvavo Marija, konsekracijos metu ėmė kraujuoti Ostija. Vyskupas patvirtino, kad faktas buvo ištirtas laboratorijoje ir jis yra tikras. „Substancija, ištekėjusi iš Ostijos, yra žmogaus kraujas."

Vietinis gydytojas Vinicio Paz pranešė, kad Marija Esperansa iki 1993 m. buvo pagydžiusi nuo įvairių negalavimų apie tūkstantį žmonių — vėžio, paralyžiaus, kepenų ligų ir kitų. Taip pat iki to paties laikotarpio Švč. Mergelės pasirodymus Betanijoje stebėjo daugiau kaip 10 000 žmonių.

Marija kaip Švč. Mergelės ambasadorė daug keliauja, skelbdama Jos žinią (iki 2002 m.). Jai buvo pranešta, kad popiežius serga, todėl ji meldžiasi, kad ji galėtų perimti jo kentėjimus, o jis toliau tęstų savo darbus. Šio rašymo metu nieko negalima pasakyti apie jos sveikatą, bet ji dar gyva.

Tačiau Esperansos nesulaikytų joks skausmas. Ji pranašauja: „Ateina didingas momentas. Didžioji Šviesos diena."

F

Fatimos regėtojai

Pranašystė

Liucija „Sesuo Liucija“ dos Santos (1907)
Francisco Marto (1908–1919)
Jacinta Marto (1910–1920)

O mano Jėzau, dėl Tavo Meilės, dėl nusidėjėlių atsivertimo ir atsilyginant už nuodėmes, padarytas prieš Nekalčiausiąją Marijos Širdį!

— Jacinta Marto

Kaip žinome, aiškiaregys yra žmogus, matantis vizijas bei turintis ypatingus sugebėjimus, ir jam galbūt anapusinis pasaulis yra artimesnis, negu trijų matmenų fizinis pasaulis, kuriame mes gyvename. Dėl tos priežasties mažieji Fatimos regėtojai kaip tik ir priskirtini šiai kategorijai.

Glaustai sakant tiems, kurie šios istorijos dar negirdėjo, Mergelė Marija pasirodė trim vaikams 1917 m. ir jiems pranešė žinią, kaip apsaugoti pasaulį nuo sunaikinimo: jo bus pasigailėta tuo atveju, jeigu žmonija įvykdys nurodytas sąlygas. Šiam tikslui trim vaikams buvo patikėtos trys paslaptys, kurias reikėjo atskleisti skirtingu metu.

Prieš Marijos pasirodymą buvo pasiųstas angelas, kad apie tai įspėtų vaikus. Angelas pasirodė prieš metus, ir manoma, kad tai buvo Arkangelas Mykolas, turėjęs apmokyti beraščius vaikus kaip reikia melstis, sutinkant Dangaus Karalienę.

Šiems vaikams Marija pasirodė Portugalijos vietovėje Fatimoje šešis kartus nuo 1917 m. gegužės 13 iki spalio 13 d. Iš visų trijų vaikų tik viena užaugo ir 2002 m. ji dar gyveno.

Vaikai

Fatimos pasirodymų esmė yra patys vaikai, todėl svarbu žinoti, kas jie buvo prieš tuos įvykius ir kaip jiems patiems visa tai atrodė.

Liucija. Vyriausia iš vaikų Liucija dos Santos gimė 1907 m. kovo 22 d. skurdžioje portugalų šeimoje.

Dešimtmetė Liucija — tada vaikams pasirodė Marija — neturėjo laiko slampinėjimui. Jos tėvas Manuelis dėl girtuoklystės buvo apleidęs šeimą. Liucijos motina Roza Marija kaip įmanydama stengėsi aprūpinti saviškius, todėl sunkiai dirbo duonos kąsniui ir drabužiams.

Kai Liucija pirmą kartą pasakė tėvams apie pasirodymą, jos tėvas Manuelis, tuo metu būdamas girtas, ją išjuokė dėl „vaikiškų pramanų"; motina neturėjo laiko vaizduotei ir supyko, nes vaikas „melą" papasakojo sekmadieninės religinės mokyklos mokytojai. Kas gali būti blogiau už protinę negalią ir kaip bėdų prispaustai moteriškei teks tvarkytis su sergančiu vaiku?

Vienintelė iš trijų vaikų užaugusi Liucija, būdama keturiolikos, paliko namus ir po trumpų studijų 1925 m. įstojo į Šv. Dorotėjos seserų vienuolyną.

Liucija ir toliau regėjo pasirodymus. 1925 m. jai pasirodė Švč. Marija su Kūdikėliu Jėzumi ir abu su ja kalbėjosi, primindami Fatimos žinią. 1927 m. Liucijai pagaliau buvo leista pranešti pasauliui pirmąją paslaptį iš dviejų. (Paslaptis aptarsime vėliau.) 1938 m. vietoj vizijos ji danguje pamatė blyksnius. Liucija tai interpretavo kaip II pasaulinio karo pradžią, nors daugumai tai atrodė kaip šiaurės pašvaistė.

Francisco. Pranciškus, šeštasis Manuelio Pedro Marto ir Olimpijos de Jesus dos Santos vaikas, daugiausia laiko praleisdavo su seserimi Jacinta ir pussesere Liucija.

Pranciškus lankė sekmadieninę mokyklą, kurioje mokė jo teta, Liucijos motina, ir jam ten visai patiko — jis norėjo savo

gyvenimą pašvęsti Dievui. Kai jam, jo seseriai ir pusseserei pasirodė angelas, jis iš mažo berniuko virto Dievui atsidavusiu asmeniu: Pranciškus ėmė trokšti patekti į Dangų. „Koks puikus Dievas, koks puikus! — skelbė jis. — Bet Jis liūdi dėl žmonių nuodėmių. Aš noriu Jį paguosti, noriu kentėti dėl Jo Meilės." Po regėjimų Fatimoje Pranciškus pradėjo atgailauti, ruošdamasis mirčiai ir dangui. 1918 m. spalio mėn. jis susirgo ispaniškuoju gripu ir maždaug po šešių mėnesių mirė — 1919 m. balandžio 4 d.

2000 gegužės 13 d. Pranciškus buvo popiežiaus paskelbtas šventuoju.

Jacinta. Jacinta Marto gimė 1910 m. kovo 11 d. ir buvo septintasis vaikas didelėje Marto šeimoje. Ji visą laiką leido su broliuku Pranciškumi ir pussesere Liucija, o katekizmo mokėsi pas savo tetą, Liucijos mamą.

Dar būdama mažytė, ji ganė avis kartu su broliuku ir Liucija. Pasakojama, kad Jacinta buvo guvus, džiugus vaikas; po pasirodymų ji pasidarė rimtesnė, labiau mylinti ir paskyrė gyvenimą maldai. „Aš taip myliu mūsų Viešpatį! — sakė ji. — Kartais man atrodo, kad širdyje dega ugnis, bet ji manęs nė kiek nedegina."

Jacintai niekad nenusibosdavo pasakojimai apie Kristaus gyvenimą ir Jo Kančią. Tiesą sakant, ji buvo laikoma šiek tiek „keista" ir tapo atstumta vaikų, su kuriais anksčiau žaisdavo. Bet dėl to ji nesuko galvos: žinojo greitai nebepriklausysianti šiam pasauliui, nes jos laukia dangus, todėl liko dievota, pamaldi ir netgi pasninkavo.

1918 m. ją kaip ir brolį Pranciškų užpuolė ispaniškas gripas, ir ji labai ilgai sirgo. Kai miestelio gydytojai pagaliau nu-

leido rankas, ją išsiuntė į tolimosios Lisabonos ligoninę, kurioje mirė vieniša tarp žmonių, bet „būdama su Dievu" — 1920 m. vasario 20 d.

2000 gegužės 13 d. Jacintą kartu su broliu Pranciškumi popiežius paskelbė šventąja.

Pasirodymai

Švč. Marija pasirodė vaikams kelis kartus nuo 1917 m. gegužės iki spalio mėn., ir tai tapo Katalikų Bažnyčios legendomis.

Pirmojo Švč. Marijos apsilankymo, įvykusio 1917 m. gegužės 13 d., metu visi vaikai pamatė dangų nutvieskusį šviesiai mėlyną blyksnį. Po to pasirodė spindintis rutulys, kurio viduje buvo nuostabi moteris, prakalbusi į vaikus. Ją matė visi vaikai, tačiau Pranciškus Jos negirdėjo jos balso, todėl abi mergaitės jam persakė, ką buvo iš Ponios išgirdusios. Šis pasirodymas buvo labiau pasisveikinimas, negu kas nors kita: Marija vaikams pasakė, kad Ji ateisianti dar penkis kartus ir perduosianti svarbią žinią.

Iki birželio 13 d. mažas kaimelis sužinojo, kad Švč. Marija pasirodė vaikams ir vėl pasirodys, todėl šį kartą, vaikams nuėjus į susitikimo vietą, paskui juos patraukė žmonių būrys.

Vaikams įsitaisius savo vietose, apsiblausė Saulė ir pasirodė Švč. Marija. Šįkart Dievo Motina pasakė, kad vaikams reikia išmokti skaityti ir rašyti. Ji paskelbė, kad Jacinta ir Pranciškus greitai bus pakviesti į dangų.

Liepos 13 d. vaikus sekė dar daugiau žmonių. Tądien vaikams buvo patikėta pirmoji iš trijų paslapčių: parodyta pragaro vizija ir pranešta, ką reikia daryti žmonėms, kad pragaro išvengtų.

Rugpjūčio 13 d. vaikus apgavo blogi žmonės ir jiems neleido nueiti į susitikimų su Marija vietą. Tačiau jie vis dėlto ištrūko ir nulėkė į pasirodymų vietą, bet buvo per vėlu. Rugpjūčio 19 d. Švč. Mergelė žinojo juos ten esant ir pasirodė. Šį kartą Ji juos apdovanojo aromatingomis šakomis, todėl, kai jas parodė savo tėvams, vaikų žodžiais patikėjo net Liucijos motina.

Rugsėjo 13 d. pamatyti pasirodymą suėjo tūkstančiai žmonių, tačiau vizija truko vos kelias sekundes. Buvo liepta kalbėti rožinį, kad baigtųsi karas.

1917 m. spalio 13 d., paskutinio pasirodymo dieną, buvo tikras dangaus spektaklis arba nepaaiškinama grupinė haliucinacija. Tąkart susirinko daugiau kaip 70 000 žiūrovų, kurie ir drąsiausiose vizijose nebūtų galėję įsivaizduoti, ką jiems teks išvysti. Šioje vizijoje, kuri užregistruota kaip „Saulės stebuklas“, danguje šoko Saulė, gąsdindama susirinkusius, kad nukris ant Žemės, bet lemiamą akimirką vis susilaikydama. Spektakliui tęsiantis, Švč. Marija pranešė vaikams apie karo pabaigą ir trečiąją paslaptį.

Paslaptys

Vaikams patikėtos paslaptys buvo leistos atskleisti Liucijai 1925 m. Apie trečiąją paslaptį buvo pasakyta, kad ją galima atskleisti apie 1960 m. arba tik po Liucijos mirties, jeigu ji mirtų anksčiau prieš tą datą.

Pirmoji paslaptis. Vaikams buvo parodyta siaubinga pragaro vizija. Švč. Marija jiems pasakė, kad žmonija paklius į pragarą, jeigu nepradės rimtai vertinti šiuos dalykus.

Antroji paslaptis. Marija vaikams pranešė, kad I pasaulinis karas greitai baigsis, ir tai galima paspartinti maldomis, tačiau II pasaulinis karas bus neišvengiamas. Ji pasakė, kad Rusija turi būti paaukota Jos garbei, kitaip, jeigu šie nurodymai nebus įvykdyti, gali įvykti dar baisesnių nelaimių.

Pirmosios dvi paslaptys buvo atskleistos 1930 m., apie paskutiniąją nebuvo žinoma apie 70 metų.

Trečioji paslaptis. 2000 m. gegužę popiežius Jonas Paulius II įgaliojo kardinolą Angelo Sodano atskleisti trečiąją paslaptį ta proga susirinkusiems 600 000 žmonių. Kardinolas perskaitė: „Jo kelias eina per kryžių, tarp kankinių kūnų. Jis taip pat krenta ant žemės, pašautas kulkos."

Trečioji paslapties dalis, kaip aiškina Bažnyčia, yra apie pasikėsinimą prieš popiežių, todėl suprantama, kodėl ankstesnieji popiežiai taip ilgai tai nuo žmonių slėpė. Tik keista, kad paslaptis buvo atskleista 2000 m., nors tai padaryti buvo liepta prieš 40 metų. Jeigu pranašystė kalba apie pasikėsinimą, kuris įvyko 1981 m., kam reikėjo laukti dar apie 20 metų?

Kai kas mano, kad tai tik dalis paslapties ir laukia kitų pranešimų, manydami, kad būsią nurodyta baisioji Paskutiniojo teismo diena.

Sonya Fitzpatrick

Gyvūnų aiškiaregė

(1940)

Žodžiais negalima nusakyti to pojūčio, pajutus stebuklą. Tiesiog jaučiau jo buvimą. Tai buvo realu. Jaučiu visomis ląstelėmis. Nuostabu.

— Robin Taylor Corbridge, gyvūnėlių savininkas, dalyvavęs Gyvūnijos Planetos „The Pet Psychic" laidoje

Ką daro buvę modeliai, kai suvokia, jog paseno ir jų karjera jau pasibaigė? Jeigu jie turi talentą kaip teigia gyvūnų komunikatorė ir pripažinta jų aiškiaregė Sonya Fitzpatrick, jie gali susigrąžinti buvusius jaunystės sugebėjimus. So-

nios charizma, užkrečiantis žavesys, gyvas humoro jausmas ir nepaneigiamas nuoširdumas lemia jos populiarumą. Britiškas akcentas, panašus į aktorės Džulijos Endrius iš *Merės Popins* ar *Muzikos garsų*, žavi žmones. Ja *norisi* tikėti, nes ji, atrodo, sugeba jums „išversti" mylimų gyvūnų kalbą.

Ar ji supranta gyvūnų kalbą — ginčytinas klausimas kaip ir dėl kitų aiškiaregių sugebėjimų. Juk čia svarbų vaidmenį atlieka tikėjimas. Nepaneigiama jos aistra gyvūnams, o tai traukia ir gyvūnus, ir, žinoma, jų savininkus. Ar ji tikrai žino, ką sako gyvūnai? Ar ji iš tikrųjų yra realus Daktaras Dolitlis? Spręskite patys.

James Randi nepasiduoda gyvūnų telepatijos kerams. Jis sako: „Ji žaidžia, regzdama klausimus gyvūnų šeimininkams. Žmonės, kurie ja tiki, yra naivuoliai." Tačiau toks kitų mąstymas Sonios Fitzpatrick neglumina. Ji niekada nėra laikiusi jokio testo ir nemano, kad tai būtina. Ji nesijaučia turinti „kažkam kažką moksliškai įrodinėti".

Dauguma dvasinių patirčių susiformuoja vaikystėje. Tai teisinga, kalbant apie Fitzpatrick, kuri augo apsupta gyvūnų. Sonia gimė 1940 m. Anglijos kaime, turėdama klausos sutrikimą, kuris ją izoliavo nuo žmonių, bet ne nuo gyvūnų. „Pirmiausia aš pradėjau kalbėti su gyvūnais, ne su žmonėmis, — sakė ji žurnalui *Newsweek*. — Aš buvau kurčia, todėl nekalbėjau iki ketverių metų. Mama mėgsta sakyti, kad nuo to laiko aš nesustoju kalbėjusi."

Sonia prisipažįsta — kai buvo maža, „kalbėjimas su gyvūnais buvo natūralus kaip kvėpavimas. Gyvūnai visada mane girdėjo, ir aš maniau, kad ir kiti gali taip daryti kaip aš."

Ankstyviausias jos ryšys buvo su terjere Džudi. Jos abi visą laiką praleisdavo kartu. Bet šunys trumpaamžiai — Džudi

paseno ir susirgo. Artinantis šuns galui, Sonia, laikydama kalytę ant rankų, jausdavo jos skausmą.

Sonia ištvėrė netektį. Svarbiausia iš gyvūnų gauta pamoka jos laukė ateity.

Vaikystėje Sonią labiausiai traumavo įvykis, susijęs su trimis jos draugėmis žąsimis, su kuriomis susidraugavo, vos joms išsiritus. Turintys gyvulių žino, koks užsimezga su jais ryšys, ypač kai gyvūną užaugini nuo gimimo. Dauguma gyvūnų mylėtojų neturėjo to jausmo, kurį patyrė Sonia. Gal per daug siaubinga pasakyti, kad žąsims sulaukus devynių mėnesių amžiaus nukirto galvas, prikimšo ir pateikė Kalėdoms — jos tam ir buvo skirtos, bet Soniai tai buvo nepakeliama.

Nuo to laiko Sonia pasidarė vegetarė. Bet dar svarbiau, kad patirtas šokas, skerdynių siaubas bei priverstinė puota jai užtvėrė kelią gyvūnų balsams. Taip praėjo keleri metai.

Septyniolikos metų Sonia tapo modeliu. Ji sulaukė tarptautinės šlovės, fotografavosi madų žurnalams ir net jų viršeliams, ją rodė per TV. 1991 m. iš Londono ji išvyko į Jungtines Valstijas. Šiandien ji Ameriką vadina savo namais, gyvena Teksase su keturiomis katėmis ir septyniais šunimis.

Amerikoje planavo užsidirbti, imdamasi etiketo biznio, kuris jai gerai sekėsi.

Nuo to laiko, kai ji girdėjo gyvūnų „balsus“, praėjo keturiasdešimt metų ir Sonia 1994 m. patyrė dvasinį apsireiškimą. Jai pasirodė šv. Pranciškus Asyžietis, kuris pranešė, kad atėjo laikas pašalinti gyvūnų „balsų“ blokavimą. Jis pareiškė, kad gyvūnams jos reikia ir kad jau metas pradėti trečiąją jos karjerą: šįkart kaip gyvūnų aiškiaregės. „Jis man pranešė, kad aš darysiu Dievo darbą“, — pasakė Sonia leidiniui *People Weekly*.

Taigi Sonia vėl galėjo bendrauti, iš pradžių su savo mylimais gyvūnėliais, po to su kitų žmonių numylėtiniais.

1997 m. ji jau buvo bendravusi su daugeliu gyvūnų, todėl išleido knygą apie savo patirtį *What Animals Tell Me* (*Ką man kalba gyvūnai*). Ši knyga tapo bestseleriu, o ji pasidarė pasaulinio masto gyvūnų aiškiaregė, rengianti šimtus pasirodymų visame pasaulyje.

2002 birželio 3 d. ji pradėjo vesti televizijos šou laidą Gyvūnijos planeta „The Pet Psychic". Ši laida nuo pat pradžių yra viena labiausiai žiūrimų TV laidų.

Dabar Sonia Fitzpatrick yra visų gyvūnų konsultantė — nuo primityviai atrodančių žuvų ir įvairių roplių rūšių iki aukščiausio išsivystymo žinduolių — ir ji tapo perdavimo kanalu tarp gyvūnų ir žmonių. Ji padeda žmonėms suprasti gyvūnėlių jausmus ir mintis maždaug taip: „Man patinka/nepatinka kaip tu elgiesi." Ji ne tik sprendžia „naminius konfliktus", bet ir gelbsti pasimetusius ar apleistus gyvūnus, padeda sergantiems augintiniams bendrauti su jų savininkais. Sonia sako: „Visi, turintys sąmonę, gali suprasti ir susikalbėti su kate ar šunimi."

Ką Sonia perduoda žmonėms nuo gyvūnėlių?

- Ji sužinojo baisią žinią iš arklio apie jo praeitį: buvęs ankstyvesnis šeimininkas vos jo neatidavė mėsai, todėl nors jis ir pasitikėjo dabartiniu savo šeimininku, jį labai graužė jaudulys apie tikėtiną galą.
- Ji išgirdo iš žaismingo šuns, kad šis pabėgo iš savo būsto, nes jo bijojo, bet jam patinka būti su ant kaklo užrišta skarele.

- Jai prisipažino paukštis, kad terorizavęs šeimos šunį, nes jam pavydėjo žmonių dėmesio ir troško, kad jam „mamytė“ paskambintų pianinu.
- Išgirdo aligatoriaus skundą, kad jį vis šeria vištiena, užuot davę raudonos mėsos, kuri jam patinka.

Tokių istorijų yra šimtai. Kad patikrintumėte, turėtume paklausti gyvūnėlių globėjų. Tomis istorijomis dauguma tiki. Paklausus globėjai visada patvirtina, kad Sonia sako tiesą.

Būdama mediumė, Sonia kalba su padvėsusių gyvūnų dvasiomis. „Mums iškeliavus, mūsų laukia nesuskaičiuojami pasauliai, — sako ji. — Mes nemirštame, bet pereiname į dvasinę karalystę, namo. Tas pats yra ir su gyvūnais... Sąmonė išlieka. Dvasia keliauja.“

Paskutinė jos knyga *Cat Talk: The Secrets of Communicating with Your Cat (Katės kalbėjimas: bendravimo su kate paslaptys)* (2003) buvo gerai įvertinta.

Aistringa gyvūnų užtarėja dalyvauja nesuskaičiuojamose programose, skirtose gyvūnų apsaugai ir jų išgelbėjimui, taip pat rūpinasi savo gyvūnų prieglauda. Ji turi gyvūnų ėdalo įmonę.

Soniai labiausiai patinka bendrauti su gyvūnais ir jų šeimininkais akis į akį. Sonia gali padėti gyvūnų globėjams geriau suprasti savo augintinius, o pastariesiems — suvokti savo šeimininkus.

Leslie Flint

Tiesioginis balso mediumas

(1911–1994)

Manyčiau, galiu drąsiai teigti, kad aš esu mediumas, labiausiai apdovanotas iš kada nors šioje šalyje buvusių, ir pridėčiau, kad labiausiai geranoriškas įvairiems patikimų mokslininkų testavimams — kad tik visa tai pasitarnautų žmonijai. Buvau uždarytas dėžėje, surištas, užantspauduotas, man užkimšo burną — ir vis tiek girdėdavau balsus, pranešančius žinias apie amžinąjį gyvenimą.

— Leslie Flint

Kiekvienas aiškiaregys turi jį iškeliančių triukų. Britų kilmės Leslie Flint'o privalumas — bendravimas su mirusiaisiais, žinoma, su *garsiais.* Per poną Flint'ą kalbėjo Rudolfas Valentinas, Artūras Konanas Doilis, Leslė Hovard, karalienė Viktorija, seras Vinstonas Čerčilis, Morisas Ševaljė, Mahatma Gandis, Šarlotė Brontė bei daugelis kitų.

Karjeros, trukusios daugiau kaip penkiasdešimt metų, slėpininga balsų artikuliacija, einanti iš „balso dėžės", yra mokslo, technologijų ir dvasinė paslaptis. Būdamas senyvo amžiaus Flint'as teigė, kad visa tai jis darė ne dėl pinigų ir šlovės kaip kiti aiškiaregiai, bet pirmiausia norėdamas padėti žmonijai. Pažvelgus į jo gyvenimą ir karjerą, lieka tuo teiginiu patikėti, nors jo darbais ir būtų netikima.

Flintas gimė 1911 m. skurdžiame Londono rajone ir buvo nelaukiamas kūdikis. Jo tėvai susituokė tik jam gimus. Vedybos buvo tikra nelaimė, ir nė vienas iš tėvų nejautė pareigos auginti berniuką. Flinto tėvas visą laiką gėrė ir lošė, o 1914 m. užsirašė savanoriu į armiją. Nežinoma, ar karo metais liko gyvas: Flintas apie jį niekada negirdėjo.

Išsilaisvinusi iš santuokos pančių, Flinto motina pradėjo gyventi palaidai, graibstydama pasitaikančias galimybes. Po poros metų įsimylėjusi pabėgo iš namų, palikdama savo vaiką likimo valiai. Flintą pasiėmė senelė, gyvenanti kitame skurdžiame Londono rajone. Gal labai gerai Flintui nebuvo, tačiau senelė buvo ne tokia abejinga kaip jo tėvai.

Nuo ankstyvos vaikystės Flintas girdėjo balsus, kurių negalėjo išskirti, todėl pirmasis reikšmingas susidūrimas su paranormaliais reiškiniais įvyko, kai jam buvo septyneri. Pasivaideno tetos vyras, kurio jis nepažinojo ir kuris žuvo kare. Flintas matė, kaip kažkoks kareivis truktelėjo tetos rankovę ir išnyko. Teta ruošėsi virtuvėje ir nieko nematė, todėl Flintas suprato, kad tai matyti gali tik jis. Kai vėliau pamatė mirusio dėdės nuotrauką, apie virtuvėje regėtą viziją papasakojo senelei ir tetai. Vienas iš jų trenkė Leslie per galvą ir jis tada suvokė, kad tokių dalykų verčiau niekam nepasakoti.

Flintui mokslai nesisekė, todėl mokyklą metė trylikos metų. Vėliau dirbo atsitiktinius darbus: buvo sodininkas, kapinių prižiūrėtojas, siuvėjas, kino mechanikas, pramoginių šokių instruktorius. Pastaroji veikla jam labai patiko. Nors apie savo regėjimus niekam nepasakojo, jam tai buvo įdomu ir jis lankė vietinę teosofų draugiją, kurioje apsisprendė gilintis į spiritizmą ir kontaktus su mirusiais. Draugijos susirinkimuose daug ko nesuprasdavo, todėl ieškojo kitų suėjimų, kuriuose būtų kalbama paprasčiau.

Būdamas septyniolikos, Flintas pirmą kartą apsilankė spiritistiniame seanse. Mediumė pasakė Flintui, kad pagyvenęs miręs žmogus nori su juo susisiekti. Tai buvo senas Flinto mokytojas, jautęs jam prieraišumą. Flintas spiritizmu susidomėjo, tačiau, klausant mediumų vapėjimo, trūkdavo kantrybė.

Nepasitikėdamas mediumais, Flintas neprarado susidomėjimo spiritizmu. Jis pradėjo iš Anapus gauti žinias pats ir tai jį paskatino tapti mediumu. Šiuo laikotarpiu jį dažnai lankydavo dvasia, kurią Flintas įvardijo „apsirengusi kaip arabas". Flintą draskė prieštaringi jausmai: jis nepasitikėjo mediumais ir pats troško bendrauti su mirusiais.

Kartą Flintas gavo iš Miuncheno laišką, kuriame viena moteris rašė, kad Rudolfas Valentinas jai liepęs susisiekti su Flintu. Gyvas būdamas aktorius domėjosi spiritizmu. Dabar jo dvasia apsireiškusi spiritistų ratelyje ir moteriškei nurodžiusi Flinto namų adresą. Rudolfo Valentino dvasia pranešė, kad Flintas yra galingas mediumas, kuris savo jėgas švaisto veltui, todėl jau laikas jas naudoti pagal paskirtį. Flintas perskaitęs, kad žinios gautos iš Rudolfo Valentino, šiek tiek nustebo. Jis susiejo arabiškai apsirengusį savo vadovą su žymiuoju aktoriumi, kuris buvo tragiškai žuvęs prieš keletą metų. Aktorius suvaidino žymiausią vaidmenį filme *Šeikas*, kur jo herojus vilkėjo arabiškai.

Maždaug tuo metu Flintas susipažino su Edita Mundin, vietinės spiritistų „bažnyčios" nare, kuri jį įkalbėjo prisijungti prie jų ratelio. Leslio talentas jai padarė įspūdį ir ji jam pasiūlė užsiimti spiritizmu privačiuose pasisėdėjimuose, kuriems jis labai sėkmingai vadovavo. Dvidešimt ketverių metų Flintas pirmą kartą pasirodė viešai ir savo sugebėjimais įtikino susirinkusiuosius bei sukėlė skeptikų dėmesį.

Seansų lankytojai įsitikino, kad jie gavo genialų tarpininką su Anapus; skeptikai susijaudino, atradę naują taikinį, ku-

riam jie tučtuojau prikergė „pinigų viliotojo" etiketę. Dėl pinigų jie tikrai klydo. „Tai nebuvo pinigų darymas. Aš neėmiau jokių pinigų, — paneigė Flintas. — Mes tik norėjome paguosti liūdinčius ir pakelti jų dvasią." Tai, kad Flintas yra „apgavikas", skeptikai bandė primesti iki jo mirties ir net praėjus 10 metų po to.

Flintas savo klestėjimo metu į seansą pritraukdavo apie 2 000 lankytojų. Jam pačiam labiau patikdavo kamerinė aplinka — jaukus kambarys, kuriame sėdėdavo grupelė bendraminčių, o ne prašalaičių prikimšta salė. Vėliau jis buvo žinomas dėl to, kad smerkdavo mediumus, „darančius spektaklį" didelėse auditorijose ir rašančius nesuskaičiuojamas knygas. Nojaus Arkos draugijos rengtame interviu su Flintu prieš jo mirtį jis sakė, jog tie, kurie naudoja savo jėgas turtui įgyti, yra kaip „pop žvaigždės. Manau, kad jie sumenkina spiritistinį judėjimą."

Flintas iš kitų aiškiaregių išsiskiria tuo, kad gaudavo žinias išoriškai, t. y. dvasios kalbėdavo „savo balsais", kuriuos girdėjo susirinkusieji. Flintas jų žodžių nepersakydavo. Seanso metu visi susirinkusieji sėdėdavo tamsiame kambaryje, laukdami ateinant dvasių. Jos „kalbėdavo" be Flinto burnos, o naudojosi specialiai padaryta balso dėže, kurios viduje buvo ektoplazma. Flintas autobiografijoje rašo: „Aš turiu retą nepriklausomo balso dovaną. Aš nekalbu apimtas transo, man nereikia trimitų ar kitos įrangos. Mirusiųjų balsai yra erdvėje, esančioje šiek tiek virš mano galvos, ir skamba tiesiai jų draugams ar giminaičiams. Tai balsai, kuriuos dalyvaujantieji gali prisiminti." Balsai, perėję per dėžę, likdavo atpažįstami — vieni šiek tiek prislopinti, kiti aiškesni, bet pažįstami.

Ektoplazma paranormaliame pasaulyje žinoma kaip dva-

sių palikimas, padedantis joms materializuotis. Flintas rašo, kam ją naudojo: „Tai gyvenimo jėga... Seanso metu ši medžiaga, vadinama „jėga“, ištraukiama iš kūno ir iš jos dvasios pagamina fizinių balso stygų kopiją. Tai vadinama balso dėže arba kauke. Kontaktuojanti dvasia visas mintis perteikia balso dėžei.“ Flinto ektoplazma gali pasireikšti tik anapus jo kūno ir visiškoje tamsoje. Uždegus šviesą, ektoplazma skubiai sugrįžtų į Flinto kūną, tokiu būdu sukeltų jam skausmą ar būtų jo mirties priežastis.

Skeptikams užkliūdavo toks Flinto išskirtinumas, nes dirbdamas tamsoje, atseit, dūmė visiems akis. Taigi Flintas buvo testuojamas daugiau negu kiti, o jis su viskuo sutikdavo, norėdamas padėti mokslui. Kai kada jam buvo liepiama pravesti spiritizmo seansus, burnoje laikant vandenį, arba pleistru užklijuotomis lūpomis. To laikotarpio technologijos negalėjo paaiškinti atsirandančių balsų.

Skeptikai džiaugėsi, kai Flintas neįstengė iššaukti balsų. Jie sunervino jį sakydami, kad jis užkimo. Jis sakė, kad tikro dvasinio fenomeno nepaskubinsi ir kad niekada nėra garantijos, jog tai įvyks.

Skeptikai toliau bandė jo kantrybę. Flintas autobiografijoje rašė: „Leisdamas save testuoti, buvau gana naivus tikėdamas, jog mokslininkai ir tyrinėtojai, išsiaiškinę tiesą, paskelbs visam pasauliui apie gyvenimą po mirties.“ Jis samprotavo neteisingai. Užuot vertinę Flinto dovaną, mokslininkai kaip ir skeptikai kabinosi už bet kokių teorijų, kad tik galėtų įrodyti jo apgaulę. Kai kurie elgėsi taip bjauriai, kad ir naudojant modernias technologijas tos jų spėlionės nebūtų paremtos. Jiems įkyriai zyziant kaip uodams, Flintas neatsisakė iškęsti „juokingo testavimo“, netgi išėjo atvirkščiai — daug kas patikėjo nepaneigiamais faktais.

Flintas niekada nieko neslėpė ir balsams, kurie per jį kalbėjo, nerodė jokio savininkiškumo. Jis žmonėms leido įsirašinėti spiritizmo seansus.

Ką pasakė balsai? Šarlotė Brontė plepėjo apie kūrybingų žmonių tikslus. Morisas Ševaljė kalbėjo apie savo norą įžengti į dvasinę sritį bei sunkumus, tykančius perėjimo metu. Vienas iš populiariausių girdimų balsų buvo vienuolikamečio Mikio, kuris žuvo po sunkvežimio ratais. Flinto dvasinis vadovas numeris pirmas ir buvo Mikis, kuris turbūt buvo panašus į Flintą vaikystėje — padauža ir stačiokas.

Daug metų Flintas buvo aktyvus mediumas, leidosi testuojamas ir po truputį atvertinėjo kritikus. Geriausia jo pagalbininkė buvo mylimoji Edita. Jai mirus, jis pasijuto pavargęs nuo viešo gyvenimo ir nusprendė pailsėti. Flintas tikėjo, kad jo gyvenimas ir veikla turi prasmę, kitaip „sėdėjimas tamsoje yra nesvarbus".

Privačių ratelių veiklos jis nenutraukė, ypač bendradarbiavo su George Woods (nuo 1946 m.) ir Betty Greene, kuri į jo ratelį įsijungė 1953 m. Su šiais mediumais dirbdamas jis gavo daugiau informacijos, negu savo karjeros metu. Greene ir Woods pasišventė ieškoti, registruoti, saugoti ir platinti įrašytus balsus, kurie kalbėjo per Flintą iki savo mirties — 1975 ir 1983 m.

Flintas mirė 1994 m. balandžio 16 d. 1997 m. Flinto draugai įkūrė Leslie Flint Educational Trust (www.LeslieFlint.com). Nesiekianti pelno organizacija skelbia jo žinią ir platina jo rateliuose įrašytas garso juostas. Tuo raginama patikėti Flinto žodžiais: „Mirtis nėra pabaiga... Asmuo, kurį jūs pažinojote ir mylėjote, tebegyvena ir gali prie jūsų prisiartinti, o vieną dieną jūs susitiksite Kitoje Pusėje."

Seserys Fox

Mediumės, aiškiaregės

Margaretta, vadinama „Mege“ (1840–1893)
Catherine, vadinama „Keite“ (1842–1892)

Tai buvo didysis mano gyvenimo liūdesys. Griebiausi apgavystės, nes buvau per jauna atskirti gėrį nuo blogio.

— Iš Margaritos Fox išpažinties Niujorko muzikos akademijoje 1888 m.

Ką pamanytumėte sužinoję, kad Amerikoje modernus spiritistinis judėjimas įsižiebė dėl dviejų mažų šelmiškų ir „talentingų" mergaičių darkymosi?

Buvo šitaip. Niujorko valstijoje, Hydesville, penktadienio vidurnaktį (1848 m. kovo 31 d.) dvi seserys, būdamos savo miegamajame, sumanė „paflirtuoti" su mirusiais. Tame name buvo nužudytas vyriškis, ir tai daugelis žinojo. Vėliau iki 1855 m. sesučių aiškiaregyste patikėjo apie milijonas žmonių.

Džonas ir Margareta Foksai, dievobaimingų metodistų pora, išauginusi šešetą vaikų, 1847 m. gruodį kartu su dviem jauniausiomis dukterimis — Keite ir Mege — įsikėlė į namus, esančius Haidsvilyje. Visi džiaugėsi naujais namais, nes pavyko juos pigiai įsigyti. Pasirodo, naktimis girdėdavosi keistas triukšmas, ankstesniems savininkams įvaręs daug baimės. Foksai smagiai juokėsi ir džiaugėsi savo sėkme, nes jie nebuvo prietaringi ir vaiduokliais netikėjo. Bent jau iki to laiko.

Namuose buvo tylu ramu. Bet 1848 m. kovo mėn. prasidėjo keisti dalykai. Megė ir Keitė, viena dešimtmetė, o kita septynmetė, išgirdusios netikėtus garsus, iš pradžių išsigando: kažkas dunksėjo, trepsėjo ir vibravo. Užuot mirtinai pabūgusios, jos nusprendė kontroliuoti situaciją. Motina raštiškame savo parodyme teigė: „1848 m. kovo 31 penktadienio naktį nusprendėme anksti atsigulti ir nesileisti triukšmo trikdomi... Tai žinojau iš ankstesnio patyrimo. Dukros, gulėdamos kitame miegamajame, girdėjo bilsnojimą ir pačios mėgdžiojo tuos garsus, spragsėdamos pirštais." Drąsios mergaitės, kaip joms atrodė, ėmė diktuoti įvykių eigą.

Keitė pirmoji bandė užmegzti ryšį su bilduku. Ji liepė dvasiai prisistatyti pagal Keitės sumanytą šifrą: jeigu jos atsakymas bus „taip" — pabelsti vieną kartą, o jeigu „ne" — du kartus.

Ilgainiui mergaitės jį pavadino „Mr. Splitfoot“ (Ponas Sulūžusia Koja) ir nustatė, kad jis buvo Čarlzas Rosna, trisdešimt vienerių metų narkotikų prekeivis, nužudytas ir palaidotas tame name.

Sąmyšis išjudino kaimynus. Įsikišo policija, bet mažai ką ištyrė: tik vasarą pasikasus po namo pamatais buvo rasta dalis kaukolės ir plaukų. Reikėjo dar penkiasdešimt šešerių metų, kai mirė nugyvenusios joms skirtą laiką mažosios mergaitės, — tada buvo atrasti vyro palaikai, įmūryti į namo sienas.

Nežiūrint to, kad tuo metu nieko nebuvo surasta, namuose pradėjo lankytis žmonės: draugai, kaimynai ir spaudos atstovai. Pasirodė pirmoji spiritistinė publikacija, parašyta E. E. Lewis'o — „Reportažas apie paslaptingą triukšmą, girdimą pono Džono D. Fokso namuose.“

Straipsnis sukėlė mediumų maniją: sukruto visi spiritizmo seansų mėgėjai, kurie ėmė rodyti savo sugebėjimus kviestinių pietų metu.

Kilus sąmyšiui, Džonas ir Margareta dukteris išsiuntė gyventi pas vyresnius brolius ir seseris. Taigi tolesnis tėvų gyvenimas yra nežinomas. Keitė apsigyveno Niujorko valstijoje, Oberne, pas savo brolį Deividą, o Megė — netoliese esančiame Ročesteryje, pas žymiai vyresnę seserį Lėją. Ponai Foksai jautė, kad buvimas dvasių ir minios apsuptyje gali pakenkti mergaitėms, todėl jie, saugodami jų sveikatą, jomis pasirūpino. Kadangi tėvai su dvasiomis nekontaktavo, tai dvasios išsivijo mergaites: jos ėmė lankytis Deivido ir Lėjos namuose, ypač pastarosios, pas kurią gyveno Megė, nes ji buvo stipresnė mediumė už savo seserį.

Greitai Keitė taip pat persikėlė gyventi pas Lėją ir paauglę jos dukrą. Lėją buvo palikęs vyras, todėl Lėjai buvo per sunku išlaikyti tris mergaites. Taigi Lėja pradėjo išnaudoti sa-

vo jaunesniąsias seseris: iš pradžių ji leido žmonėms ateiti į jos namus pažiopsoti į mergaičių sugebėjimus. Lėja netgi ėmė rengti viešus pasirodymus, imdama iš žiūrovų po 1 dolerį. Nors mediumės buvo mergaitės, ypač Megė, Lėja save irgi vadino mediume ir rengė spiritizmo seansus. Ji buvo nekvaila, nes pajuto lengvą uždarbį ir išvystė verslą. Teigiama, kad Lėja neturėjo jokių sugebėjimų, ji buvo gryna apgavikė.

Išgarsėjusios seserys Foks ėmė rengti seansus, į kuriuos kvietėsi žinomus žmones ir mirusiųjų vėles, tačiau padariniai buvo pragaištingi. Megė negalėjo teisingai perteikti balsų. Kartą, kai ji išsikvietė tariamą Frankliną, paaiškėjo, kad jo kalba labai netaisyklinga, todėl žmonės suabejojo. Būdama vaikas, ji nesugebėjo paaiškinti, kad girdimi balsai ne visada būna kaip tikri — dažnai tai būna minčių energija. Tačiau aukštieji spiritizmo entuziastai lankė Megės seansus: Dž. Fenimoras Kuperis, Harieta Bičer Stou ir Viljamas K. Brianas. Įžymiausia Keitės lankytoja buvo Abraomo Linkolno našlė Meri Tod Linkoln, norėjusi susisiekti su savo mirusiu vyru.

Kad ir ką sakytų skeptikai, asmenys, kuriems buvo įdomus dvasių pasaulis, domėjosi mergaičių veikla. P. T. Barnum'as matė jų galimybes kaip atrakcioną, todėl jas nuvežė į Niujorką bei pervežė per visą Ameriką. Jas daugiausia rėmė Horacijus Greeley, tuo metu buvęs *New York Tribune* redaktorius, kuris pasisiūlė mergaites apgyvendinti ir mokėti už jų mokslą. Lėja, kuri tuo metu vis dar buvo jų globėja, būtų sutikusi išleisti Keitę, kuri buvo ne tokia naudinga kaip mediumė, tačiau Megė uždirbdavo joms pinigus, taigi ji savo seserų neišleido.

Kaip visus aiškiaregius, taip ir sesutes persekiojo jomis netikintys priešai, kurie stengėsi įvairiai pakenkti. Tokių fanati-

kų gaujoje buvo ir giminaitė Norman Culver, teigusi, jog mergaitės ją buvo išmokiusios skleisti triukšmą neva vaidentųsi. „Katerina man liepė susišildyti kojas... ji pati seanso metu tris ar keturis kartus jas pasišildydavo... Jeigu man gerai sekdavosi, tai aš patrepsėdavau iki 150 kartų.“

Šis prisipažinimas sukėlė skeptikų nerimą, tuo labiau, kad pačios mergaitės pasigyrė mokančios braškinti sąnarius ir užsiimančios pilvakalbyste. Seseris labai daug kas tyrė, tačiau tokių dalykų neužtiko. 1850 m. gydytojai iš Bufalo nustatė fenomeną, kad vaikams gali iššokti iš vietos kelių sąnariai. Kol kas mergaitės buvo sveikos ir guvios.

Nežiūrint tėvų pastangų suteikti dukroms normalų vaikišką gyvenimą, joms tai buvo neįkandama prabanga. Nuo tada, kai paaiškėjo jų lemtis, mergaičių gyvenimas ėmė ristis žemyn, ir visa, ko jos ėmėsi, buvo suteršta jų „talento“.

1850 m. vidury Megė perėjo į katalikybę, kuri yra prieš spiritizmą. Tai reiškia, kad jos kaip mediumės karjera pasibaigė.

Abi seserys buvo suradusios savo gyvenimo žmones, tačiau joms blogai baigėsi. Megė ištekėjo už žymaus aristokrato, Arkties tyrinėtojo Elišos Kent Kane, tačiau jo šeima toms vedyboms nepritarė, nes Megė buvo žemesnio socialinio sluoksnio. Kai 1857 m. vyras mirė, ji nieko nepaveldėjo, todėl buvo priversta vėl imtis mediumo darbo. Vėliau pradėjo gerti.

Keitė irgi tapo alkoholike, tačiau mediumės veiklos nebuvo apleidusi ir jai neblogai sekėsi. Iš Amerikos ji išvyko į Angliją, kur 1872 m. ištekėjo už Henrio Dženkeno. Pora susilaukė dviejų sūnų, iš kurių tik Ferdinandas turėjo aiškiaregio sugebėjimų.

1885 m. ištikus infarktui mirė Henris. Neturėdama ką prarasti, Keitė grįžo į Valstijas ir ėmėsi ankstesnio darbo bei senųjų girtuoklystės įpročių, todėl nuolat turėjo susidūrimų su teisėsauga. Ją 1888 m. areštavo, o vaikus atidavė valstybės globai. Keitė tapo visiškai laisva, gyveno iš pašalpos ir girtuokliavo.

1885 m. Megę iškvietė komisija, norėdama patikrinti jos sugebėjimus. Ji apgailėtinai sužlugo.

1888 m. Niujorko muzikos akademijoje Megė viešai prisipažino, kad jos su seserimi visą laiką visus apgaudinėjusios, ir ji pasmerkė spiritizmą. Desperacijos apimta moteris, kuria niekas nepatikėjo, rodė savo triukus scenoje. „Mano sesuo Keitė pirmoji suvokė, kad pliauškindama rankomis, traškindama sąnarius bei kojų pirštus, ji gali sukelti garsą, — sakė Megė. — Niekas netikėjo, kad tokios mažos mergaitės galėtų apgaudinėti... Kaimynai norėjo sužinoti, kas tai galėtų būti. Mes juos įtikinome, kad name guli nužudytas žmogus."

Jų pasekėjai tokiais aiškinimais nepatikėjo. Taigi ji toliau aiškino savo darbus: „Mes niekada negalvojome apie jokias dvasias, — pareiškė ji. — Esu mačiusi tiek daug apgavysčių, kad atsakingai pareiškiu, jog spiritizmas yra pati blogiausia apgavystė. Tai išpažįstu prieš Dievą ir bandau įrodyti... Tikiu, kad šis nuoširdus mano prisipažinimas sustabdys spiritizmo plitimą ir įrodys jo apgavystę, veidmainingumą bei iliuziją."

Spiritizmo rėmėjai buvo įsitikinę, kad Megės „išpažintis" buvo atlikta jai esant girtai, todėl vargu ar ji suvokusi, ką kalbėjo. Taip pat jie manė, kad tokia kalba buvo pasakyta vyresnės sesers Lėjos labui: ji ką tik sėkmingai ištekėjo, o savo seseris paliko įklimpusias varguose. Lėja nutraukė ryšius su

seserimis ir gyveno prabangiai iš jų uždirbtų pinigų, nekalbant apie tai, kad naujasis vyras buvo verslininkas. Ji mirė 1890 m.

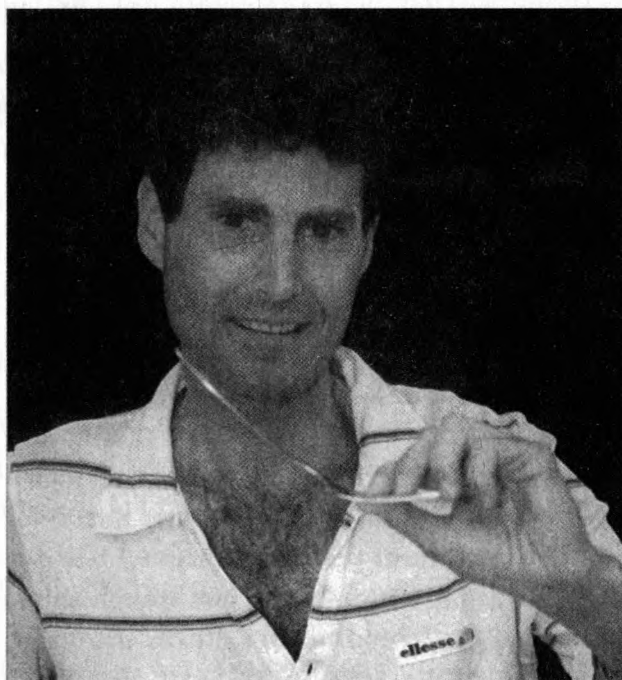
Keitė viešai nesutiko su Megės aiškinimais ir toliau vertėsi mediumės veikla. 1891 m. Megė pasigailėjo, ką buvo prišnekėjusi ir bandė savo žodžius paneigti, bet jau buvo per vėlu. Megė Foks pasirodė esanti spiritizmo „Medėja“, nužudžiusi savo kūdikį. Ir tai buvo jų pačių galas.

Nė vienai iš jų nebuvo išsigelbėjimo. Keitė mirė 1892 m. liepos mėn. Jos lavoną surado sūnūs. Megė nuo gėrimo mirė 1893 m. kovą.

Praėjus daugeliui metų po seserų mirties, nežinomi šaltiniai informavo, kad Megė gavusi 1500 dolerių už seserų Foks veiklos paneigimą. Tais laikais tai buvo dideli pinigai. Reikia nepamiršti, kad Megė savo išpažinties metu vargo, ją buvo apėmusi desperacija ir ji patyrė aplinkinių spaudimą.

Tačiau toji išpažintis seserų Foks neapjuodino tikrųjų sekėjų akyse. Seserys prisimenamos kaip „modernaus spiritistinio judėjimo motinos“.

G

Uri Geller

Telepatas, aiškiaregys

(1946)

Urio Gelerio sugebėjimas nuostabiai kerėti žinomas visame pasaulyje... Uris nėra burtininkas. Jis naudoja tas galias, kurias mes visi turime ir galime jas išvystyti pratimų dėka.

— Dr. Edgar Mitchell, *Apollo 14* astronautas

Vardas „Uri“ hebrajų kalba reiškia „viltis ir šviesa“; tai nedrąsus bandymas patikėti dvasinėmis galiomis. Šis vardas 1970 m. ypač tiko, nes tada nematytais savo sugebėjimais nustebino milijonus žmonių.

Plačiai žinomas kaip „protinio lankstymo tėvas“ Geleris TV debiutavo 1973 m. lapkričio 23 d. ir britų programoje telepatiškai sulenkė šaukštus. Žmonės puolė eksperimentuoti su savo stalo įrankiais ir pastebėjo galį padaryti tą patį.

Geleris sugebėjo daugiau nei šaukštų lankstymas. Jis galėjo sulenkti bet kokį metalinį daiktą, pvz., raktą, o taip pat sustabdyti ir priversti eiti laikrodžius.

Savaime aišku, kad Gelerį skrupulingai testavo. Labiausiai vargino testai, atliekami Stenfordo mokslo tiriamajame institute. Rezultatai parodė, kad jo negalima laikyti apgaviku. Tačiau testavimai nesiliovė. „Ką tik dariau, nebuvo gana, — sakė jis. — Baigus vienus eksperimentus, laukdavo kiti... Mokslininkai negalėjo patikėti, kad aš toks esu. Mane tyrė įvairiose laboratorijose.“ Jam buvo uždrausta pasirodyti, nors jis atliko įvairius testus.

Dabar vengrų-austrų kilmės Geleris gyvena Anglijoje. Jis gimė 1946 m. gruodžio 20 d. Izraelyje, Tel Avive, Margaretos ir Tiboro šeimoje. Jo tėvas buvo britų kareivis, kovęsis II pasauliniame kare.

Uris dar buvo mažas, kai jo tėvai išsiskyrė. Mama ištekėjo už Ladisalio Gero ir su sūnumi persikraustė į vyro tėvynę Kiprą. Čia Geleris išmoko anglų kalbą, tačiau gyvenimas toli gražu nebuvo prabangus. Geleris sakė: „Mūsų šeima buvo labai varginga ir mes su skurdu kovojom visą mano vaikystę.“

Pirmoji paranormali patirtis įgyta jam būnant kūdikiu, o jis tvirtina tą atsimenantis. Kai jam buvo šeši mėnesiai, jie gyveno Anglijoje, ir krisdama bomba nugriovė jų namo dalį. Jo lovelėje buvęs meškiukas krintant bombai pašoko ir pridengė jo veidą, kad vaiko nesužalotų mūro nuolaužos.

Antroji patirtis įvyko, kai jam buvo ketveri, žaidžiant apleistame sode, buvusiame už aprūdijusios geležinės tvoros. „Išvakarėse ten buvau radęs grėsmingai atrodantį aprūdijusį šautuvą, — pasakoja jis. — Jį pasiėmęs daužiau į grindis, kad iškristų kulkos, bet jis buvo tuščias."

Kitą dieną jis nuėjo paieškoti kito šautuvo, bet nerado. Tačiau išgirdo tarytum kačiukų miauksėjimą ir po to kažkokį stiprų garsą. „Man kažkas trinktelėjo", — pasakojo jis. Jį užvaldė kažkokia fizinė jėga, pliekdama jį šviesos spinduliu. Jis spruko iš sodo ir niekada ten negrįžo.

Vėliau tą dieną jis valgė priešpiečius, niekam neužsimindamas apie įvykį sode. Kai pavalgė, mama, šluostydama stalą, rado sulenktą šaukštą. Ji į šį įvykį nekreipė dėmesio, laikydama tai nervingo vaiko kvailiojimu.

Nuo tada jo gyvenimas ėjo normalia vaga, nors žinojo apie savo sugebėjimus, kuriuos vis dažniau demonstravo viešai. Jis turėjo pranašavimo dovaną, kurią pademonstravo kokteilių vakarėlyje. Jame dalyvavo premjerė Golda Meir, ir jai Uris padarė įspūdį. Jis liko jai dėkingas už išpopuliarinimą. Po šio vakarėlio Golda Meir, radijo laidoje paklausta apie Izraelio ateitį, pašmaikštavo: „Manęs neklauskit, klauskit Urio Gelerio."

Nemažai žmonių jau žinojo jo vardą, bet jeigu Golda Meir jį „vertina", tai kokio geresnio įvertinimo dar reikia.

1971 m. Geleris susipažino su Andrija Puharich, kuri jį suvedė su astronautu Edgaru Mičelu, padėjusiu ištirti Urio talentą. Uris dalyvavo daugelyje testų: rezultatai buvo beveik nepriekaištingi, ir jo šlovė ėmė augti.

1973 m. lapkritį jis sukvietė savo draugus į namus Niujorke, kad jie būtų liudininkai to, kas atsitiks. Draugai jį išlydėjo į lauką, ir jis po dvidešimt penkių minučių atsidūrė Ossining'e, esančiame trisdešimt šešios mylios nuo Niujorko. Iš ten draugas jį tą naktį parvežė į Niujorką ir paliudijo jį apsilankius. Prieš daugelį metų panašiai buvo atsitikę Andrew Jackson Davis'ui.

Šiuos įvykius Geleris aiškina nežemiškų būtybių įsikišimu, matyt, tų, su kuriomis jis buvo susidūręs vaikystėje sode.

Geleris turėjo išskirtinių draugų.Vienas iš jų buvo Džonas Lenonas, kuris vizijų požiūriu buvo apdovanotas ir labai įdomus. Jis ilgai draugavo su Maiklu Džeksonu, tačiau neaišku, ar ta draugystė tęsiasi, nes Geleris viename interviu apie žvaigždę atsiliepė ne itin palankiai.

Kaip visi aiškiaregiai Geleris turi rėmėjų ir priešų, bet ne visi magijos pasaulyje jį laiko apgaviku. David Blaine yra pasakęs: „Uris Geleris yra tikras ir kiekvienas, kuris to nepripažįsta, arba apsigaudinėja, arba yra apgailėtinas žmogus."

Ne visi jį palaiko. Geleris turi daug priešų, bet labiausiai jam kenkia Džeimsas Randis, kuris bet kokia proga stengiasi jam įgelti.

Nežiūrėdamas nepritariančių asmenų nuomonės, Geleris viešai demonstruoja savo sugebėjimus nuo šeštojo dešimtmečio pabaigos. Jis labai anksti pasirodė Džono Karsono laidoje *Tonight Show* ir nuo tada išpopuliarėjo visoje Amerikoje. Tačiau nuo 1973 m., kai Karsoną užsipuolė Randis, reikalauda-

mas, kad neleistų tokiems kaip Geleris apgaudinėti žmonių, Uris pasirodyti laidose nebegalėjo. Buvo apgailėtinai atsitikę: Geleris pasidavė po dvidešimties minučių sakydamas, kad tą vakarą jį apleidusios jėgos.

Šis įvykis sukėlė Geleriui daug skausmo ir jis keleriems metams paniro į depresiją. Pagaliau Geleris iškėlė ieškinius rašytojams ir leidėjams, kurie jį apkaltino apgavystėmis, sakydamas, kad jie juodina jo reputaciją, tačiau vėliau pralaimėjo ir pats buvo priverstas jiems sumokėti.

Pagaliau Geleris vėl pasirodė *Tonight Show,* iš kurio prieš daugelį metų buvo išstumtas. Šįkart be šaukštų lankstymo jis dar taisė sugedusius laikrodžius ir pan.

Randžiui Geleris jau visai nusibodęs ir jis laukia, kada šis mes savo darbą. Jis netgi jį gundo savo nešlovingu milijonu, kad Uris dalyvautų teste.

Geleris sakosi nebeturįs laiko įtikinėti netikinčius jo galiomis. Jis sako: „Mano šou yra apie motyvaciją, įkvėpimą, pasitikėjimo jėgas, maldos galias ir gydymą."

Jo gyvenime skepticizmui nėra vietos. Geleris tiki savimi ir sako: „Būk pozityvus, visada tikėk savimi... Būk atviro proto, nebūk cinikas ir skeptikas, nes su negatyvumu niekur nenueisi. Atviro proto žmonėms, turintiems nenutrūkstamas vizijas, visada sekasi."

George Ivanovitch Gurdjieff

Mistikas

(apie 1872–1949)

Mirštant mano senelei, mano mama, kaip to meto paprotys liepė, nuvedė mane prie jos lovos ir aš pabučiavau dešinę jos ranką. Brangioji senelė prieš iškeliaudama uždėjo merdėjančią kairę ranką ant mano galvos ir labai aiškiai sušnabždėjo: „Vyriausias iš mano vaikaičių! Klausyk ir visuomet prisimink šį mano nurodymą: niekada nesielk taip

kaip kiti. Geriau jau nieko neveik... arba padaryk tai, ko niekas kitas negalėtų.“

— Georgijus Ivanovičius Gurdžijevas
apie mirštančios senelės žodžius

Georgijus Ivanovičius Gurdžijevas nuo mažens žinojo turįs paranormalių sugebėjimų. Jis suvokė savo skirtingumą ir, matyt, tai žinojo ir mirštančioji senelė. Gurdžijevas į senelės prašymą pakeisti pasaulį ketino atsakyti savaip. Iš tikrųjų Gurdžijevas buvo atsisakęs kai kurių savo ypatingų jėgų, naudojo tik tas, kurios padėdavo patirti įžvalgas ir nušvitimą.

Gurdžijevas gimė Armėnijoje maždaug 1866–1872 m. Tiksliai žinoma, kad jis buvo aiškiaregys — žmogus, turintis daug galių.

Jis augo krikščionių ortodoksų šeimoje, tačiau buvo įtakojamas įvairių religijų srovių, todėl nemanė, kad jo religija yra visa ko pradžia ir pabaiga.

Po senelės mirties šeimai gedint, Gurdžijevas, tirdamas savo galimybes, pasinėrė į eksperimentus, ir atvira širdimi domėjosi kitomis religijomis. Jis stengėsi elgtis kitaip, nėgu iš jo buvo tikimasi. Užuot prie kapo verkęs, jis sukosi ratais, šoko ir dainavo.

Vėliau mokantis mokykloje, jo protinis dantis išdygo kaip tik tuo metu, kai su kažkuo pešėsi — tai rodo, kad jis turėjo būti geriausias, ir kiti jį pripažino.

Iki 25 metų Gurdžijevas jau buvo susipažinęs su savo telepatiniais ir aiškiaregystės sugebėjimais. Tačiau jis jautė, kad tos jėgos jam gali trukdyti pasirinktame kelyje, todėl jų atsižadėjo. Gurdžijevas jautė, kad taip jis žengė pirmą sąmoningą žingsnį į savo likimo pasirinkimą. „Kai suvokiau visą reikš-

mingumą, pasijutau tarsi būčiau atgimęs, — teigė jis. — Pašokęs laigiau kaip jaunas veršiukas, nežinodamas ką darau. Mano mąstymas buvo niekieno nevaržomas."

Kai vėliau savo jėgas panaudodavo telepatijai, hipnotizuodamas žmonių minias, jam buvo prikišama apgavystė.

Išsilaisvinęs iš „jėgų", Gurdžijevas keliavo po pasaulį, ieškodamas atsakymų. Viena jam buvo aišku — žmonija miega. Gurdžijevas sakė, kad žmogus „turi suprasti, jog jis neegzistuoja; jis turi suvokti, kad nieko negali prarasti, nes nieko neturi; jis turi įsisąmoninti savo *tuštumą* visa to žodžio reikšme."

Kad atsibustume ir tikrai *gyventume*, ši miego stadija turi būti peržengta — ir Gurdžijevas pateikė įdomių pastebėjimų apie tai, ką reikėtų daryti. Jo mokymų esmė buvo ta, kad žmonija turi surasti būdą patekti į savo vidinį pasaulį, taip pareikšdama, kad yra gyva. Sąžinė, sąmonė ir pojūčiai sukuria formulę, kuri leidžia vystyti ir pilnai realizuoti žmogiškąjį potencialą.

Kaip žmonija galėtų „atsibusti"? Tam gali padėti hipnozė, kurios metu žmogus susisiektų su savo miegančia esatimi. Kai kuriais kitais atvejais reikia absoliučiai paklusti mokytojui, kuris jau yra atsibudęs. „*Nieko* sąmoningumas vienintelis gali nugalėti paklusnumo baimę, — sakė Gurdžijevas. — Žmogus nesuvokia, kad sąmoningas paklusnumas yra vienintelis būdas suprasti savo paties norus."

Kiti atbudimo metodai — savęs stebėjimas ir nagrinėjimas, sunkus fizinis darbas, žeminančios užduotys, stiprus emocingumas, pratimai, rutinos atlikimas — visa tai skirta asmens sukrėtimui ir jo perkėlimui į naują supratimo lygį. Rusijoje

tai buvo vadinama „šventaja gimnastika", kurią apsigyvenęs Prancūzijoje jis pavadino „judesiais".

Gurdžijevas sugaišo pagrįsdamas naują filosofinę sistemą. Nesibaigiančių kelionių metu Gurdžijevas studijavo teosofiją ir kitas naujas tikėjimo sistemas, bet tai jo netenkino. Jis manė, kad tikrasis kelias dar nepramintas, todėl tikėjosi sukurti savo filosofijos mokyklą, paremtą esminiais tikėjimais.

1913 m. jis įsikūrė Maskvoje. Pirmiausia pateikė savo filosofinę sistemą, pavadintą Ketvirtasis Kelias. Jis aiškino, kad tai nėra mokymų samplaika, bet originalus būdas. Tą būdą išvystė moderniame pasaulyje, bet teigė, kad tai prasidėję Egipte, 3000 m. pr. Kristų. Nėra abejonės, kad norėdamas šitą išsiaiškinti, jis turėjo panaudoti aiškiaregiškas galias, nors apie tai nėra niekur užrašyta.

Ketvirtasis Kelias rodo žmonijai, kaip ateiti į gyvenimo tikrovę ir kaip joje sąmoningai gyventi, nejaučiant baimės ar apgailestavimo. Jis tai vadino „visiškai nuo kitų nepriklausomu gyvenimu, koks nebuvo žinomas iki šių dienų."

Rusijoje kilus neramumams dėl Grigorijaus Rasputino gyvenimo ir mirties — manoma, kad tai sukėlė Rusijos revoliuciją — Gurdžijevas suvokė, kad Rusija, išgyvenanti revoliucijos kančias, yra netinkama vieta mistikui, todėl nusprendė išvykti iš Maskvos.

1917 m. jis atsidūrė Prancūzijoje ir apsigyveno Fontenblo, kuriame 1922 m. įkūrė harmoningo žmogaus vystymosi institutą, gyvavusį iki 1934 metų.

Gurdžijevas turėjo daug žymių pasekėjų. Vienas iš jų — architektas Frank Lloyd Wright. Institute Wright'as sutiko savo būsimą žmoną, kuri buvo ištikima Gurdžijevo filosofijos sekėja ir ten dirbo. Kitos įžymios jo garbintojos buvo tapytoja

Georgia O'Keeffe ir rašytoja Katherina Mansfield, paskutinius savo trumpo gyvenimo mėnesius praleidusi tame institute.

1935–1939 m. Gurdžijevas įkūrė specialią grupę, pavadintą „Pynė". Šią grupę sudarė septynios įžymios moterys rašytojos, tarp kurių buvo Margaret Anderson, Kathryn Hume ir Solita Solano. Tai buvo neformali Gurdžijevo aplinka: visi retkarčiais susitikę pietaudavo.

Tuo metu jis neužsiėmė mokymu, todėl dėl tam tikrų sumetimų nusprendė dirbti su ta moterų grupele. Ragino moteris apie patirtį galvoti tarsi jos būtų alpinistės ir viena kitą temptų aukštyn į kalnus.

Gurdžijevas išleido kelias knygas. 1950 m. pasirodžiusi knyga *Beelzebub's Tales to his Grandson: An Impartial Criticism of the Life of Man (Belzebubo pasakos vaikaičiui: objektyvi žmogaus gyvenimo kritika)* buvo mokslo populiarinimo romanas, kuriame plėtojama mintis, kad žmonės gyvena pasaulyje, nekvaršindami sau galvos apie savo vidų. 1963 m. išleido knygą *Meetings with Remarkable Men (Susitikimai su nuostabiais žmonėmis)*, kurios svarbiausia mintis — „dabartinė kultūra, turint galvoje visą žmonijos tobulėjimo eigą, yra tuščias ir nevaisingas laikotarpis." 1978 m. pagal šią knygą buvo sukurtas filmas.

Gurdžijevas nerodė prielankumo sumoteršikėjusiai ir kapitalo apsėstai Amerikai, bet ten jis turėjo labai atsidavusių pasekėjų. Kai kurie iš jų įkūrė Gurdjieff fondą Niujorke 1953 m. ir San Franciske 1958 m. Dabar tos organizacijos didžiuojasi 5000 pasekėjų.

Prieš mirtį 1949 m. Gurdžijevas įsivaizdavo modernų žmogų. „Žmonija yra aklavietėje, o iš jos eina tiesus kelias į nuopuolį ir degradaciją, — sakė jis. — Žmogus tampa savanoriškas vergas. Jam nebereikia grandinių. Jis savo vergija pradeda didžiuotis. Tai yra baisiausia, kas žmogui gali atsitikti."

H

Craig ir Jane Hamilton-Parker

Mediumai

Craig Hamilton-Parker (1954)
Jane Hamilton-Parker (apie 1950)

Su Džeine gyvenome praeityje, ir dabar mums skirta būti drauge. Dažnai sapnuojame sapną, kuriame mes bėgame, o mus persekioja kareiviai su šunimis. Manau, kad tai buvo Prancūzijoje, viduramžių laikais...

— Craig Hamilton-Parker

Jei tikitės išgirsti praeito amžiaus meilės istoriją, to nebus. Dabartinė pasaka labai tikroviška: du mediumai, praeityje mylimieji, šiame gyvenime išsiskiria su netinkamais sutuoktiniais, prisiekdami daugiau nebesituokti, o vėliau sutinka vienas kitą. Jiems susitikti truputį padeda du mėgstantys įsikišti žmonės, deja, ne iš šio pasaulio. Tokia yra Kreigo ir Džeinės Hamilton-Parker, mediumų ir sutuoktinių, istorija.

Sujungusi savo jėgas, laimingoji pora yra tarp žinomiausių britų garsenybių. Du geriausi šalies aiškiaregiai tapo televizijos žvaigždėmis, o Kreigas parašė kelias knygas. Jie pasižymi tiksliu ateities įvykių numatymu, tarp kitų „kalbėjosi" su velione princese Diana. Kreigas sako, kad jų vedybas numatė mediumė Doris Stokes, bet apie tai pakalbėsime vėliau.

Nuo mažens Kreigas ir Džeinė žinojo turintys aiškiaregystės dovaną. Džeinė sako: „Nuo gimimo turėjau šiuos sugebėjimus. Vaikas būdama mačiau auras, spalvas ir girdėjau balsus... Senelės namuose mačiau moterį, vilkinčią ilga, senoviška slaugės uniforma. Jos vardas buvo Alisa. Pasakiau savo senelei Etelei: nežinojau, kad čia yra gyvenusi kažkokia Alisa. Senelė paaiškino, kad Alisa buvo jos sesuo, slaugė, per karą žuvusi nuo bombos."

Kreigo vaikystės patirtis buvo panaši. Jis teigia: „Mačiau šviesą aplink žmonių galvas... Anksti išmokau skaityti žmonių mintis bei matyti dvasias..."

Nors psichinė energija tiesiog sklandė virš jų galvų, jie tomis dovanomis nesinaudojo, bent ne iš karto. Kreigas buvo tapytojas, vėliau dizaineris, dirbęs reklamoje, Džeinė užsiiminėjo kažkokiais niekais. Jų susidomėjimas tais dalykais išliko ir užaugus, ir jie lankė spiritistines grupes. Tie bendri interesai juos ir suvedė.

Tačiau momentinės lemties nebuvo. Kai jie susitiko antrą kartą, abu jau buvo išsiskyrę, turintys vaikų, todėl nė vienas nenorėjo vedybinių ryšių. Visa laimė, suveikė kitos jėgos.

Džeinės dvasinė vadovė, kuri buvo jos senelė Etelė Valis, pamatė, kad jos vaikaitė sutiko sau artimą sielą, todėl pasistengė, kad Džeinė nueitų į lemtingą susitikimą.

Mirusioji Doris Stokes, mediumė, dažnai veikusi per Kreigą, žengė kitą žingsnį: persakė Kreigui visas reikalingas detales. Kreigas teigia, kad ji jam perdavusi, kur ir kada jis susitiksiąs savo būsimą žmoną. Ji netgi žinojo naujos nuotakos vardą, nors pavardę ir sumaišė — „Džeinė Valis“ (Džeinės senelės pavardė). Tuo metu, kai jie susitiko, Džeinė vadinosi Vilis.

Ir štai 1988 m. kovo 6 d., kaip buvo sakiusi Stokes, jie susitiko viename susirinkime. Trauka atsirado iškart, bet nenoras „bristi į tą pačią upę“ temdė santykius. Tačiau kas buvo lemta, jie to neišvengė — po trijų mėnesių susituokė.

Visi žino, kad vedybinis gyvenimas ir paprastiem mirtingiesiems yra gana sunkus. Praėjus kuriam laikui jie tiesiog *žino,* ką kitas galvoja, nes pradeda skaityti vienas kito mintis. O jeigu susitinka du aiškiaregiai? Kas būna, kai tu iš tikrųjų *skaitai* kito mintis? Kreigas sako, kad „telepatija veikia geriausiai, kai protas yra šviesus“.

Jau 15 metų susituokę Hamilton-Parker gyvena Anglijoje su dukterimi Daniele, kuri taip pat yra aiškiaregė. Jie turi paranormaliomis savybėmis pasižyminčių gyvūnų, įskaitant mylimą šunį Viljamą.

Kreigo manymu, bendras jų gyvenimas viduramžiais įrodomas tuo, kad jie visi trys (su dukra) nuo gimimo turi žymę,

kurią anuomet padarė giljotina, visus tuo pačiu metu nukirsdinusi.

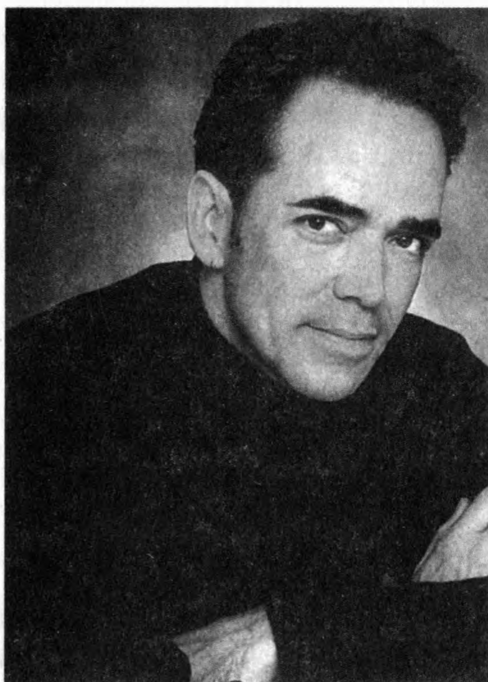
Apie pranašystes Kreigas sako, kad jos neateina stebuklų keliu, bet numatomos ir išplėtojamos, nors pats pranašas to vykstančio detektyvinio darbo ir nemato. Jis aiškina: „Aiškiaregio pasąmonė apskaičiuoja būsimus įvykius pagal esamą jų eigą ir pateikia prognozes.“ Nesvarbu, iš kur ta informacija gaunama.

Nors aiškiaregiai yra nuolat supami dėmesio, jie ne visada būna patenkinti žiniasklaidos uolumu — norėtų sulaukti daugiau pagarbos. „Aiškiaregius dergia žurnalistai, magai ir psichologai, o televizija nesugeba apie mus parengti rimtų laidų“, — teigia Kreigas.

Viename iš įdomesnių jų pasirodymų televizijoje buvo kalbama apie princesę Dianą, su kuria jie susisiekė po mirties. Džeinė apie Dianą atsiliepė palankiai ir romantiškai: „Ji mylėjo princą Čarlzą, — pranešė Džeinė. — Ji labai liūdėjo, kad taip pakrypo reikalai.“

Šlovė kartais gerai, o kartais gąsdina. „Nors mes esame apdovanoti, bet esame tokie patys normalūs kasdieniški žmonės, — sako Džeinė. — Kai būnu parduotuvėje, prie manęs prieina žmonės ir sako: fantastiška jus čia matyti! — tarsi aiškiaregiams nereikėtų valgyti.“

Didžiausias aiškiaregių poros patogumas — nereikia telefono. Kreigas sako, kad jis ir Džeinė „gali bendrauti telepatiškai. Kartą bėgau į parduotuvę, nusipirkti indų ploviklio. Baigėsi tuo, kad išsinešiau ir valiklį sidabrui, o tai, sutikite, nėra kasdieniškas pirkinys. Mat, man būnant parduotuvėje, Džeinė man pasiuntė mintį, kad turėčiau nupirkti ir jo.“

John Holland

Mediumas

(apie 1964)

Mediumo darbas yra daugiau, negu žinių perteikimas. Tai tarsi patvirtinimas, kad „dvasia", palikusi fizinį kūną, gyvena toliau. Mes esame ir visada būsime vienas su kitu susiję. Meilė amžina, ir nei laikas, nei mirtis mūsų neatskirs.

— Džonas Holland

Patrauklus žibančių akių Džonas Holland žino, kaip suvilioti minias. Guvus, energingas ir žavus oratorius, profe-

soriškas Holland surenka į seminarus daug gerbėjų, kuriuos skatina noras pabūti su šiuo žaviu mediumu, kuriančiu tikrą spektaklį. Holland — vienas iš žymiausių Bostono mediumų, o jo žinių perdavimo tikslumas vertinamas 70 procentų.

Jis save vadina „miesto vaiku", augusiu problemiškoje triukšmingoje alkoholiko šeimoje. Holland mano, kad ši ankstyva jo patirtis iš dalies padėjo tapti aiškiaregiu: jis visą laiką stengėsi numatyti, kas jo laukia, kad nelaimė neužkluptų netikėtai, ir liktų saugus ir sveikas. Jis aiškina: „Dabar suaugusio akimis į šį auklėjimą žiūriu kaip švietimą ir pasiruošimą padėti žmonėms. Mokiausi suprasti, kas yra širdies skausmas ir praradimas... Jau mažas būdamas buvau patarėjas savo jaunesniems broliukams ir sesutėms."

Ankstyva psichinė patirtis, apie kurią Džonas būtų galėjęs žinoti, nepasireiškė, nes visa buvo pajungta išlikimui. Patirtus namuose vaidus jis pernešdavo į klasę ir ten pliekdavosi su klasiokais. Taip pat galėjai užtikti Džoną įkišusį nosį į metafizines knygas, kurios jam pelnė „nenormalaus vaiko" vardą.

Įsikišo likimas ir į paviršių iškėlė Džono antgamtines savybes. Ironiška, nes jis dirbo barmenu. Trisdešimties metų pakliuvęs į automobilio avariją, patyrė artimą mirtį. Kai pasitaisė, nusprendė imtis tikros karjeros, bet sekėsi ne iš karto.

Kadangi Džono susidomėjimas metafizika buvo stiprus, jis nusprendė mokytis dvasinių dalykų, kad sužinotų, kaip panaudoti sugebėjimus. Būdamas trisdešimt ketverių — šešerių metų įstojo į Anglijos Arthur Findlay koledžą, pasaulinę aiškiaregių mokymo įstaigą — „Dvasinės karjeros stovyklą". Jis nebūtų švaistęs laiko, bet tikėjo savo dvasinėmis galiomis. Holland mano, kad šios dovanos neturėdamas, mediumu *netapsi.* Jis teigia: „Išmoksi skambinti pianinu, bet pianistu nebūsi."

Grįžęs į Ameriką dinamiškas oratorius, turintis slėpiningą sugebėjimą patraukti žmones, greitai tapo pasaulinės klasės mediumu. Žmonėms jis patinka, ir Holland tikslas pasiektas. „Pas mane susirenka daugybė žmonių, — sako jis. — Ir aš noriu, kad jie dalyvautų eksperimente."

Norint būti geru mediumu, neužtenka bendravimo su dvasiomis: reikia įgyti žmonių pasitikėjimą ir tikėti pačiam. Kilus įtarimui, ar Holland gali susikalbėti su dvasia, kalbančia svetima kalba, jis paaiškina, kad kalba nesvarbi, nes bendravimas vyksta be žodžių. Jis į pavyduolius nekreipia dėmesio ir pats siūlo klausytojams būti skeptikais. Bet nemėgsta cinikų.

Kai klientas būna skeptiškas, jis žino, kaip palenkti jo širdį. Jeigu, tarkim, jo paklausia: „Kodėl tu neiškvieti tetos Bertos?" — jis paprastai atsako ramiai ir logiškai: „Jūsų mylimųjų dvasios būna su jumis dažnai, bet ne dvidešimt keturias valandas per parą, septynias dienas per savaitę. Ateina, kai jos būna reikalingiausios. Jūs negalite panorėję iškviesti dvasias ir priversti daryti triukus; laisvos valios mirusieji nepraranda."

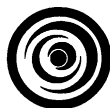
Holland sako, kad žmonių charakteris po mirties nepasikeičia. Kitaip tariant, jeigu tetos Bertos negalėjai prisišaukti gyvos, tai ji nesirodys ir mirusi, tuo labiau, kad ji turi ką veikti. Holland mano, kad dvasios netampa visažinės, „jos yra asmenybės ir būna keistos".

2003 m. gegužę jis išleido ilgai lauktą knygą *Born Knowing: A Medium's Journey — Accepting and Embracing My Spiritual Gifts. (Gimęs žinojimas: mediumo kelionė — priimti savo dvasines dovanas).* Jis atvirai rašo apie vaikystę ir dvasinę kelionę, „dvasinį vapėjimą", kad skaitytojas geriau suvoktų mediumų „virtuvę" bei anapusinį gyvenimą.

Kaip dauguma mediumų Holland mano, kad „dvasinis pasaulis yra aplink mus..." ir tai nėra nustatyta vieta. „Viskas yra energija ir vibracijos. Fizinio pasaulio energija teka lėtai ir ji yra tanki, o dvasinio pasaulio — vibruoja aukštesniu dažniu... Ir mus skiria tik vibracijų dažnis."

Patekusieji į Kitą Pasaulį neturėtų baimintis dėl savo religijos, nes ji nėra tokia svarbi kaip mano žmonės. Ji tik padeda pereiti į dvasinį pasaulį, ir tai yra svarbiausia. Jei religija padeda sėkmingiau persikelti, tai puiku. Holland palaiko ir gerbia kitus mediumus, jei jie neapgaudinėja, bet dirba sąžiningai ir neišnaudoja klausytojų. Jis mano, kad jo amžininkas Džonas Edvardas yra jam lygiavertis „nuostabus mediumas".

Holland gyvenimo sėkmės paslaptis — jo tikėjime, kad viskas pasikeis į gera, o tai įrodo ir jo jaunystės žaizdų užgijimas. „Mano vaikystė suteikė man, suaugusiam, galią. — sako jis. — Aš išmokau negyventi praeitimi, bet eiti pirmyn, kasdien stengtis viską daryti kuo geriau, nes svarbiausia yra dabartis."

Daniel Dunglas Home

Dvasinis mediumas

(1833–1886)

Jis turėjo būti pakilęs mažiausiai 80 pėdų virš žemės... Mačiau Home's kojas virš palangės iškilusias apie šešis colius.

Kelias sekundes pakybojęs, atsistojo ant lango, į kambarį įkišo kojas ir atsisėdo.

— Lordas Lindsay, mediumo levitacijos liudininkas

Danielius Dunglas'as Home daugumą apstulbino savo sumanumu bei mediumo magija, ir nebuvo nė vieno atvejo, kad jį būtų apkaltinę apgavyste. Daug kas bandė jį nutverti mulkinant žmones, bet nepasisekė. Praėjus daug metų po jo mirties, Haris Houdinis žadėjo pakartoti Danieliaus levitaciją, bet nesugebėjo.

Home buvo vienas iš paslaptingiausių to meto mediumų, o jo atlikti triukai žavi ir pavergia žmones, praėjus 100 metų po jo mirties. Dabar, technikos amžiuje, negalima paaiškinti kai kurių Home triukų. Žinomas parapsichologas Džonas Beloff rašo, kad Home, „sprendžiant pagal paliktus užrašus apie spiritistinių seansų skaičių ir jų įspūdingumą bei erudiciją stebėtojų, kurie susirinkdavo visose šalyse, kuriose jis pasirodydavo, buvo iškiliausias visų laikų mediumas."

Home žavėjosi jo amžininkai Čarlzas Dikensas ir karalienė Viktorija. Jį daugelis mėgo, nes jis buvo emocionalus, linksmas, vaikiškai naivus, kilniaširdiškas, nepaprastai švelnus. Kai kurie jo nemėgo. Nors nėra įrodymų, bet į Home buvo kelis kartus pasikėsinta.

Home gimė 1833 m. kovo 20 d. Škotijoje, netoli Edinburgo, Currie, nepasiturinčioje ir nedarnioje šeimoje. Tėvas Viljamas, teigiama, buvo grafo Aleksandro nesantuokinis sūnus, motina Elizabeta — aiškiaregė, kilusi iš Highland'o regėtojų giminės.

Home nuojautos atsirado ankstyvoje vaikystėje. Jau ketverių metų jis savo tėvams pasakojo apie ateities įvykius. Trylikametis berniukas, mirus vaikystės draugei, prisipažino, kad

kalbėjosi su ja gatvėje, nors buvo praėjusios kelios dienos po jos laidotuvių.

Šeimoje augo aštuoni vaikai, todėl tėvams buvo gana sunku, jau nekalbant apie Danieliaus „paistalus“. Danielius buvo išsiųstas pas tetą į Ameriką.

Amerikoje, tetos namuose, Home akivaizdoje pradėjo dėtis keisti dalykai: judėdavo baldai, kurie kartais „vaikydavosi“ po namus šeimos narius. Kadangi prieš Home atvykimą taip nebūdavo, teta pasikvietė egzorcistą. Dvasininkas pasakė, kad apie šėtoną negali būti nė kalbos, o Danielius turi Dievo duotus talentus, kad dirbtų Jo garbei.

Nei Home teta, nei kiti šeimos nariai tuo nepatikėjo. Vieną dieną, kai minkštasuolis „medžiojo“ vieną iš pusseserių, o ji žviegė iš siaubo, negalėdama nuo baldo pabėgti, Danieliaus dėdė, pažvelgęs į giminaičio veidą, jame pastebėjo šypseną. To užteko. „Šėtoniškas“ Home buvo akimirksniu išspirtas iš tetos namų be teisės į paramą.

Nežinoma, kaip jis gyveno. Matyt, už savo aiškiaregystę pinigų neimdavo, nes ir vėliau už tai mokesčio nereikalaudavo, bet dovanų neatsisakydavo — taip teigė parapsichologas Alan Gauld.

Manoma, kad jis ėjo per kaimynus, kurie jam duodavo viralo ir minkštą lovą mainais už pokalbius su jų mirusiais giminaičiais.

Spiritistinius seansus Home atlikdavo šviesoje. Skirtingai nei daugumai spiritistų, jam nereikėjo užtamsintų kambarių.

Home ne tik iškviesdavo dvasias iš ano pasaulio, bet priversdavo levituoti žmones ir daiktus. Jo akivaizdoje atsitikdavo labai keistų dalykų: pradėdavo groti muzikos instrumentai, atsiradusi ranka imdavo rašyti, girdėdavosi smūgiai ir tapsėjimas, padvelkdavo vėsus vėjelis. Kartais siūbuodavo kambarys.

1852 m., būdamas devyniolikos, Home pradėjo levituoti. Dėl to jis buvo kruopščiausiai tyrinėjamas, bet įvairūs testai nieko nenustatė.

1855 m. Home grįžo į Angliją, kur susirado draugų, įtakingų žmonių. Tarp nuostabių jo triukų paminėtina ir tai, kad Home galėdavo ūgį ištempti per pėdą bei iš krosnies plikomis rankomis imti degančias anglis.

1855 m. rudenį jis aplankė Italiją, Olandiją, Rusiją, Prūsiją ir Prancūziją. Paryžiuje savo talentus demonstravo princui Maratui, Napoleonui III ir imperatorei Eugenijai. Čia jis griebėsi tiesioginio rašymo: per jį savo vardą „užrašė" Napoleonas Bonapartas. Pasaulio užkariautojo vaikaitis patvirtino, kad užrašas yra autentiškas.

Home, pagyvenęs Romoje, perėjo į katalikybę ir lankėsi pas popiežių Pijų IX. Neilgai trukus jis pradėjo katalikus nervinti, todėl teko palikti Italiją bei naująją religiją ir grįžti į Škotiją.

Trokšdamas pamatyti pasaulį, Home vėl iškeliavo, šįkart į Rusiją, kuri visą laiką jam kėlė didžiulį susidomėjimą. Sankt Peterburge jis susipažino su labai turtinga ruse Aleksandrina, caro krikštadukte, su kuria netrukus susituokė.

1859 m. sutuoktiniai grįžo į Britaniją, ir laimingiems tėvams gimė sūnus Grigorijus.

Home visą laiką rengė spiritistinius seansus, o jo šlovė savo šalyje ir svetur augo. Jis labai daug dirbo — per gyvenimą surengė daugiau kaip 1500 seansų.

Home ir Aleksandrina gyveno iš turtingosios nuotakos pinigų bei rėmėjų suaukotų lėšų. 1862 m. mirus Aleksandrijai, pinigų kapšelis užsiraukė. Kad papildytų pajamas ir išsilaikytų su nedideliu sūnumi, Home šalia nemokamų seansų pradėjo skaityti mokamas paskaitas ir rašė dviejų tomų knygą *Incidents in My Life* (1863–1872).

Nuo dvasinės veiklos Home pasijuto išsekęs, todėl sugrįžo į Romą studijuoti skulptūrą. Italija buvo nesvetinga, nors jis jai jautė didelį prieraišumą, todėl vėl papuolė į bėdą. Pasimokęs vos kelis mėnesius, buvo apkaltintas raganavimu ir jam buvo liepta išvykti iš Italijos. Be teisės grįžti.

1864 m. balandį Home grįžo į Škotiją, ir keletas jo draugų iš Atheneum draugijos nusprendė jį finansiškai paremti. Jie buvo suinteresuoti, kad jis visą laiką, kaip jam ir priklausė, gyventų Anglijoje.

Įžymiausią triuką Home pademonstravo lordui Lindsay ir lordui Adare. 1868 m. gruodžio 13 d. Home, išlindęs pro vieno namo langą, „nuplūduriavo" kito namo link, kur susėdę lordai nekantriai jo laukė ir nustebę jį pasveikino. „Jis buvo pakilęs mažiausiai 80 pėdų virš žemės!" — sušuko apstulbintas lordas Lindsay.

Buvo manoma, kad prieš atlikdamas triuką Home klientus apsvaigina chloroformu ar juos hipnotizuoja, tačiau to įrodyti nepavyko. Vos tik „įlindęs" pro langą, jis svečiams leido prieiti prie lango, kuris buvo pravertas vos per pėdą. Home aiškino, kad jis pro langą išlindęs galva į priekį.

Paklaustas, ką jaučiąs atlikdamas triukus, ypač levitaciją, jis atsakė baimės nejaučiąs. „Po pirmo karto baimės niekada nejutau, — paaiškino Home. — Esu nukritęs iš palubės, bet smarkesnių sužalojimų nepatyriau. Paprastai pakylu statmenai; mano rankos pastyra ir tiesiasi galvos link, tarsi iš jos aš traukčiau nematomas jėgas, mane lėtai keliančias nuo grindų."

Home buvo nuolat testuojamas, bet apgavystė nebuvo įrodyta. Beloff tvirtina: „Yra stiprus atkirtis visiems šmeižikams: Home daugiau kaip dvidešimt metų kartą per savaitę vedė spiritistinius seansus. Jie vykdavo gerai apšviestoje patalpoje. Seansų metu į žmogaus pečių aukštį pakildavo didelis stalas.

Šio fakto niekaip negali priskirti Home rankų miklumui ar kitai apgavystei."

1871 m. Home tyrinėjo garsus mokslininkas seras Williams Crookes, kuris, kaip žinoma, aiškiaregius „suvartodavo" pusryčiams.

Su Home buvo atlikta daugybė eksperimentų, vyriškis turėjo įvykdyti aibę užduočių, jo sugebėjimai buvo vertinami tam tikra skale, skaičiuojant sėkmes.

Pirmiausia Crookes liepė Home atsidurti kitame kambario gale — jis atsidūrė. Liepė pagroti akordeonu, kuris buvo uždarytas varinėje dėžėje. Pasinaudodamas telekinetinėmis jėgomis, Home pagrojo. Neprašytas Home atliko savo triuką su įkaitinta anglimi: atidarė krosnį, ištraukė degantį anglies gabalą ir paritinėjo jį tarp delnų. Crookes bandė įžiūrėti nudegimų žymes, bet jų nebuvo.

Skeptikai pareiškė, kad, matyt, Home veikė ne vienas, kad jam padėjo kitų aiškiaregių jėgos.

1871 m. Home vedė kitą Rusijos turtingą paveldėtoją Juliją de Gloumeline. Jis galėjo nebesiplėšyti. Daug metų atlikinėdamas triukus, pavargo, todėl jam reikėjo pailsėti, be to susirgo tuberkulioze ir trūko energijos dvasiniam darbui. 1873 m. jis su šeima išvyko prie Viduržemio jūros.

Home mirė ir buvo palaidotas Prancūzijoje, St. Germanien-Laye kapinėse.

Julija de Gloumeline Home darbą po jo mirties pratęsė: ji išleido dvi knygas apie vyrą ir jo gyvenimą: *D. D. Home: His Life and Mission* (1888) ir *The Gift of D. D. Home* (1890).

Praėjus keleriems metams po jo mirties, vėl kilo nepasitikėjimo banga Home veikla, tačiau atsakymų nebuvo, todėl jis vienintelis aiškiaregys, kuriam nelimpa „apgaviko" etiketė.

Peter Hurkos

Aiškiaregys seklys

(1911–1988)

Vaizduotėje kaip ekrane matau paveikslus. Kai ką nors paliečiu, galiu apie tai papasakoti.

— Peter Hurkos

Nusikaltimų aiškintojas, tapytojas, sodininkas, šeimos vyras ir aiškiaregys. Tai apibūdinimai Peterio Hurkos, kuris aiškindavo nusikaltimus, padedamas antgamtinių jėgų. Karjeros metais jis atskleidė dvidešimt septynias žmogžudystes septyniolikoje pasaulio šalių.

1950-1970 m. teisėsaugos srityje jis nuveikė daugiausia, todėl buvo vadinamas „Žmogumi su radaru smegenyse“, ir jo vardas liko amžinai susietas su tokiomis sudėtingomis bylomis kaip Bostono smaugikų ir Mansonų šeimos žudikų serija. Šiaip jis buvo paprastas vaikinas, kuriam likimas pamėtėjo išskirtinę dovaną.

Hurkos gimė 1911 gegužės 21 d. Olandijoje, Dordechte, iš pradžių nepasižymėjo nuojautomis, numatymais ar vizijomis.

Kai jam suėjo trisdešimt, viskas pasikeitė. 1941 m. Hurkos dažė savo namą pasilipęs ant kopėčių ir nukrito iš ketvirto aukšto žemyn galva.

Jis vos nenumirė: buvo sutrenktos smegenys ir jis, būdamas komoje, Zuidwal ligoninėje išgulėjo tris paras.

Atbudęs iš komos pasijuto esąs kitoks. Jis užčiuopė gyvenimo esmę, ir jam pasirodė, kad viskas pasikeitė į gera.

Tais pat metais Hurkos išgarsėjo Olandijoje, o neilgai trukus apie nepaprastas jo galias prakalbo visame pasaulyje.

1956 m. jis susipažino su amerikiete gydytoja Andrija Puharich, kuri panoro jį nusivežti į vieną iš Niujorko laboratorijų, kad būtų ištirti jo sugebėjimai. Hurkos noriai sutiko ir ten įvairių mokslininkų kruopščiai tiriamas išbuvo dvejus su puse metų. Kadangi Hurkos patikimumo koeficientas buvo labai aukštas, daugiau kaip 90 proc., jo galias pripažino tikromis.

Po testavimo Hurkos nusprendė likti Amerikoje. Jis vedė, susilaukė vaikų. Norėdamas atsipalaiduoti nuo psichinės įtampos, susidomėjo tapyba bei sodininkyste. Hurkos pradėjo narplioti nusikaltimus.

Pagrindinis Hurkos „arkliukas“ buvo „psichometrija“. Jis, liesdamas žmogui priklausantį daiktą, apie tą asmenį galėda-

vo pasakyti viską. Hurkos aiškina: „Kartais žmonės bando mane apgauti, bet aš liečiu jų daiktą... Man kyla vaizdai, kas tuo metu atsitiko... ir aš jiems pasakoju."

Šios neįprastos savybės labai padėjo detektyvo darbe, ir jis atskleidė daug to meto nusikaltimų.

1963 m. Bostono smaugikų byloje policijos detektyvai nuleido rankas. Bostone 1962–1964 m. buvo pasmaugta apie trylika moterų, bet žudikas iš policijos visą laiką išsisukdavo. Hurkos ėmėsi bylos, ir greitai buvo sugautas Albert De Salvo. Jį suėmus, Hurkos pradėjo atrodyti, kad jis galbūt klysta, todėl prašė palaukti kitų įrodymų.

Po kelerių metų, kai buvo mirę ir Hurkos, ir De Salvo, pradėta įtarinėti, kad tikrasis žudikas liko laisvėje.

Viena iš svarbiausių Hurkos bylų — Manson šeimos žudikų paieška. Žudynės buvo įvykdytos 1969 vasarą. Hurkos policijai pranešė, kad šie brutalūs žudikai buvo vadovaujami barzdoto vyro „Čarlio". Dėl vagiliavimo į kalėjimą pakliuvusi Suzana Atkins išplepėjo, kad ji ir jos „šeima" veikė vadovaujami „Čarlio", kuris suėmimo metu buvo barzdotas.

Hurkos labiausiai buvo kritikuojamas dėl pinigų, kuriuos ėmė už savo paslaugas. Kiti aiškiaregiai sekliai neprašydavo nė cento, tik norėdavo, kad būtų padengtos tyrimo išlaidos. Hurkos už darbą imdavo 2500 dolerių ir tyrimo išlaidas. Tačiau nepasidavė kritikams: „Turiu dovaną ir nebijau jos parodyti." Iš tikrųjų, jeigu reikia maitinti ir aprengti šeimą, eikvoti brangų laiką ir faktiškai tai *yra* tavo darbas, tai kodėl neimti užmokesčio?

Hurkos piktinosi apsišaukėliais aiškiaregiais, nes jie žemino tikrųjų profesionalų darbą. Todėl jis ragino žmones būti atsargiais. „Jeigu atėjai pas aiškiaregį, neturi jo klausinėti ar

jį bandyti užvesti ant tako, — pataria jis. — Jei jis yra tas, kas skelbiasi esąs, jis turi sugebėti pasakyti, kur slypi problema."

Savo darbais jis privertė patikėti ir dalį skeptikų. 1970-1980 m. Hurkos buvo dažnas svečias įvairiose šou laidose, vedamose Merv Griffin, Johnny Carson, Ed Sullivan, Geraldo Rivera. Apie jo gyvenimą yra dokumentinių filmų, televizijos laidų.

Nors katalikų bažnyčia aiškiaregių neremia, bet ji palaikė Hurkos. 1950 m. jis nuvyko į Vatikaną ir susitiko su popiežiumi, kuris jį paskatino tęsti veiklą. „Tikiuosi, kad Dievo suteiktą dovaną visada naudosite žmonių gerovei", — pasakė popiežius Pijus XII.

Peteris Hurkos parašė tris knygas: *Psychic (Aiškiaregys)* (1967), *The Psychic World of Peter Hurkos (Peterio Hurkos dvasinis pasaulis)* (1970) ir *Peter Hurkos: I Have Lived Many Lives (Peter Hurkos: Nugyvenau daug gyvenimų)*(1976). Jis mirė 1988 birželio 1 d.

J

Elizabeth Joyce

Aiškiaregė, mediumė, hilerė
(apie 1950)

Kai mus apšviečia ryški šviesa, pamatome, kad esame blogesni nei mums atrodė. Kai iš širdies gelmių iškyla gėdingų jausmų spiečius, stebimės buvusiu savo aklumu... Tačiau visas negeroves pamatome tik prasidėjus mūsų gijimui.

— Fransua Fenelonas (1651–1715),
cituojamas Elizabeth Joyce tinklalapyje

Nuostabu, kai šeimoje gimsta dvynukų pora, o kai gimsta dvi poros, tada tai laikome „stebuklu". Jeigu manote, kad tokie dvyniai bus neeiliniai žmonės, tai, matyt, turite omeny Elizabetą Joyce.

Joyce tėvas buvo bridžo treneris, šį darbą dirbęs daugiau kaip trisdešimt metų, o motina — mokytoja. Elizabeta su seserimi buvo antra dvynukių pora; pirmoji seserų pora dirbo TV, todėl mažosios buvo parodytos laidoje *American Bandstand.*

Ištekėjusi trečią kartą ir turinti du sūnus Joyce aiškiarege tapo gana vėlai. Ypatingi sugebėjimai atsirado įvykus avarijai, kai ji buvo sužalota ir patyrė artimą mirtį. Gijimo po operacijos metu ji staiga gavo atsakymus į ją kamavusius klausimus.

Aiškiaregiški patyrimai susiję su jos šeima: pavyzdžiui, ji susapnavo, kad jos sesuo prie mirties. Sapne ji galėjo išgelbėti savo seserį ir kai iš tikrųjų išgirdo, jog sesuo patyrė avariją, ji net sulaikė kvapą, kad tik išgelbėtų jai gyvybę. Mama ją patikino, kad jos sesuo pasveiks.

Ji sako nujautusi savo tėvo mirtį, nors jis atrodęs sveikas guvus ir nesiskundė jokiais negalavimais. Ji įšoko į automobilį ir naktį skubėjo į tėvų namus. Spėjo atvykti mamai dar tik ketinant pranešti apie tėvo mirtį. Joyce sako, kad ji 1991 m. palengvino savo mamos išėjimą anapus.

Tragiškiausias šeimos įvykis buvo dingusio jos posūnio ieškojimas. „Man buvo sunkiausia rasti mirusio posūnio kūną 1979 m., — sakė ji po tragedijos. — Tai buvo siaubinga."

Aiškiaregė ir metafizikos mokytoja Joyce yra viena iš labiausiai išsilavinusių praktikių. Ji baigė hipnoterapijos kursus, Louise Hay institutą, mokėsi pas Deepak Choprą.

Ji labai rimtai žiūri į savo misiją. „Aš padedu žmonėms išlaikyti pozityvų požiūrį į nelaimes ir nepalūžti, — sako ji. — Stengiuosi klientams įkvėpti viltį, kad jie nenuleistų rankų ir keistų savo gyvenimą. Regresijos būdu keliauju į praeitį. Daugelis kenčiame nuo įvairių traumų, priklausomybės, neigiamų įpročių bei katastrofų."

1997 m. *American Woman* žurnale ji buvo pripažinta viena iš geriausių dvidešimties aiškiaregių šalyje, o 1998 m. buvo geriausia, nes numatė Bilo Klintono ir Monikos Levinsky meilės ryšius.

Joyce prielaidos buvo išspausdintos *Fate* žurnale gerokai prieš 1997 rugsėjo mėn. skandalą. „Tamsiaplaukė moteris, vardu Veronika, supykdys Klintono administraciją 1998 m. pradžioje, ir Klintonas patirs pralaimėjimą, — skaitome žurnale. — Įniršusi blondinė atskleis tiesą. Vėliau tai patvirtins kiti, ir Klintonui bus pateikta apkalta."

Joyce pranašystės atnešė jai didžiausią šlovę. Skeptikai tuo gali įsitikinti. 2001 m. spalio 6 d. tinklalapyje skaitome: „Chandra Lewy mirusi. Pasmaugta. Jos kūnas bus surastas po vandeniu, netoli valčių. Ji buvo nužudyta šviesiaplaukio vyriškio. Neilgai trukus netoli nusikąltimo vietos bus surasti jo sandalai." Pasmaugtos Chandros kūnas tikrai buvo surastas, bet žudiko vis dar ieškoma.

O štai baisioji pranašystė, datuojama 2000 m. lapkričio mėn. „Prasidėjus 2001 mokslo metams, rudenį, numatoma nelaimė Vašingtone ir Los Andžele. Į tuos miestus numestos bombos sunaikins tūkstančius gyvybių. Aukšti pastatai ir Baltieji Rūmai yra jų taikinys, ir jie subyrės kaip kortos!"

Joyce žinojo, kad pagrobtoji Elizabeth Smart buvo gyva, ir tai ji pranešė savo tinklalapyje. Ji sakė, kad Elizabetą pagrobė

barzdotas tarnas, o pati Elizabeta atsiras po metų ir aprašys savo patirtį.

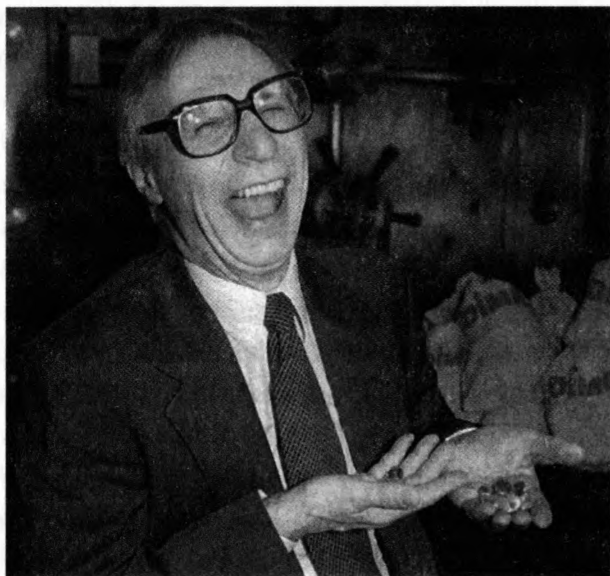
Kai kurios pranašystės neišsipildė. Ji sakė, kad 2002 m. sausio mėn. San Francisko įlankos vanduo bus užnuodytas, o JAV prezidentas Bušas ketina Meksiką padaryti 51 Amerikos valstija.

Atsivertę laikraštį matysite, kad taip nėra, bet Joyce tikina, kad tai gali atsitikti. „Manimi skundžiamasi, kad aš klaidinu žmones. Apsirinku tik terminais. Tai, kas numatyta, įvyksta, nesvarbu, kokiu laiku."

Laukiančios išsipildymo pranašystės: Todd Whitman taps viceprezidentu (buvo numatyta 2004 metais, bet taip neatsitiko). Taip pat ji pritaria Edgarui Keisui ir Rutai Montgomeri, kad 2012 m. pakryps Žemės ašis.

Joyce teigia: kad ir ką darytume, mirties neišvengsime, tačiau kitos nelaimės neįvyks, jeigu teisingai gyvensime ir mylėsime *visus* žmones. „Mylėkite, užuot teisę, neapkentę ir prakeikę."

K

Kreskinas Nuostabusis
(George Joseph Kresge Jr.)

Telepatas

(1935)

Aš negaliu panirti į žmogaus proto gelmes, tačiau galiu perskaityti žmogaus mintis.

— Kreskinas Nuostabusis

Vieni žmonės gimsta turėdami paranormalių sugebėjimų, kiti juos vėliau atranda, o treti, tokie kaip Kreskinas Nuo-

stabusis, telepatais *tampa,* sukaupdami visą informaciją apie dvasinį fenomeną ir sugebėdami tuo pasinaudoti.

George Joseph Kresge Jr. karjeros, trukusios daugiau kaip pusę amžiaus, metu TV pasirodė 500 kartų bei surengė kelis šimtus gyvų pasirodymų. Jis atlieka magiškus triukus, kai publika jau būna gavusi mistikos dozę ir tapusi imlesnė.

Kreskinas nėra vien tik šoumenas. Jis savo galias naudoja ir ateities numatymui.

Kreskinas, pasikliaudamas savo sugebėjimais, siūlo 50 000 dolerių tam, kuris galės įrodyti, kad jo triukai nėra tikri, o tik iliuzija.

Kreskinas gimė 1935 m. sausio 12 d. Njū Džersyje. Savo tikrąjį vardą jis oficialiai pasikeitė į *Kreskinas Nuostabusis,* taigi šiuo vardu vadinamas ne tik scenoje.

Apie savo sugebėjimus jis sužinojo ankstyvoje vaikystėje, galėdavęs lengvai rasti paslėptus daiktus. Būdamas penkerių metų jis lengvai rado visus pasislėpusius vaikus, tarsi būtų žinojęs, kur jie slapstosi.

Augant telepatijos jausmas lavėjo. Įkvėptas komedijos „Magas Marmadukas“, pradėjo domėtis magija ir telepatija, todėl greitai nustebino savo draugus „nepaprastais“ sugebėjimais. Būdamas vienuolikos, vietinėje bibliotekoje perskaitė visas psichologines knygas ir susidomėjo hipnoze. Greitai pradėjo hipnotizuoti vaikus, pasivadinęs „Jauniausiu hipnozės specialistu pasaulyje“.

Paauglystėje savo pasirodymus tęsė, todėl pradėjo galvoti apie scenos vardą. Taip George Joseph Kresge tapo Kreskinu.

1960 m. Kreskinas Nuostabusis pirmą kartą pasirodė TV laidoje *Steve Allen Show.* 1970 m. jis sukūrė vaidmenį „Karnakas Didingasis“, kurį rodydavo Karsono šou.

Įrodžius sugebėjimus TV prodiuseriams, Kreskinui pasitaikė proga rengti savo šou laidą. 1971–1975 m. Kanadoje buvo rodoma laida *Nuostabusis Kreskino pasaulis.* Penkerius su puse metų gyvavusioje laidoje, kur per sezoną būdavo parodomi 26 epizodai, Kreskinas demonstravo magiją ir telepatiją.

Kreskinas parašė 8 knygas: *The Amazing World of Kreskin* (1973), *Kreskin's Mind Power Book* (1986), *Kreskin's Fun Ways to Mind Expansion* (1984), *Secrets of the Amazing Kreskin* (1991), *How to be a Fake Kreskin* (1996), *The Amazing Kreskin's Future with the Stars* (2001) ir kitas.

Naujausiose savo knygose Kreskinas rašo apie tai, kad „priešas naudoja nematomą klastingą taktiką — terorizmą. Pasaulis susidūrė su mirtinu pavojumi, kokio nebuvo per pastarąjį šimtmetį." Jis įspėja, kad didėjant biologinio karo grėsmei, reikia pasirūpinti slėptuvėmis mokyklose ir valdžios įstaigose.

Nežiūrint sėkmingos telepatijos ir aiškiaregystės, Kreskinas linkęs save vadinti minčių skaitytoju.

Senyvas Kreskinas dar dalyvauja TV ir radijo laidose. Kasmet pirmą Naujųjų metų dieną jis dalyvauja *CNN Today* laidoje, kurioje pateikia pranašystes, susijusias su amerikietiško gyvenimo stiliumi.

2001 m. jis pranešė, kad rugsėjį ar spalį bus dvi didelės lėktuvo katastrofos. Daug jo pranašysčių, pvz., apie NSO dar neišsipildė.

Kreskinas surinko didžiausią privačią parapsichologijos knygų kolekciją. Jis sako, kad jo numatymai neateina iš niekur: jis studijuoja mintis ir vibracijas.

Nesvarbu, kokie jo metodai, bet informacija labai patikima. *Newsweek* apžvalgininkas Gerša Kuncmanas mano, kad Kreskinas Nuostabusis išlieka 8 balų Amerikos magu.

M

Mediumė Mardžeri
(Mina Crandon)

Mediumė, aiškiaregė

(1888–1941)

Kaip nė vienas aiškiaregys, Mardžeri sukėlė didžiulę sumaištį. Dėl jos Amerikos paranormalių reiškinių draugija skilo pusiau.

— J. Beloff, *Nepaliaujamas klausimas: antgamties atspindžiai* (1990)

Seksualiausios aiškiaregės titulą, be abejo, gautų Mina Crandon. Mina rengdavo spiritistinius seansus, apsimovusi šilkinėmis kojinėmis, įsispyrusi į šlepetes ir vilkinti plonais naktiniais marškinėliais. Kodėl? Kad visi galėtų matyti, jog ji nieko neslepia rankovėse.

Skeptikai porina kitaip, sutartinai tvirtindami, jog provokuojantis drabužis buvo gudrybė, siekianti atitraukti žiūrovų dėmesį. Burtininkas Haris Houdinis, ko gero, didžiausias Minos persekiotojas, yra pareiškęs, kad jis matė, kaip Mina buvo išsirengusi iš drabužių ir pravedusi seansą nuoga. Dar blogiau, kad Mina iš tikrųjų kartais „sugundydavo" tyrinėtojus patikėti, kad jos darbe nėra apgaulės.

Ar Mina seksualiai žavėdavo, siekdama kažkokio pranašumo, ar nesąmoningai, bet ji buvo „per daug patraukli". Kita vertus, Houdiniui prikišama, kad jis buvo įsimylėjęs mėlynakę gražuolę, nes dažnai ragindavo „nepasiduoti mediumės meilės kerams".

Ar dėl gražios išvaizdos, ar dėl abejotinų supersensorinių sugebėjimų Mina buvo nuolat puolama. Houdinis, negailėdamas energijos, stengėsi įrodyti, kad ji šarlatanė, kiti irgi neatsiliko. Aiškiaregių bendruomenėje tai sukėlė nesutarimus, kurie tapo nuolaidesni tik po jos mirties. Dviguba Minos šlovė ir bloga reputacija ištraukė spiritistinį judėjimą į šviesą. Jis iki tol slapstėsi šešėliuose, nes 1888 m. spiritizmui buvo pakenkusi Megės Foks išpažintis. Ironiška — tais metais gimė Mina.

Mina Stinson augo viename iš Ontarijo ūkių. Ji buvo įvairiais talentais apdovanota mergaitė. Mina grojo daugeliu muzikos instrumentų: pianinu, kornetu, smuiku. Augdama neturėjo tik vieno talento — nebuvo aiškiaregė. Ji skyrėsi nuo kitų

šioje knygoje aptariamų aiškiaregių tuo, kad jos paranormalūs sugebėjimai neatsiskleidė, kol suaugo — maždaug po trisdešimties metų.

Jos šeimoje buvo žmonių, turinčių parapsichologinių sugebėjimų. Kaip rašoma Nojaus Arkos tinklalapyje, Minos vyresnysis brolis Valteris, kurį ji labiausiai mylėjo, pasižymėjo paranormaliomis savybėmis, ir jos dar ilgai reiškėsi po jo mirties.

Kai Minai buvo šešiolika-septyniolika metų, ji išvyko į Bostoną siekti muzikės karjeros. Laukdama didžiosios sėkmės, ėmėsi visokių darbų — nuo sekretorės iki greitosios pagalbos automobilio vairuotojos. 1911 m. dvidešimt trejų metų Mina patyrė tragediją: traukinio avarijos metu žuvo brolis Valteris. Nors ir kaip buvo priblokšta, į Ontariją negrįžo, liko Bostone.

Mina nesėkmingai ištekėjo už bakalėjininko Erlo Rando, o 1918 m. išsiskyrė. Tais pačiais metais ji susipažino su dr. Lerua Krendonu, įžymiu Bostono chirurgu ir profesoriumi, emigravusiu į Ameriką *Mayflower* laivu. Profesorius buvo dešimtmečiu vyresnis, bet ji, vos sulaukusi skyrybų pabaigos, už jo skubiai ištekėjo.

Krendonai gyveno elegantiškame miesto rajone — Beacon Hill, Lime g-vėje Nr. 11. Šis adresas liko nepasikeitęs ir šiandien vilioja turistus. Iš visko sprendžiant, Krendonų vedybos buvo sėkmingos; kad Lerua buvo mergininkas ir nepraustaburnis ilgai neišlindo į viešumą net ir po sutuoktinių mirties. Krendonai gyveno patogiai ir jie buvo populiari pora.

Ramiame Minos gyvenime išryškėjo parapsichologiniai sugebėjimai. Jos gyvenimą valdė profesorius Krendonas: nurodinėjo su kuo draugauti, kuo domėtis. Nekeista, kad ir spiritizmas buvo jo įgeidis. Jis buvo kažką apie tai skaitęs, todėl

nusprendė pabandyti. Anksčiau vienas aiškiaregys Minai buvo sakęs, kad ji turi sugebėjimų dvasinėje srityje, tačiau ji tai ignoravo. Mina nesusidomėjo ir dabar, tik pakluso savo vyrui.

1923 m. gegužės 27 d. į spiritistinį seansą Krendonai pasikvietė draugus. Visi sėdėjo labai rimti, gal net per daug rimti, ir tamsoje laukė ateinančių dvasių. Tokia rimtis prajuokino džiugios širdies Miną. „Visi buvo tokie rimti, kad aš neištvėriau nenusijuokusi", — vėliau prisiminė ji.

Dr. Krendonas nespėjo žmonelės subarti, kai atsitiko keisti dalykai. Stalas, atsakydamas į jų klausimus, pradėjo kilotis. Krendonas su svečiais po vieną sėdosi prie stalo, kad pamatytų, kieno jėga jį judina. Paaiškėjo, kad tą galią turi Mina. Ji buvo mediumė.

Visi surimtėjo, net ir kvatoklė Mina. Šis lemtingas įvykis Lime gatvės Nr. 11 namą padarė spiritizmo seansų vieta. Krendonai surengė daugybę seansų, ir Mina išgarsėjo. Šimtai žmonių norėjo pasėdėti tamsiuose kambariuose ir būti liudininkais nepaaiškinamų dalykų, kuriuos sukeldavo daktaro žmona — nuo trinksėjimų bei šviesos blyksnių iki paslaptingo vėjo dvelksmo.

Spiritizmo seansuose įdomiausia buvo balsai, girdimi per Miną. Gal tiksliau pasakius, ne per ją, bet iš jos aplinkos. Būdavo klaiku, kai netoli jos kėdės pasigirsdavo balsai.

Vienas iš balsų priklausė Minos mirusiam broliui Valteriui. Valteris kalbėdavo pasipūtėlišku balsu — įrodymas, kad tai tikrai yra Valteris, nors tas faktas buvo žinomas tik Minai.

Skeptikai apskritai netikėjo, kad pasigirstantys „balsai" buvo dvasios, jie tai laikė pilvakalbyste. Valteris toms abejonėms padarė galą. 1923 m. susierzinęs Valteris pareikalavo visus, esančius kambaryje, prisisemti burnas vandens: Miną, Lerua

ir svečius. Niekas negalėjo kalbėti, o Valteris šnekėjo aiškiai kaip visada.

Minos sugebėjimai ir jos išgarsėjimas daktarui pradėjo nepatikti: garbingas daktaras nenorėjo būti susijęs su kažkokiu pseudomokslu. Ištikimas Minos draugas ir rėmėjas J. Malkolmas Birdas, tuo metu buvęs *Scientific American* redaktoriumi, jai sugalvojo pseudonimą „Mediumė Mardžeri". Šiuo vardu Mina geriausiai žinoma.

Kaip kiekvienam talentingam aiškiaregiui lemta — vieni Miną palaikė, kiti ją smerkė. Birdas buvo nenuilstamas rėmėjas bei seksualios mediumės garbintojas ir meilužis. Ji turėjo ir daugiau gerbėjų, iš kurių paminėtinas Artūras Konanas Doilis.

Haris Houdinis vadovavo atskalūnams. Houdinis yra pasakęs: „Norėčiau būti įtikintas." Jis tvirtino, kad jo „protas yra atviras, tačiau įrodymas apie nepaprastų nežemiškų jėgų veikimą turi būti tvirtas, kad neliktų jokios abejonės".

Houdinis su mediumais norėjo suvesti jam vienam žinomas sąskaitas.

1921 m. *Scientific American* redaktoriai surengė paranormalių jėgų savininkų varžybas: jie sukvietė teisėjus, kurie turėjo nustatyti, kurie iš mediumų yra tikri, o kurie — apsimetėliai. Viešos varžybos įvyko 1922 m. gruodį. Buvo pažadėta sumokėti 2500 dolerių pirmam asmeniui, kuris pateiks nuotrauką, atitinkančią varžybų sąlygas, ir papildomai 2500 dolerių pirmam asmeniui, kuris iškvies dvasią. Mardžeri sutiko dalyvauti, bet, būdama turtinga, pareiškė, kad laimėjusi pinigų neims. Ji ieškojo teisėtumo ir įrodymų, bet sukėlė tokią maišatį, kurios net neįsivaizdavo.

Buvo paskirti teisėjai: parapsichologijos tyrinėtojas Valteris Franklinas Pyrsas, rašytojas okultistas Herevardas Keringtonas, operatorius Danielius Komstokas ir psichologijos profesorius Viljamas MakDugalas. 1922 m. lapkritį apie būsiančias varžybas sužinojęs Houdinis norėjo įsismelkti į teisėjus. Iš pradžių organizatoriai jį atstūmė, nes jis buvo žinomas įkyruolis. Pagaliau jis buvo pakviestas, bet apie vykstančias varžybas jam nepranešė. Houdinis įsiuto ir žurnalui parašė niekinamą laišką; Birdas (jis norėjo Houdinį diskvalifikuoti) jam atsakė, paaiškindamas, kad jie nenorėję jo varginti, nes jis buvo išvykęs į turą — tai kaprizingą magą dar labiau užpykdė.

Houdinis apsėstas minties, kad Mardžeri apgaudinėja, pareiškė, jog jis įrodysiąs jos apgavystę, o jeigu jam tai nepavyks, jis grąžinsiąs 1000 dolerių — savo kaip teisėjo užmokestį. Jis buvo taip įsikiršinęs, kad vėliau apie vykusias varžybas išleido knygą: *Houdini Exposes the Tricks Used by the Boston Medium Margery (Houdinis atskleidžia Bostono mediumės Mardžeri triukus)* (1924).

1923 m. liepos 23 d. Krendonų namuose buvo atliekamas oficialus testas Mardžeri sugebėjimams tirti. Pirmoji užduotis buvo telepatiškai paskambinti varpeliu. Tuo metu susirinkusieji laikė jos rankas ir kojas, todėl apie fizinį skambinimą nebuvo nė kalbos.

Tądien iš anksto Houdinis buvo guma stipriai susiveržęs koją žemiau kelio, kad padidintų savo jautrumą. „Vykstant spiritistiniam seansui, aš galėjau instinktyviai jausti, kaip jos kulkšnis lėtai ir spazmuodama slydinėja, po to ji pakėlė nuo grindų koją ir palietė dėžės, kurioje buvo varpelis, viršų", — paaiškino jis.

Kitame teste Houdinio prašomas Valteris patenkino jo norą. Kaip piktavališkas kaukas kybojo levituodamas megafonas, ir Valteris paklausė seserį, ar jį numesti. Houdinis paprašė megafono, matyt, perpratęs triuką. Jis pasakė, kad kai Mardžeri rankos dar buvusios laisvos, ji laikiusi megafoną ant galvos. Houdinis nustatė, kad jai reikėjo tik linktelėti galvą į priekį ir megafonas būtų nukritęs jam į rankas. „Tai mikliausia gudrybė, kokią regėjau", — pareiškė suglumęs.

Trečiame teste Mardžeri buvo patalpinta specialiai Houdinio sukurtame kambaryje, jos rankos ir kojos buvo nejudamai įtvirtintos, o kiekvienas jos krustelėjimas buvo matyti ekrane. Jai būnant kambaryje, Valteriui liepta paskambinti varpeliu. Nieko neįvyko. Dėžę apžiūrėjus paaiškėjo, kad į varpelio mechanizmą buvo įgrūstas trintukas.

Dar vienas dalykas metė jai įtarimą: po seanso kambaryje buvo rasta liniuotė, kuri Houdinio manymu galėjo būti trepsėjimo garso priežastis. Mardžeri neigė apie liniuotę ką norsžinojusi, tačiau ja nepatikėjo. Įdomu, kad praėjus keleriems metams po Houdinio mirties, jo asistentas Džeimsas Kolinsas pareiškė, kad jam buvo liepta kambaryje įtaisyti liniuotę. „Aš ją įdėjau į dėžę. Bosas liepė tai padaryti. Jis norėjo, kad ji būtų gerai pritvirtinta."

Liko neįrodyta, ar Houdinis į varpelio mechanizmą įkišo trintuką, tačiau išvada tokia: Houdinis kaip teisėjas buvo neobjektyvus, todėl sunku patikėti jo išankstine išvada, padaryta net neįžengus į Krendonų namus, kad „visa, kas vyko seansų metu, buvo apgalvota apgavystė".

Varžybų rezultatai buvo anuliuoti, kai testas parodė Mardžeri nepatikimumą, ir jos kaip mediumės šlovė ėmė blėsti. Tačiau seansai ir toliau buvo rengiami, o į juos gausiai rinkosi

ja tikintys. 1924 m. Mardžeri iškviestos dvasios pradėjo rengti „teleplazminius apsireiškimus" — seansų metu iš kiekvienos įmanomos angos pasipildavo ektoplasma ir susiformuodavo į „galūnes".

1920 m. apie Mardžeri buvo smarkiai diskutuojama, dėl jos nesutariama. Ir tai tęsėsi net po Houdinio mirties 1926 m. Pavyduoliai, tokie kaip J. B. Rhine, viešai ją pasmerkė. Rėmėjai, ypač Konanas Doilis, ją be paliovos gynė. Doilis išpirko visą laikraščio puslapį ir įdėjo užrašą: „J. B. Rhine — asilas." Dr. E. J. Dingvalis dalyvavo dvidešimt devyniuose seansuose ir nepastebėjo nė vienos apgavystės. Tačiau po pusės metų jis išspausdino savo išvadas, kurias pavadino „negalutinėmis". Paskutinė išvada: „Mano liudijami fenomenalūs reiškiniai galėtų būti pakartojami normaliais būdais."

Smarkūs prieštaravimai sukėlė dar pasiutiškesnius tyrimus. Greitai Amerikos paranormalių reiškinių draugija (APRD) pasidalino: vieni rėmė Mardžeri, o kiti ne. Taip pasidalijusi liko iki Mardžeri mirties.

1930 m. atsitiko Mardžeri kaltinantis įvykis. Valterio dvasia darėsi vis labiau fizinė: ji netgi paliko piršto antspaudą vaško gumulėlyje, gulėjusiame ant pietų stalo. Kai antspaudas atitiko Mardžeri dantisto piršto antspaudą, tai buvo jos pabaigos pradžia.

Mardžeri po šitos nesėkmės niekada nebeatsigavo. Kai 1939 m. mirė jos vyras, ji pasijuto žuvusi. Patirtas stresas, beveik visuotinis įsitikinimas, kad ji apgavikė ir vyro mirtis sukrėtė jos nervus. 1941 m. lapkričio 1 d. ji, mirtinai nusigėrusi, iškeliavo iš šio pasaulio, taip niekada nesužinojusi, kad yra ja tikinčių žmonių.

Wolf Messing

Telepatas

(1899–1974)

Paslaptis yra nuostabiausias dalykas, kurį mes galime patirti. Tai viso teisingo meno ir mokslo šaltinis.

— Albertas Einšteinas

Volfas Mesingas, 1899 m. rugsėjo 10 d. gimęs Lenkijoje, buvo vienas talentingiausių visų laikų minčių skaitytojų. Jis buvo toks įžymus, kad jo sugebėjimais domėjosi netgi Adolfas Hitleris ir Josifas Stalinas.

Stalinas buvo suintriguotas ir jis žaidė įvairius žaidimus, norėdamas ištirti Mesingo talentą; Hitleris už Mesingo galvą paskyrė kainą.

Mylimas ar keikiamas Mesingas buvo įgudęs supainioti žmonių protus. Jis buvo vienas žymiausių paranormalių reiškinių specialistas.

Mesingas manipuliavo protais, nedarydamas jiems žalos, bet išdykaudamas. Pavyzdžiui, vieną kartą jis apdūmė akis tramvajaus konduktoriui, sakydamas, kad jis turi bilietą, nors dėl pinigų stokos jo negalėjo įsigyti.

Dar būdamas vaikas, turėjo galimybę pasirodyti scenoje. Žiūrovai juo žavėjosi. Mesingą tyrinėjo Albertas Einšteinas ir Zigmantas Froidas, kurie buvo nustebinti jaunuolio talento.

Jis greitai pasijuto esąs labai sumanus ir nepaisė pavojų: II pasaulinio karo metais rengė pasirodymus Vienoje, Berlyne ir dar pavojingesnėse vietose.

Volfas Mesingas — žydas, todėl jam buvo blogi laikai, ypač Austrijoje ir Vokietijoje. Jo tėvai ir giminaičiai buvo nukankinti Meideneko koncentracijos stovykloje. Vieno pasirodymo metu Mesingas išpranašavo, kad Hitleris mirs 1945 m. Hitleris už Mesingo galvą paskyrė 200 000 markių.

Nereikia nė sakyti, kad nuo Hitlerio Mesingas turėjo bėgti. 1939 m. jis bandė bėgti į Rusiją, bet buvo suimtas. Išradingam telepatui nebuvo sunku ištūkti: savo triukais užliūliavo sargus, įviliojęs į savo kamerą ir užrakinęs, o pats pabėgo į Rusiją.

Mesingas per šešis mėnesius išgarsėjo Rusijoje, kurioje vedė ir apsigyveno.

Tačiau politika jo nepaliko: juo susidomėjo Stalinas.

Pirmuoju testu buvo liepta surasti Stalino gimtąją trobą ir nepakliūti į sargybinių rankas. Tai štai, nurodytą dieną, kai visur buvo pristatyta sargybinių, Mesingas pro juos praslydo. Kaip? Telepatijos pagalba juos apkvailino, sakydamas esąs aukštas slaptosios policijos pareigūnas, geras Stalino draugas.

Stalinas susidomėjo dar labiau ir panoro pamatyti kitus jo sugebėjimus. Šįkart jis liepė Lesingui apiplėšti banką. Mesingas įėjo į banką be jokio ginklo ir išsinešė krepšį pinigų. Kaip jam tai pavyko? Mesingas įteigė kasininkui, kad šis jam perduotų pinigus. Jis tylėdamas padavė tuščią popieriaus lapą, o kasininkas mikliai sukrovė pinigus į krepšį. Kai Mesingas atnešė pinigus atgal, kasininkas buvo taip šokiruotas, kad jį ištiko (nemirtinas) širdies smūgis.

1948 m. Mesingas išvyko gastrolių į Ašchabadą, bet, pajutęs kažką bloga, pasirodymus atšaukė. Po trijų dienų Ašchabade per kilusį žemės drebėjimą žuvo 50 000 žmonių. Jei būtų neturėjęs nuojautų, galbūt nebūtų sulaukęs brandaus amžiaus. Jis mirė natūralia mirtimi 1974 metais.

Ruth Montgomery

Automatinis rašymas

(1913–2001)

Aiškiaregys Artūras Fordas mane įtikino, kad čia kažkas yra. Jis sakė matęs, kad aš galiu automatiškai rašyti. Neturėjau supratimo, kas tai galėtų būti. Bet jis mane pamokė, kaip reikia laikyti pieštuką. Tai visada prasideda nuo pieštuko. Kai prasidėjo rašymas, aš pagalvojau: „Kas čia darosi", nes aš pati nerašiau. Net negalėjau pieštuko nulaikyti. Ten rašiau ne aš.

Ruta Montgomeri pasakoja Tatjanai Elmanovič
apie automatinį rašymą

Kaip reaguotų modernusis pasaulis, jeigu žinoma žurnalistė Paula Zahn paskelbtų, jog ji pavargo nuo žurnalistinio darbo ir po poros metų išleistų knygą, kurią atseit būtų parašiusi automatiškai, t. y. ja pasinaudojo grupė „dvasinių vadovų“ iš anapus, kad perduotų žinią žmonijai? Visi taip smagiai juoktųsi, kad iš karto pasvirtų Žemės ašis, kaip numatė kai kurie pranašautojai.

1970 m. taip atsitiko su Vašingtono reportere Ruta Montgomeri, tačiau jos žmonės neišjuokė, o nuoširdžiai rėmė ir pasakojo savo patirtį. Būdama garsi reporterė ji sugebėjo įtikinti žmones, kad tai, ką ji sako, yra tiesa, ir ji taip legalizavo anksčiau sukritikuotą dvasinę sritį.

Ruta Montgomeri gimė 1913 m. Ilinojaus valstijos rytuose ir augo kaip tipiška amerikietė. Jos protėviai prieš Amerikos revoliuciją į Naująjį Pasaulį atsikėlė iš Anglijos ir Vokietijos.

Kai Ruta mokėsi vyresnėse klasėse, tėvai persikėlė į Teksasą. Čia Ruta baigė mokyklą ir pradėjo dirbti. Ruta visą laiką norėjo būti reportere, žinoma, ji net nenutuokė, kokios rūšies reportere jai lemta būti.

Ji buvo vienturtė šeimoje ir ankstyvaisiais metais nepatyrė jokių paranormalių reiškinių. Šarlotė Kaningam buvo aiškiaregė Rutos teta, kurios kalbų niekas rimtai nevertino. Ruta net neturėjo vaizduotės, nors tas gali atrodyti šiek tiek keista. Ji buvo vidutiniška žurnalistė, turinti laikraščio skiltį ir rašanti informacijas. Tokios pozicijos ji laikėsi iki mirties.

Septyniolikmetė Ruta laikraštyje įsidarbino reportere. Darbas labai sekėsi, ji padarė karjerą ir išvyko į Vašingtoną, kur sutiko būsimą vyrą Bobą.

Ruta rašė straipsnius apie 5 prezidentus — nuo Franklino Delano Ruzvelto iki Lindono Džonsono. Prie Ruzvelto ji buvo

Baltųjų Rūmų spaudos konferencijos prezidentė, taip pat nacionalinio moterų spaudos klubo prezidentė. Vašingtone Ruta buvo vertinama ir dažnai pietaudavo Baltuosiuose Rūmuose.

Rutos darbas siekė daugiau nei laikraščio skiltis. Ji parašė knygą *Hail to the Chiefs.* Per gyvenimą Ruta parašė šešiolika knygų, iš kurių paskutinę sukūrė būdama aštuoniasdešimt septynerių metų. Vienoje iš ankstyvųjų knygų aptariamas aiškiaregystės fenomenas. 1965 m. ji parašė bestselerį apie vieną žymiausių aiškiaregių Jeane Dixon. Knyga vadinosi *A Gift of Profecy* ir ji padėjo atverti jos pačios akis.

Po poros metų Rutai buvo liepta rašyti straipsnius apie spiritizmą. Ji apsilankė begalėje seansų, o ją pačią „skaitė" daug mediumų. Jos užduotis buvo paneigti mediumus, tačiau išėjo atvirkščiai.

Vėliau ji susipažino su aiškiaregiu Artūru Fordu.

Rutai rašant savo serijas, Fordas tuo metu buvo Vašingtone, ir ji su juo susitarė dėl interviu. Atėjusi pas jį į viešbutį, ji instinktyviai užtraukė užuolaidas ir pradėjo gesinti šviesas, nes mediumai dirbdavo tamsoje. Į kambarį įėjo sumišęs Fordas ir pasakė, kad taip elgtis nėra reikalo, nes su dvasiomis galima puikiai bendrauti ir šviesoje.

Susėdę jie kalbėjosi kelias valandas. Ką jis pasakė Rutai, ją sudomino. Jį klausinėdama stengėsi išlikti objektyvi. Tada jis jai perdavė jos mirusio tėvo žinią. Jaunystėje tėvas nieko nekalbėdavo apie pomirtinį gyvenimą. Taigi, kai atėjo iš tėvo žinia, kad jis dėl amžinybės klydo, Ruta patikėjo.

Fordas pateikė jai daugiau informacijos ir kuo daugiau jis kalbėjo, tuo didesnį poveikį jai darė. Konservatyvi žurnalistė

nebuvo linkusi taip greitai pasiduoti, tačiau įspūdžiai buvo per daug stiprūs.

Jie susitarė susitikti kiekvieną kartą, kai tik jis atvažiuos į Vašingtoną, ir jų draugystė tęsėsi iki jo mirties ir anapus. Ruta taip pat sužavėjo Fordą, o jis iš dvasių sužinojo, kad ji irgi turi paranormalių sugebėjimų. Fordas jai pareiškė, kad ji yra apdovanota automatinio rašymo dovana, todėl turinti tučtuojau to imtis. Ji buvo labai nustebinta, bet į tai rimtai nežiūrėjo. Vėliau kitas Rutos draugas gavo žinią, kad ji turi gabumų automatiniam rašymui, ir ragino ją pabandyti.

Taigi vieną nuobodų 1968 m. rytą Ruta Montgomeri paėmė pieštuką, popieriaus ir po kurio laiko ėmė nevalingai rašyti. „Atrodė, tarsi mano ranką užvaldė kažkieno ranka, pašėlusiu greičiu ėmusi vedžioti pieštuką, kuris raitė apskritimus ir aštuoniukes." Nuo to momento garsusis jos dvasinis „Vadovas" pradėjo per ją kalbėti. Ką pasakė, istorija nutyli.

Ruta susidomėjo automatiniu rašymu, tačiau į jį pasinerti negalėjo dėl savo darbo laikraštyje. Tai buvo tik hobis. 1970 m. jos vyrui Bobui išėjus į pensiją, Ruta išėjo iš darbo ir Montgomeriai iškeliavo į Meksiką.

Išėjusi iš Vašingtono spaudos ir neprivalėdama dėl savo elgesio kam nors duoti ataskaitą, Ruta automatiniu rašymu rimčiau susidomėjo.

Ruta suskaičiavo 12 vadovų, kurie vedžiojo jos ranką, bet niekada nežinojo, kas jie tokie. Jie iš pradžių neprisistatė. Kai 1971 m. mirė Artūras Fordas, jis tapo vienu iš jų. Ruta sužinojo, kad vienas iš vadovų yra „Lily". Pasirodo, ankstesniame gyvenime Lily buvo jos draugas, septynioliktojo amžiaus vienuolis. Iš likusio dešimtuko vadovų vienas buvo jos tėvas, o kitas, kai numirė, — vyras.

Jos santykiai su vadovais buvo aptariami tik su draugais ir artimaisiais, todėl, kai vadovai pranešė, jog jau laikas iš tų pokalbių sudaryti knygą, ji pakluso. Rutos vyras ją visada palaikė, ir ji darydavo ką sumaniusi, bet šįkart jis kažkodėl neprisidėjo. Rutos motina labai rūpinosi nauja jos veikla ir prašė į ją neįsitraukti. „Ruta, būk gera, to nedaryk, — meldė ji. — Prezidentai tave vadina vardu, kviečiasi į Baltuosius Rūmus pietų, todėl savęs nepaniekink. Jie pagalvos, kad tu kvaištelėjai!“

Ruta nusprendė, kad jos gautos žinios yra per daug svarbios, kad laikytų tik sau, todėl jas surašė į knygą ir pasiuntė leidėjui. 1967 m. buvo baigta pirmoji vadovų knyga *A Search for the Truth.* Rutos motinos baimės apmalšo, kai Rutos knyga ne tik tapo bestseleriu, bet ir neapjuodino dukters reputacijos. Buvę kolegos jos nepasmerkė, bet dalijosi su ja savo patirtimi. Ruta sakė: „Atrodė, kad pro užtvanką prasiveržė vanduo ir nušniokštė tolyn.“ Ruta pradėjo gauti laiškus iš savo gerbėjų, kurie aiškino, kad „tai pirmas atvejis, kai aš patikėjau, nes aš skaitydavau jūsų skiltį ir žinau, kad jūs rašote teisybę, o ne pramanus.“

Aiškindama, kaip automatinis rašymas suartino ją su vadovais, ji sakė, kad labai svarbu rašyti kasdien tuo pačiu laiku. Taip reikia todėl, kad dvasiniai jos kontaktai sulaikytų piktavales dvasias. Įdomu pastebėti, kad ji nepasitenkindavo, gavusi iš dvasinių vadovų žinias: ji pati visada jų ko nors klausdavo. Ruta savo darbą pradėjo su pieštuku ir popieriumi, o vieną dieną vadovai jai liepė rašyti rašomąja mašinėle. Ji bandė rašyti kompiuteriu, bet neįgudo.

Savo vadovams ji kėlė vieną sąlygą — kad jie jos neišgąsdintų. „Aš nenoriu jūsų nei matyti, nei girdėti, — pasakė ji. —

Dabartis priklauso man, bet aš jums pasitarnausiu rašydama, jei jūs nesikišite į likusį laiką."

Vienas iš žymiausių Rutos rašymo atradimų — „įėjimas". Kaip ji aiškino, „įėjimai — tai sielos, esančios kitoje pusėje, kurios turi teisę ateiti ir užimti kokį nors kūną, iš kurio nori išeiti kita siela... kuri nenori arba negali tame kūne gyventi ir miršta..."

Rutos patirtis su dvasiniais vadovais galbūt išklibino jos krikščionišką tikėjimą, bet ji kaip ir Edgaras Keisas stengėsi tas pažiūras suderinti.

Ji pradėjo aiškinti kitus prieštaravimus, pavyzdžiui, ėmė pateisinti skyrybas. Vieną dieną sutuoktinis gali pastebėti, kad jis gyvena su absoliučiai kitu asmeniu, negu vedybinio gyvenimo pradžioje. Tai paaiškintina tuo, kad buvusio sutuoktinio dvasia galėjo „išeiti", o ją pakeitė svetima siela. Ji labai gerai suprato, kodėl sutuoktiniai negali gyventi kartu.

Abortas dar didesnis prieštaravimas. Ar jį galima pateisinti? Rutos žodžiais: „Vadovai sakė ir Edgaras Keisas tvirtino, jog siela ateina į kūną jo gimimo, bet ne apvaisinimo metu." O kaip dėl persileidimo ir negyvų kūdikių gimimo? Tais atvejais siela apsigalvoja ir susilaiko nuo įsikūnijimo konkrečiame kūne. Metafiziniame lygmenyje, jei užsimezgęs vaisius negimsta, tai nėra jokia klaida ar nuodėmė. Siela tiesiog nukreipiama kitur.

Labiausiai nervinanti informacija, gauta iš vadovų, buvo pranašystės apie galimą apokalipsę bei kataklizmus. Vienas iš numatymų, apie kurį kalba ir kiti aiškiaregiai — žemės ašies pasvirimas, kuris sukels planetoje didelę sumaištį. Pietų polius pajudės į pietines Pietų Amerikos sritis, o šiaurės polius persikels į Ramųjį vandenyną. Tai sąlygos klimato pokyčius,

taip pat pražus Niujorkas ir Florida. Vadovai sako, kad Žemei atėjo laikas apsivalyti.

Iš pradžių vadovai per Rutą pranašavo, kad šis pasvirimas įvyks dvidešimt pirmame amžiuje. Vėliau jos vadovai patikslino, kad tai įvyks maždaug 2012 m.

Chaoso metu „įžengs" naujas prezidentas, kuris žmonėms nurodys, kaip reikia elgtis „naujame pasaulyje". Prieš savo mirtį Ruta patikino, kad „įėjusysis" nebus Bilas Klintonas, nei paskui jį ateinantys. Ruta nesulaukė 2001 rugsėjo 11 d. įvykių, o skeptikai priekaištauja, kad ji jų nenuspėjo.

Ruta su vyru Bobu kartu gyveno penkiasdešimt septynerius laimingus metus. „Labai blogai jaučiausi, kai jis mirė", — pasakė ji. Tačiau jis apsireikšdavo iš anapus, todėl ją nuramino faktas, kad „mirusieji niekur neiškeliauja, jie ir toliau gyvena. Nusiraminkite, nes mirties kaip tokios nėra."

Paskutiniame interviu 2000 m. balandį Ruta sakė, kad ji pasiruošusi prisijungti prie savo draugų, esančių kitoje pusėje. Kai ji, būdama aštuoniasdešimt septynerių metų, išleido paskutinę savo knygą, baigė misiją Žemėje ir „buvo pasirengusi iškeliauti". Ji vėl pradėjo rūkyti.

Ruta mirė 2001 m. liepos 10 d. ir iki paskutinio atodūsio pasiliko kukli. „Aš nieko nepadariau, nesukūriau naujos filosofijos. Buvau paprasta koledžo absolventė", — objektyviai pareiškė Ruta.

N

Nostradamus
(Dr. Michel de Nostradame)
Pranašas
(1503–1566)

Aš nesakau, sūnau, kad tolimi ateities įvykiai paprastam žmogui yra nepažinūs: priešingai, protu apdovanotas žmo-

gus gali suvokti tiek dabartį, tiek ateitį — tai nėra nei magiška, nei paslėpta. Tačiau tobulas supratimas neįmanomas be dieviško įkvėpimo, kylančio iš Dievo Kūrėjo, o po to atsižvelgiama į sėkmę ir instinktą.

— Nostradamo laiškas vyresniajam sūnui Cezariui

Net ir visai abejingi parapsichologiniams dalykams žino Nostradamo vardą ir vadina jį vienu žymiausių visų laikų pranašu.

Po 2000 m. rugsėjo 11 d. įvykių apie jį pradėta kalbėti šeimose, nes įvykusi tragedija buvo pagrindinė pokalbių tema. Visi prisiminė, ką apie jo pranašystes kažkada buvo girdėję, ir su siaubu laukė pasaulio pabaigos.

Nostradamas ne tik pranašavo, bet ir turėjo daug kitų talentų. Jį galima apibūdinti kaip „renesanso žmogų", kuris, beje, tuo laikotarpiu ir gyveno.

Michel de Nostradame gimė 1503 m. gruodžio 14 d. Pietų Prancūzijoje, St. Remy de Provence, didelėje šeimoje, kurioje buvo daug brolių ir seserų. Jo tėvas Jaune buvo notaras ir pirklys. Tai buvo žydų konvertitų šeima, atversta inkvizicijos per prievartą, kai Nostradamas buvo vaikas.

Sakoma, kad Michaelis buvo stipriai veikiamas okultizmo literatūros. Taip pat jis domėjosi kabala ir kitomis senosiomis minties mokyklomis. Jis domėjosi Naujuoju Testamentu, ypač Jono Apokalipse, kuri galbūt darė įtaką vėlesniam jo rašymui.

Jaunystės metais Michaelis išmoko kelias kalbas, buvo gabus matematikai, astronomijai ir astrologijai, matyt, buvo nusidavęs į savo senelį — mamos tėvą.

Kai Michaeliui buvo devyniolika, po mokyklos studijavo humanitarinius mokslus, vėliau mokėsi Montpelje medicinos

fakultete daktaro laipsniui gauti. 1529 m. iš universiteto pašalintas dėl alchemijos eksperimentų, bet po kelių savaičių buvo priimtas atgal.

Baigęs mokslą, pradėjo dirbti. Tuo metu Europoje siautėjo maras, ir Nostradamas pradėjo gydyti ligonius, kurie dažnais atvejais pasveikdavo. Jis pasidarė žinomas specialistas.

1534 m. Michaelis vedė Henrietą d'Encausse. Jie gyveno darniai ir susilaukė dviejų vaikų. Laimingas gyvenimas baigėsi, kai maro rykštė pasiekė jų namus. Magiškasis daktaras nesugebėjo išgelbėti savo šeimos, ir žmona su abiem vaikais mirė.

Tragiški įvykiai jį nugramzdino į gilią depresiją: jis liovėsi gydyti ir tapo klajūnu. Kad užmirštų nelaimingą savo praeitį, po Italiją ir Prancūziją keliavo šešerius metus, bandydamas naujas profesijas ir stengdamasis tobulėti.

Baigiantis 1540 metams, apsistojo Salon de Croux nusprendęs gyventi sėsliai. Po poros metų susipažino su Anne Ponsarde Gemele ir ją vedė. Pora augino penkis vaikus.

Michaelis vėl atsidavė darbui. 1550 m. išleido akademinį darbą, kurį pasirašė „Nostradamus", taip visam laikui pasikeisdamas savo vardą. Jis parašė ir išleido pirmą pasaulyje medicinos žodyną *Traite des Fardmens.* 1555 m. parašė įžymiąją kosmetikos priemonių knygą *Treatise on Cosmetics and Conserves.* Jam buvo palankus dvaras, ir Nostradamas galėjo rašyti įvairias knygas, įskaitant ir astrologines.

Vėliau jis „atrado" pranašystes. Nuo 1555 m. Nostradamas pradėjo rašyti *Centurijas.* (Ketureilius dėliodavo centurijomis, į kurią tilpo šimtas ketureilių. Teoriškai jis sukūrė vieną centuriją, nes gyvendamas parašė 942 ketureilius. — *Vert.*)

Šalia rašymo jis tęsė gydytojo praktiką bei įsitraukė į visuomeninius ir socialinius projektus, tokius kaip Plaine de la Crau irigacinės sistemos projektas. Yra išlikusi irigacinė sistema ir namas, kuriame jis gyveno su Ana ir vaikais.

1556 m. jį iškvietė Katarina de Mediči, kuri, sužavėta jo talentų, paskyrė jį karaliaus gydytoju. Nostradamas džiaugėsi artimais ryšiais su karaliaus šeima, kuri ant jo nepyko, nors jis buvo išpranašavęs Henriko II mirtį.

1566 m. Nostradamas pasiligojo, bet tęsė pranašysčių ketureilius bei rašė laiškus savo sūnui.

Laiškuose jis aiškino Cezariui, kad „nors aš naudoju žodį *pranašas,* savęs tokiu kilmingu asmeniu nelaikau“. Nostradamas ketino parašyti daug pranašysčių, apimančių įvykius iki 3797 metų. Jis rašė: „Jeigu tu, sūnau, pragyvensi žmogaus amžių, tai sulauksi kai kurių pranašysčių išsipildymo.“

Cezaris, tėvui mirus, išleido paskutinę jo knygą.

1566 m. liepos 1 d. Nostradamas pasakė kunigui: „Saulei tekant aš būsiu miręs.“ Taip ir atsitiko: liepos 2 d. jis kambaryje buvo rastas miręs. Jis buvo palaidotas šv. Lauryno bažnyčioje. Žmonės jo niekada nepamiršo.

Praėjus šimtams metų po jo mirties, pasekėjai bando iššifruoti Nostradamo pranašystes. Kai kurie mano, kad Nostradamas numatė Napoleono Bonaparto iškilimą, Prancūzijos revoliuciją, atominę bombą ir pasikėsinimą į Kenedį.

Tačiau kiti mano, kad tos pranašystės yra pritemptos. Kaip jis buvo užsiminęs Cezariui, ketureilius galima interpretuoti įvairiai, kitaip sakant, ką nori matyti, tą ir matai. Viename eilėraštyje Nostradamas naudoja žodį „Hister“. Yra manančių, kad tai Hitleris. Skeptikai teigia, kad tai yra lotyniškas žodis, reiškiantis Danube upę. Kadangi Nostradamas mėgo vartoti lotyniškus posakius, tai greičiausiai šiai nuomonei galima pritarti.

Kai kurie žmonės neteisingai interpretavę ketureilį nustatė, kad 1999 m. rugpjūtį numatyta pasaulio pabaiga. Mokslininkai ir skeptikai teigia, kad jo paminėtas galingas karalius nereiškia Dievo, bet kalba apie Saulės užtemimą, kuris tais metais ir įvyko.

Labiausiai kontraversiškas jo ketureilis dabar priskiriamas 2001 m. rugsėjo įvykiams:

Dangus liepsnos prie keturiasdešimt penkių laipsnių.
Ugnis apsiaus didžiulį naują miestą.

Jis ugnimi naikins jų miestą,
Šalta žiauri širdis,
Liesis kraujas,
Malonės nebus.

Beje, iš šio pavyzdžio galima puikiai pastebėti, kad mokslininkai, labai įvairiai interpretuodami kai kurias eilutes, daro tą pačią išvadą. Plačiai manoma, kad „didžiulis naujas miestas" yra Niujorkas. Prieš 2001 metų rugsėjo 11 d. žodžiai „Dangus liepsnos prie keturiasdešimt penkių laipsnių" buvo laikomi kaip savaime suprantamas faktas, kad Niujorkas yra netoli 45 laipsnio platumos. Po rugsėjo 11 d. šie žodžiai reiškė Pasaulio Prekybos Centrą, sudegintą ugnimi, įvykdžius baisų terorizmo aktą. Prieš bokštams nugriūnant, jie liepsnojo aukštai danguje, o liepsnos liežuviai horizonto atžvilgiu buvo pasvirę 45 laipsnių kampu.

Kad Nostradamas negalėjo taip anksti numatyti pasaulio pabaigos, kaip pastebi akylas Bernardas Harderis, rodo tas faktas, kad Nostradamo pranašystės tęsiasi iki 3797 m.

P

Eusapia Palladino

Mediumė

(1854–1918)

Esu labai sumišęs ir apgailestauju, kad stengiausi įveikti spiritizmą.

— Prof. W.H.O. Lombroso apie
Eusapijos Palladino testavimą

Jeigu Leslis Flintas teigė, kad jis iš visų aiškiaregių buvo testuojamas daugiausia, tai jis nebuvo girdėjęs apie Eusapiją Palladino, aistringą italę mediumę, kuri iš visų aiškiaregių buvo testuojama smarkiausiai.

Palladino prisimenama dėl atliktų pribloškiančių nepaaiškinamų triukų, o nesėkmės atveju — suvaidintų „stebuklų". Kartais, norėdama pridengti žioplą klaidą, imdavo flirtuoti. Teigiama, kad Eusapija, „pabudusi iš transo, puldavo į glėbį arčiausia sėdinčiam vyriškiui, turėdama neabejotiną tikslą".

Eusapija gimė 1854 m. vargingoje, nesėkmių kamuojamoje šeimoje. Jos šeima gyveno Italijos pakraštyje, kaime. Anksti neteko abiejų savo tėvų: mama mirė ją gimdydama, o po aštuonerių metų tėvą nužudė plėšikai.

Likusi be tėvų Eusapija turėjo pati rūpintis savimi. Apie mokyklą negalėjo būti kalbos, ir ji įsidarbino šeimoje tarnaite Neapolyje. Kaip tik čia atrado savo talentą, kuris ateityje ją išgarsino.

1848 m. Foks seserims užmezgus kontaktą su dvasiomis, visas pasaulis susidomėjo spiritizmu, todėl ne išimtis buvo ir Eusapijos šeimininkai, kurie nuolat rengdavo seansus. Jaunoji tarnaitė nenuleido akių nuo šeimininkų stalo ir jai labai magėjo bendrauti su mirusiais. Ji net nenutuokė, kad visi keistumai vyksta dėl jos buvimo tuose namuose.

Vieno spiritistinio seanso metu atsiskleidė Eusapijos talentas, todėl šeimininkai dar mieliau laikė namuose šią beglobę mergaitę — nuo jos priklausė seansų įplaukos. Žmonės rinkosi pažiūrėti stulbinančio jaunos mediumės talento, kuris iš pradžių pasireiškė gana nekaltai: trinksėjimai, tapsėjimai, bet neilgai trukus ji ėmė levituoti, ir kartais keistai apsireikšdavo dvasios.

Atsiradus pulkams garbintojų, sukruto skeptikai. Į namus, esančius Neapolyje, atvyko žymiausių Italijos mokslininkų delegacija, kad pasižiūrėtų į dirbančią aiškiaregę.

Oficialus tyrimas prasidėjo 1880 m. Pirmasis testuoti pradėjo profesorius Lombroso, nes jis buvo didžiausias skeptikas. Jis atvyko nesiskelbdamas kas esąs, tarsi eilinis seanso žiūrovas.

Pabuvęs daugelyje seansų, mokslininkas negalėjo įrodyti, kad Eusapija apgaudinėja. Ji dirbo nepriekaištingai. Mokslininkas nusprendė: arba visa tai yra tikra, arba jis nėra toks protingas, kaip apie save manė. Apskritai ja patikėjo, bet skepticizmas vertė nuolat abejoti. Todėl jis pakvietė pastiprinimą.

Kiti bandymai vyko Milane. Ją tyrinėjo minėtas profesorius ir garbingiausi akademikai, bet rezultatas buvo toks pats. Jie negalėjo moksliškai paaiškinti levitacijos ir dvasių pasirodymo. Tyrimai tęsėsi.

1893–1894 m., kai Eusapija buvo keturiasdešimties metų, ją tyrė dr. Ochorwitcz Varšuvoje, prof. Richet Prancūzijoje. Nė vienas negalėjo įrodyti jos apgavystės, bet jie kaip ir Lombroso jautė, kad čia kažkas neaišku, o Eusapija negalima pasitikėti.

Tuo metu spiritizmo tyrinėjimo srityje dirbo vyras ir žmona Sidgwick'ai. Henris buvo vienas iš Paranormalių reiškinių tyrinėjimo draugijos įkūrėjų ir jos prezidentas. Abu su žmona tarp kitų tyrinėjimų 1874 m. tyrė Keitę Foks. Įvairių atvejų tyrimas parodė, kad seansuose dažnai būna apgavysčių, nors jie prieš mediumus išankstinio nusistatymo neturėjo.

Nedaug trūko, kad Henris kaip ir kiti mokslininkai būtų pasidavęs ir sutikęs, kad spiritizmo negalima paaiškinti. 1878 m. laiške draugui jis rašė: „Spiritizmui dar nepasiduodu, bet mano tyrinėjimai šioje srityje anaiptol nedžiugina." Tačiau jis ginklų nesudėjo: 1882 m. buvo įkurta minėta draugija.

Henris laužė galvą, kur jo testavimas buvo klaidingas, ir nebenorėjo daugiau tais reikalais užsiimti. Ir štai išgirdo apie Eusapiją Palladino. Tai Henrį suintrigavo ir jis atgavo viltį, kad ji galėtų jam patvirtinti, jog tikėjimas spiritizmu nėra tuščias dalykas.

1895 m. vasarą, nors ir be didelio džiaugsmo, Sidgwikai išvyko į Prancūziją, norėdami pamatyti Italijos stebuklą, nes Eusapijos apgavysčių niekas negalėjo įrodyti. Kelias dienas ją stebėjo, po to pasibjaurėję liovėsi ir pareiškė, kad gali įrodyti, jog ji neturi dvasinės jėgos, tik naudoja triukus.

Šis tyrimas Eusapijai reiškė, kad jos karjera baigsis. Jos jėgos mažėjo ir tai vis labiau trikdė. Po testų serijos nervinga mediumė ėmė apsimetinėti, ir rezultatai buvo tragiški.

Vieni žmonės ja tikėjo, kiti bandė viską paneigti. Alan Gauld teigė, kad „ne visus fenomenalius reiškinius galima taip

lengvai paaiškinti". Jis kalbėjo apie keistus guzus, pasirodžiusius ant Eusapijos kūno. Ir pridūrė: „Žiūrovai galėjo stebėti neįprastus mediumės gumbus."

Skeptikai irgi įtarinėjo kenkimą. Jie manė, kad patys tyrinėtojai galėjo pakišti apgaulę, kurią primetė Eusapijai, norėdami ją apkaltintų.

1898 m. Eusapija grįžo į Paryžių, kur jos laukė sekinantys testai, parengti profesoriaus Richet ir jo komandos. Profesorius vis dar buvo įsitikinęs, kad Eusapija yra geniali. Kiti tokie tikri nebuvo.

1901–1902 ir 1906–1907 m. m. vyko seansai ir buvo atlikti kruopštūs tyrinėjamai Turine, Italijoje. Atsitiko nepaprastų reiškinių. Profesorius Morselli tikėjo, kad jie yra tikri: „Didelė dauguma dvasių apsireiškimų yra nuostabūs."

Eusapija testuotojams leidosi uždaroma kabinete surištomis rankomis ir kojomis. Nors stengėsi parodyti sugebėjimus, buvo akivaizdu, kad jėgos ją apleido.

1908 m. surengti spiritistiniai seansai Turine atskleidė dar daugiau apgavysčių, nors atrodė, kad jėgos sugrįžta. Ji vėl pademonstravo savo garsiuosius dvasių iššaukimus ir levitaciją, pajudino stalą, iš oro ištraukė dvasios ranką. Herevardas Keringtonas pastebėjo: „Beveik neįmanoma sugalvoti sudėtingo prietaiso, kuris galėtų padaryti visus mūsų matytus efektus."

Po 1908 m. Turino testų APRD pranešė, kad „apgavystės neaptikta nė viename iš 470 nepaprastų reiškinių, užfiksuotų vienuolikoje seansų".

1909 m. testai, atlikti Jungtinėse Valstijose, Eusapiją apibūdino ne itin palankiai. Kurie ja tikėjo, tie ir nesusvyravo; skeptikai, įskaitant Harį Houdinį, niekada nepatikėjo.

Eusapija Palladino mirė 1918 m., taip niekam neišsiaiškinus — ar ji buvo tikra aiškiaregė, ar apgavikė.

R

Grigori Rasputin
(Grigorij Jefimovič Novych)
Mistikas, hileris
(apie 1865/6–1916)

Jaučiu, kad mirsiu, nesulaukęs sausio 1. Noriu, kad Rusijos žmonės žinotų... ką jie privalo suprasti. Jei mane nužudė samdomi žudikai... tu, Rusijos care, neturi ko bijoti, nes lieki soste ir valdai... ir... gali nebijoti dėl savo vaikų, kurie valdys Rusiją šimtus metų.

— Iš Rasputino laiško carui Nikolajui II, 1916 m.

Žiūrėdami į istoriją, mes matome, kad šis laiškas yra ne tik labai aiškus, bet ir numatantis. Romanovų giminę pasipiktinę rusai buvo pasiryžę sunakinti; nėra aišku, ar tai siejosi su Rasputino nužudymu.

Rasputinui atvykus į Sankt Peterburgą, jam buvo prikišami įvairūs dalykai, netgi buvo įtariama, kad jis gali būti Vokietijos šnipas. Tačiau jis buvo kartais mielas, kartais nekenčiamas niekšelis, kokių Rusijos caro dvare buvo pilna.

Jis elgėsi kaip Aleister'is Crowley, tačiau jam atrodė, kad jis niekšiškai elgiasi „dėl didesnio gėrio". Jam atrodė, kad kuo bjauriau elgsis, tuo bus arčiau Dievo, taps šventesnis, nes kūniškas nedorumas jį išvaduos iš dvasinės nuodėmės.

Jis lytiškai ištvirkavo, išnaudojo karališko kraujo ir šiaip turtingas gražuoles, nekalbant apie tai, kad retai maudėsi. Ir buvo nepataisomas girtuoklis.

Tai ar jis galėjo būti atsakingas, bent iš dalies, už revoliuciją, kuri nuvertė Rusijos carą? Ar galėjo įvykti Rusijos revoliucija, jei nebūtų buvę Rasputino? Nežinoma ir vargu, ar kas nors sužinos. Žinoma, kad monarchija buvo sugedusi, todėl buvo tik laiko klausimas, kada ji susisprogdins.

Grigorijus Jefimovičius Novych gimė po 1860 metų Pokrovskojės kaime, Tiumenės srityje, Sibire, netoli Uralo kal-

nų. Kai Griša augo, nebuvo net panašu, kad jis kada nors galės priartėti prie caro arčiau kaip per šimtą pėdų.

Aštuoniolikmetis Griša pasinėrė į religiją, vos neįstojo į Verchoturo vienuolyną. Likimas ištįsusiam berniokui ruošė kitą dalią. Metus išbuvęs vienuolyne, jis grįžo į kaimelį ir nusprendė vesti. Su žmona Proskovja Fiodorovna turėjo keletą vaikų, tačiau sėslus gyvenimas buvo ne jam. Kad ir vedęs nusprendė pakeliauti ir paieškoti nuotykių.

1901 m. paliko namus ir patraukė į Europą, kur norėdamas sustodamas ir žioplinėdamas. Bekeliaudamas sau prisikergė vardą „šventas žmogus". Sugalvojo savo filosofiją, kad nuodėmę galima panaikinti nuodėmiaujant, vardą pasikeitė į Rasputiną, t. y. „ištvirkėlis" — tai apibūdino jo polinkius.

1905 m. patraukė į Sankt Peterburgą, kuriame iš karto įsitrynė į aukštesnę rusų visuomenę. Pasakojama, kad jis buvo pristatytas caraitėms Anastasijai ir Militsai, kurioms pasakojo apie okultizmą.

Kitas moteris traukė ne tik jo paslaptingos žinios : jos stengėsi jam ir sau padėti išsivaduoti iš nuodėmių, darydamos nuodėmes.

Patenkintas Rasputinas pagaliau rado vietą, kurioje galėjo įsikurti. Tačiau negyveno nei su žmona, nei vaikais, nors jie dažnai apsilankydavo.

Į caro rūmus Rasputinas įlindo per Anią Vyrubovą, kuri buvo susijusi su valdančiais Romanovais. Jis pasireiškė kaip hileris, nes buvo išgelbėjęs Aniai gyvybę po traukinio avarijos. Ji buvo komoje ir niekas nedavė šansų, kad išgyvens. Rasputinas sėdėjo prie jos lovos, laikė ją už rankos ir ryžtingai giedojo: „Anuška, Anuška, kelkis!" Ji atsimerkė, bet liko luoša

visą likusį gyvenimą. Ji niekada nepamiršo stebuklingų gydomųjų Rasputino galių.

Ania apie savo išgijimą pasisakė carienei Aleksandrai, kurios sūnus sirgo kraujo nekrešėjimo liga. Carienė labai rūpinosi, kad sūnus liktų gyvas ir paveldėtų sostą. Ania taip aistringai liaupsino Rasputino sugebėjimus, kad carienė nusprendė jį pakviesti į Romanovų dvarą ir pati įsitikinti jo sugebėjimais.

Vaiką išgydęs Rasputinas tapo Romanovų favoritu. Ėjo gandai, kad jį labai mėgo Aleksandra, žinoma, ne tik dėl to, kad jis pagydė sūnų, bet ir dėl užsimezgusių meilės ryšių.

1912 m. caraitį ištiko naujas priepuolis. Rasputinas jį pagydė paslaptingu būdu — per telegramą. Nuo tada Rasputinas dvare buvo laikomas dievuku.

Neilgai trukus Rasputino įtaka buvo jaučiama toli ir plačiai, ir tol, kol jis buvo Romanovų favoritas, buvo neliečiamas. Nepalaikantys Rasputino buvo tremiami arba net nužudomi.

Laikui bėgant, Rasputinas pradėjo su niekuo nesiskaityti, todėl aukštuomenė susierzino.

Buvo plačiai kalbama apie Rasputino paleistuvavimą su dvariškėmis, neva jis kolekcionuoja mergelių plaukus ir tvirkina vaikus, taip pat ir turinčius karališko kraujo. Caras su cariene buvo Rasputino užkerėti: jie bausdavo kiekvieną, išdrįsusį taip kalbėti, o patys jį glaudė prie savęs.

Žmonės, ypač aukštuomenė, matė, kad Rasputinas Romanovams, o labiausiai carienei Aleksandrai, daro neigiamą įtaką. Rasputinas buvo taip nekenčiamas, kad 1914 m. kažkokia prostitutė jo vos neužbadė negyvai.

1916 m., kuriais jam buvo lemta mirti, Romanovai jį tebemylėjo, o visi likusieji jo nekentė. Žmonės taip pat keikė Nikolajų, kuris buvo įsivėlęs į Didįjį karą. Visą šalį buvo apėmusi juoda depresija dėl žuvusių karių.

Rasputinas jokiu būdu nebuvo kvailas, todėl jį ėmė baimė dėl savo saugumo: jis matydavo ant sienų užrašus, skelbiančius galą caro Rusijai. Taigi jis carui Nikolajui parašė laišką, kurio dalį citavome skyriaus pradžioje.

Rasputino mirtis taip pat nuostabi kaip ir jo gyvenimas.

1916 metų gruodžio naktį Rasputiną pakvietė Vladimiras Puriškevičius, didysis hercogas Dmitrijus Pavlovičius ir kunigaikštis Feliksas Jusupovas. Buvo taip suorganizuota, tarsi Rasputiną kviečia Felikso žmona. Gašlusis Rasputinas apsidžiaugė galėsiąs permiegoti su gražuole kunigaikštiene, taigi jis priėmė kvietimą. Irina buvo caro dukterėčia, todėl šiam kvietimui jis negalėjo atsispirti. Jis nepagalvojo, kad šio suviliojimo jo kortose numatyta nebuvo.

Rasputinas, laukdamas atvažiuojant patraukliosios princesės, vaišinosi gardžiais valgiais, prikimštais cianido. Šeimininkai nustebę žiūrėjo, kaip Rasputinas kemša pyragėlius, užgerdamas juos užnuodytu vynu. Rasputinui nepatiko šeimininkų žvilgsniai, akivaizdžiai spinduliuojantys neapykantą, bet jis, jausdamas troškulį, išgėrė dar vieną taurę vyno.

Kai nuodai neatliko savo užduoties, reikėjo imtis plano B. Kunigaiščiui Feliksui nieko kita neliko, kaip nušauti Rasputiną. Jis tai ir padarė. Grįžęs su pagalbininkais, rado pasliką gulintį Rasputiną, kurio pulso ne beužčiuopė. Bandydami pašalinti jo kūną, jį sujudino, ir Rasputinas, atsigaivaliojęs puolė smaugti Jusupovą.

Vos likęs gyvas Feliksas kartu su kitais išbėgo atsivesti pastiprinimą. Sugrįžę Rasputino nerado. Po kelių minučių jis buvo surastas kieme iš paskutiniųjų besivelkantis pas Aleksandrą ir Nikolajų, kad papasakotų apie savo žudikus.

Šįkart Feliksas su pagalbininkais jam kulkų nepagailėjo. Kai Rasputinas nebejudėjo, jie puolė jį spardyti ir daužyti buožėmis.

Bijodami, kad jis dar nemirė, ir stengdamiesi, kad jau niekad neprisikeltų, jie nusprendė Rasputino kūną surišti virvėmis ir įmesti į kanalą. Kai Rasputino kūną išplovė į krantą, jis buvo miręs, bet virvės buvo nudraskytos: įmestas į kanalą, bandė išsigelbėti, bet nesugebėjo.

Tai buvo tie patys metai, kai Rasputinas parašė laišką Nikolajui, numatydamas, kad jo gyvybei gresia pavojus. Jis sakė, kad jeigu prie jo mirties pirštus bus prikišę Nikolajaus žmonės, tai imperija žlugs. Praėjus dešimčiai savaičių Romanovas buvo nuverstas; nepraėjus nė dvejiems metams caro šeima išžudyta. Rusijos revoliucija prasidėjo. Ar dėl to kaltas Rasputinas? Tai priklauso nuo jūsų tikėjimo.

S

Motina Shipton

(Ursula Sontheil)

Pranašė

(1488–1561)

Karieta be arklio važinės.
Pasaulis, užkluptas nelaimių, sielvartaus...
Aplink pasaulį skraidys žmonių mintys
Greitos kaip akies mirksnis...
Po aukštus kalnus išdidūs vyrai jodinės,
Nei arklio, nei asilo jiems nereikės;
Po vandeniu žmonės vaikštinės,
Jodinės, miegos, kalbės;
Žmonės bus matomi ore —
Apsirengę baltai, juodai ir žaliai.

— Motina Šipton, iš Pranašysčių.

Ši kaimo moterėlė kelia nuostabą: eiliuotą pranašystę Motina Šipton parašė prieš kelis šimtmečius, kai dar mokslas ir technikos pažanga buvo atsilikę.

Kad ji galėjo įsivaizduoti pasaulį, kuriame automobiliais važinės žmonės, tai nuostabu. Bet kad ji numatė, jog mintys skraidys aplink pasaulį — ką mes suprantame esant telefoną, faksą ir netgi elektroninį laišką — to prieš kelis dešimtmečius nebuvo galima įsivaizduoti; kad žmonės gyventų po vandeniu, kur jie „jodinėja", „miega" ir „kalba", ar kad galėtų skraidyti ore — tai prieš kelis šimtmečius buvo tiesiog pritrenkiantis dalykas.

Prieš pasivadindama Motina Šipton, ji buvo Uršulė Sontheil, naivios moteriškės ir greitakalbio nenaudėlio nesantuokinė duktė. Gimusi 1488 m. Anglijoje, Uršulė neturėjo jokių privalumų. Nekalbėsime apie mamos statusą, neturtą, bet paskaitykime, kas apie ją rašoma. Iš tikrųjų Uršulė būtų galėjusi vaidinti Helovyno raganą — tokia ji buvo negraži. Tačiau, prabėgus keliems amžiams, ji vis dar prisimenama.

Legenda pasakoja, kad Uršulės mama Agota buvo našlaitė. Gimdydama nesantuokinę dukterį mirė. Uršulė gimė Nid upės pakrantės oloje, kurią ir šiandien lanko turistai — jų per metus būna apie 100 000.

Sakoma, kad didžiausią pasaulyje neviltį įvaro bjaurus vaikas; Uršulė visų širdyje sėjo pasišlykštėjimo jausmus. Niekas nenorėjo auginti tokio kūdikio, bet atsirasdavo, kas paima iš gailesčio. Tačiau priglaudę Uršulę pasijusdavo itin blogai: net ir būdama kūdikis ji traukė keistus dalykus. Augant reikalai blogėjo.

Jos globėjos namuose judėdavo baldai, skraidydavo puodai. Uršulė vos buvo pradėjusi vaikščioti, kai jos globėja vieną kartą grįžusi namo rado praviras lauko duris. Išsigandusi puolė į vaiko kambarį — nebuvo nei Uršulės, nei lopšio. Pasitelkusi kaimynus vargšė moteriškė kelias valandas ieškojo kūdikio, kol su visu lopšiu rado kybančią kamine.

Po šio įvykio Uršulė nei skendo, nei degė; jos globėja svajojo, kad atsirastų vyriškis, kuris panorėtų mergaitę vesti — taip ji galėtų jos atsikratyti. Bet pati suprato, kad tokios svajonės — kaip rašymas šakėmis ant vandens.

Bėgo metai, bet niekas nenorėjo Uršulės imti, nes, kaip teigiama, ji buvo itin bjaurios išvaizdos. Pagaliau vis dėlto

1512 m. ištekėjo už dailidės Tobio Šiptono. Kalbama, kad ji pasinaudojo kerais, tačiau kad ir kaip ten būtų, ji tapo vyro žmona. Palikuonių nesusilaukė, bet pradėjo pranašauti.

Uršulė pradėjo burti kaimo žmonėms, o vėliau atsirado norinčių išgirsti apie savo ateitį ir iš tolimesnių vietovių. Žmonės jai sugalvojo pravardę „Motina Šipton". Kartais ji pranašaudavo politinėmis temomis:

- „Kai lordas meras apsigyvens katedros kieme, jis turėtų saugotis užpuolimo." Taip ir buvo. Jį užpuolė banditai ir mirtinai nudūrė.
- „Šiaurinė Tweed linija; mergelei karalienei pasiseks." Pranašystė, skirta Elžbietai I, kuri dvidešimt penkerių metų būdama atsisėdo į sostą, bet liko netekėjusi.
- „Per Londoną ritasi triumfuodama mirtis." Taip ji numatė marą.

Pranašysčių būta ir daugiau. Tačiau visą teisybę sunku atsekti. Ji savo pranašystes užšifruopdavo kaip Nostradamas, todėl visada galima interpretacijos paklaida.

Jos pranašystė apie žemės ašies pasvirimą panaši į kitų aiškiaregių. „Vanduo užpils tas vietas, kur auga javai; nutekėjus vandenims, augs javai", — rašo ji. Kitų aiškiaregių pranašystėse sakoma, kad ten, kur buvo sausuma, liūliuos vandenys, o vandens vietoje atsiras sausuma, kur apsigyvens žmonės.

Motina Šipton mirė 1561, o jos antkapyje užrašyta:

Čia guli ta, kuri niekada nemelavo,
Kurios sugebėjimai buvo dažnai išbandomi.
Jos pranašystės dar tebegyvena
Ir jos vardą garsina.

Emanuel Swedenborg

Mistikas, regėtojas

(1688–1772)

Kai pirmieji dvasinių žinių saulės spinduliai krito į žemę, jie apšvietė didžiausią žmonijos protą, o po to spindulius pasiuntė menkesniems žmonėms. Tas proto bokštas buvo didysis religinis reformatorius ir aiškiaregys mediumas, taip mažai suprantamas jo pasekėjų kaip kažkada kitiems buvo

nesuprantamas Kristus. Kad būtų galima visiškai suprasti Svedenborgą, reikia turėti jo smegenis. Toks žmogus gali gimti tik vieną kartą per šimtmetį.

— Artūras Konanas Doilis,
The History of Spiritualism (1926)

Visais laikais gerbiamas Emanuelis Svedenborgas buvo didis mokslininkas, mąstytojas ir teologas. Leganda pasakoja, kad Svedenborgas kalbėjo su Dievu, kuris jam išaiškino tikrąją Biblijos interpretaciją. Svedenborgas buvo toks gerbiamas, kad su juo turėjo sutikti ir jam prieštaraujantys. Žinoma, kiti sukaliojo pirštus apie smilkinius, norėdami parodyti, kad jis esąs kvailas.

Pamišęs ar ne, Svedenborgas išleido daugiau kaip penkiasdešimt knygų, taip pasitarnaudamas mokslui ir tikėjimui. Jis buvo vienas iš metalurgijos kūrėjų, žinojo, kad smegenų žievė yra svarbiausia smegenų dalis, nors mokslininkai smegenis pradėjo tyrinėti gerokai po jo mirties; jis numatė atomų teoriją; pagrindė modernią molekulinę mechaniką.

Jis turėjo daug pasekėjų: Artūras Konanas Doilis jį garbino kaip mesiją. Svedenborgo stovyklai priklausė Helen Keller ir daug rašytojų, įskaitant Tomą Karlailį, Viljamą Bleiką, Johaną Gėtę, Ralfą Valdo Emersoną ir Robertą bei Elizabetą Baret Brauningus. Koks jis buvo iš tikrųjų?

Pirmas veiksmas: fizinio pasaulio žmogus

Emanuelis Svedbergas gimė 1688 m. Stokholme, liuteronų šeimoje. Jo motina mirė, kai jis buvo dar mažas. Jo tėvas — vyskupas Jesper Swedberg, griežtas liuteronų dvasininkas ir himnų kūrėjas, kapelionas, Upsalos universiteto teolo-

gijos profesorius, Skaros vyskupas ir kilmingųjų draugijos narys. Tėvas buvo sektina persona, ir Emanuelis kartais jį sekė.

Privilegijuotas luomas leido Emanueliui įsigyti išskirtinį išsilavinimą ir pakeliauti: jis aplankė Olandiją, Vokietiją ir Angliją.

Jis ypač mėgo Angliją, nors vos per ją nežuvo. Prisišvartavus laivui prie Anglijos krantų, keleiviams buvo liepta laive atbūti karantiną, nes ėjo kalbos apie marą. Emanuelis buvo maištaujantis jaunuolis, todėl, nežiūrėdamas draudimo, išlipo iš laivo. Kai buvo pagautas, norėta jį pakarti, tačiau įtakingas tėvas sūnų išgelbėjo nuo mirties.

Emanuelis nuo vienuolikos iki dvidešimt vienerių metų mokėsi Upsalos universitete ir dvidešimt dvejų metų jau buvo daktaras. Mėgdamas Angliją, 1710–1713 m. nusprendė ten apsistoti.

Į Švediją grįžo 1716 m., ir jam buvo pasiūlyta užimti matematikos profesoriaus vietą, tačiau jos atsisakė ir nuėjo dirbti konsultantu karališkajame kalnakasybos koledže. Čia jis leido pirmą Švedijoje medicinos žurnalą *Daedalus Hyperboreus* (1716-1718). 1719 m. Svedbergai buvo padaryti kilmingaisiais, o jų pavardė pakeista į Svedenborgus.

Svedenborgas buvo gerbiamas kalnakasybos inžinerijos, fizikos, astronomijos, metalurgijos, zoologijos, politikos, ekonomikos ekspertas. Jis išleido daugybę mokslo veikalų iš matematikos, geologijos, anatomijos, fiziologijos, chemijos ir fizikos sričių. Rašė lotynų kalba, iš kurios buvo verčiama į daugiau kaip trisdešimt kitų kalbų.

Svedenborgas taip pat buvo išradėjas, daug nusipelnęs laivininkystės srityje.

1747 m. buvo nominuotas užimti karališkojo kalnakasybos koledžo prezidento vietą, tačiau likimas jam ruošė kitą misiją.

Antras veiksmas: Dievo „balsas"

Svedenborgas Amsterdame regėjo viziją, kuri pakeitė jo gyvenimą. Jam pasirodė, kad jis krenta į bedugnę. Paskutinį momentą buvo išgelbėtas, kai įsitvėrė Jėzaus rankos, kuri jį ištraukė. Nuo to laiko jis dažnai regėdavo vizijas, kuriose su juo kalbėdavo Jėzus bei neseniai miręs tėvas, ragindamas atsidėti teologiniam darbui.

Vėlesnėse vizijose Dievas paaiškino Svedenborgui, kad Biblija iš tikrųjų yra Jo žodis ir įstatymas, tačiau žmonės ją klaidingai supranta. Todėl Dievas pasirinko Svedenborgą, kuris turės žmonėms perteikti teisingą Biblijos prasmę.

Taip Svedenborgas pradėjo perrašinėti Bibliją, kaip ją diktavo Dievas. Pirmieji aštuoni tomai pertaisytos Biblijos vadinosi *Arcana Celestia* (1749–1756). Jie apima Pradžios ir Išėjimo knygas. „Jau keleri metai Viešpaties malonė su manimi, — rašė Svedenborgas. — Aš bendrauju su dvasiomis ir angelais, klausausi jų kalbų ir pats kalbuosi." Pasirodė dar keli jo darbai. Juose kartu su Biblijos pertaisymu jis aprašo įvairius „dangus" ir „pragarus".

Svedenborgo mokyme dvasinis pasaulis nėra viena vieta: yra įvairių sferų, atitinkančių asmenybes ir jų tikslus. Dvasinis pasaulis panašus į žemiškąjį, tik daug geresnis. Seni, sukriošę, ligoti ten atgauna jaunystę ir sveikatą.

Svedenborgas mokė, kad mirties valandą iškyla tikroji asmens savastis ir nugyventame žmogaus gyvenime pasimato visos klaidos. Taigi Svedenborgo visatoje atsidursianti siela visą

amžinybę gyvens pagal tai, kokia ji yra iš prigimties, bet ne pagal jos norus — o to dalyko negalima nei valdyti, nei pakeisti. Tas mokymas labai paguodžia žmones ir išsklaido baimę apie būsiantį gyvenimą po mirties.

Jis sakė, kad nėra nei pragaro, nei demoniškų būtybių; tikriau, godūs, piktavališki ir blogieji drauge sukasi vienoje iš koncentriškų sferų ir amžinai vieni kitus kankina. Teisingųjų laukia nuostabus teisingumas. Geri, kilnūs ir skaistūs eina į dangų, kuris yra išplėsto sąmoningumo būsena — mokslininkų ir filosofų rojus.

Jis apibendrino amžinybę sakydamas: „Amžinybėje žmonės gauna tai, ko jie gyvendami labiausiai trokšta.“ Kitais žodžiais sakant, dvasinis troškimas yra jūsų bilietas į dangų, o pasaulietiškas troškimas nutrenks į pragarą. „Žmonės, tenkinantys fizinius troškimus, negali gyventi danguje. Į dangų paimtas asmuo per jėgą gaudo orą, kiekvienas įkvėpimas jam yra kova. Bet žmonės, kurie visada troško dangaus, patekę į jį laisvai atsikvėps ir gyvens tuo pilnesnį gyvenimą, kuo gilyn į jį eis.“

Pagal Svedenborgą, nėra tikro „dangaus“ ar „pragaro“, taigi nėra tikros religijos; nėra vieno kelio į Dievą. Matyt, visos religijos buvo skirtos tarnauti Dievui, Kuris priima ir apkabina kiekvieną asmenį bei jo pastangas. Kiekviena religija, kad ir kokia ji būtų, yra skatintinas dalykas, nes žmogiškos būtybės pačios yra nepajėgios pasiekti dangaus nirvaną; kad patektų pas Dievą, joms reikia religijos. Svedenborgas taip pat atskleidė, kad Dievas atvirai atmetė atpirkimą ir įgimtos nuodėmės idėją.

Svedenborgas kalbėjosi ne tik su Dievu Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia, bet turėjo daug kontaktų su angelais. Jis sa-

kė, kad pagrindinis šių nežemiškų būtybių tikslas — nuvesti žmones jų mirties valandą į dvasinį pasaulį. Kai mirdavo žmonės, jis tai matė „savo akimis“ daugybę kartų.

Tačiau Svedenborgas, kad ir matydavo, ne viskuo tikėjo. Kartais jam kildavo įtarimas, kad jis yra mėginamas arba apgaudinėjamas:

> Kai dvasios pradeda žmogui kalbėti, reikia būti atsargiam ir jomis netikėti, nes ką jos kalba, būna išgalvota, jos meluoja; jei norime sužinoti, kaip Dangus atrodo, jos gali daug primeluoti ir žmogų apstulbinti. Man jos irgi primeluodavo. Kad ir ką jos kalbėtų, joms atrodo, kad jos žino, jei žmogus jų klauso ir tiki, todėl visaip jam primeluoja ir verčia klausyti.

Vienas iš įdomiausių Svedenborgo filosofijos dalykų buvo jo idėja apie santuokos vienybę. Jis teigė, kad santuoka yra vienintelis būdas pasiekti asmens pilnatvę. Jis tvirtino, kad yra du asmenybės elementai: vyras gimęs „mąstantis“, o moteris „mylinti“. Šių dviejų pusiausvyra yra esmė, nes tik jų sąveikos dėka gali egzistuoti pilna asmenybė.

Nors nei Biblijoje, nei kituose religiniuose mokymuose apie tai neužsiminta, Svedenborgas tikėjo, kad danguje galimas seksas. Jis buvo įsitikinęs, kad po mirties buvę partneriai susijungs ir švęs malonumais sustiprintą savo meilę. Tačiau jis taip pat pritarė minčiai, kad tai, kas tiko gyvenime, gali netikti danguje; nukritus kaukei ir atsivėrus tikrajai savasčiai, gali pasirodyti, kad buvęs sutuoktinis jau netinka, todėl turės susirasti kitą.

Jo požiūris apie santuokos reikšmę yra keistas ir liūdnokas, nes po daugeriopos patirties buvo likęs viengungiu, nors dukart bandė vesti.

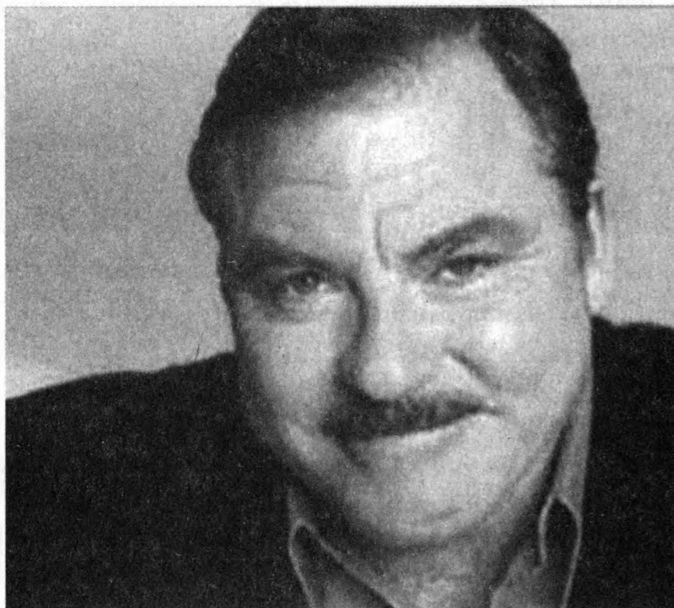
Buvęs mokslo vyras dėl savo naujos veiklos niekada nebuvo išjuoktas ar išvarytas iš visuomenės — panašiai kaip buvo pripažinta Ruta Montgomeri. Net ir po jo „regėjimų" jis liko gerbiamas intelektualas, nors ir ne visi pritarė jo peršamoms idėjoms. Imanuelis Kantas norėjo viešai jo išsižadėti ir nutraukti santykius. Tačiau vėliau iš dalies su juo sutiko.

Svedenborgas mirė 1772 m. kovo 29 d. savo numylėtame Londone. Neilgai trukus ėmė plisti jo idėjomis paremta naujoji religija — svedenborgizmas. Susirinkimų vieta, kurioje buvo nagrinėjamas jo mokslas, vadinosi Naujosios Jeruzalės bažnyčia. Ji buvo įkurta 1778 m. Anglijoje ir šiandien tebegyvuoja. 1810 m. įsikūrė draugija, skirta Svedenborgo darbų platinimui Anglijoje. 1869–1870 m. m. Švedijoje buvo išleisti litografiniai jo rankraščiai.

Dievas ir dangiškųjų dvasių legionai buvo tik jo regėjimų dalis, nors ir svarbiausia. Svedenborgas regėdavo dvasias, išeinančias iš kūno mirties valandą. Taip pat turėdavo nesuskaičiuojamas nuojautas. Pavyzdžiui, 1757 m. liepą, būdamas svečiuose Geteborge, Svedenborgas turėjo regėjimą, kad dega Stokholmas, kuris buvo už 300 mylių. 1762 m. jis papuolė į transą ir po to pasakojo apie Rusijos caro Petro III nužudymą.

Kai kas mano, kad Svedenborgas sirgo šizofrenija, bet kaip tada paaiškinti jo kalbos glaustumą, aiškumą ir logiškumą? Susidomėjimas Svedenborgu ir jo vizijomis neblėsta, nors jau praėjo keli šimtai metų po jo mirties.

V

James van Praagh

Aiškiaregys, mediumas

(1958/9)

Tai tarsi radijo stotis... Aš, sakykim, įsijungiu į tam tikrą energiją. Žmogaus balso dažnį. Girdžiu jų balsus. To balso klausydamas, gaunu įspūdį... Prieš akis matau žodžius. Visa tai priklauso nuo to, kaip kalba dvasia ir ką aš jaučiu. Kartais viskas gerai. O kartais manęs klausantysis nesupranta. Juokinga, nes man moka pinigus, o aš nesuprantu, apie ką kalbu.

— James van Praagh, interviu su Larry Kingu, 2003

Pastaraisiais metais daug aiškiaregių tapo populiarūs, tačiau ne visi gali pasigirti, kad apie juos susukti TV serialai ir juos vaidina Ted Danson. Tuo gali pasigirti James van Praagh. 2002 m. balandį parodytas filmas *Living with Dead,* paremtas jo — teismo medicinos aiškiaregio veikla, tačiau iš tikrųjų jo veikimo sfera žymiai platesnė.

Praagh gimė šeštojo dešimtmečio pabaigoje Niujorke, airių katalikų šeimoje — jis jauniausias iš keturių vaikų. Nuo vaikystės jį domino klausimas, kas atsitinka žmogui mirus. Kur keliauja jo dvasia?

Tas mintis jam kėlė krikščionybė, kurios pagrindus gavo aštuonerius metus lankydamas katalikišką mokyklą.

Van Praagh patiko mišių spektaklis, muzika ir iškilmingumas. Katalikybę jis metė dėl to, kad Ostija buvo paverčiama į Kristaus Kūną ir Kraują, o tas jam kėlė pasibjaurėjimą.

Nežiūrint pamesto tikėjimo, mirtis jį visą laiką domino. Keturiolikos metų įstojo į seminariją, kad galėtų tyrinėti savo pamėgtą sritį. Tuo metu kitų galimybių nematė. Tačiau neilgai trukus suvokė, kad dvasininko kelias — ne jam.

Van Praagh susidomėjimas pomirtiniu gyvenimu buvo šiek tiek vaiduokliškas: jis regėdavo nepaaiškinamas vizijas. Lariui Kingui sakė: „Kai buvau berniukas, visą laiką regėjau vizijas. Apie žmones mačiau spalvas. Mačiau formas.“

Sulaukęs aštuonerių, jis bandė visa tai susieti ir aiškintis, kodėl jo vizijos neatitinka to, ko jis mokomas mokykloje ir bažnyčioje. Vieną naktį jis meldė Dievą, kad Jis jam pasirodytų, ir tai įvyko. Jis pamatė, kaip iš lubų išniro milžiniška švytinti ranka.

Dešimties metų dažnai bėgdavo iš pamokų ir su draugais susitikdavo kapinėse. Ten pamatė du žaidžiančius vaikus. Kai norėjo atkreipti į juos draugų dėmesį, šie nieko nepamatė ir

pagalvojo, kad jis kvailas. Džeimsas pamanė, kad jie galbūt teisūs, bet vėliau nuėjęs prie to kapo perskaitė, kad ten palaidoti ketverių metų dvynukai. Jis buvo sukrėstas.

Jį labiausiai jaudino tas faktas, kad kiti nemato to, ką jis mato. Jam atrodė, kad kitiems reikia panorėti ir jie taps tokie kaip jis. Jis sako: „Man reikėjo septynerių metų meditacijos, ir intuicija atsirado."

Baigęs seminariją, lankė aukštąją mokyklą. Vėliau tęsti mokslų išvažiavo į San Francisko valstybinį universitetą, kur baigė televizijos laidų transliavimo mokslus.

Išvykęs į Los Andželą įsidarbino TV ir metė katalikybę, pasinerdamas į spiritizmą, nors savo likimo dar nenujautė. Iš tikrųjų metafizika susidomėjo, palankęs susirinkimus ir pabendravęs su mediumais.

Vėliau jis rašė, kad „jaučiu mirusiųjų asmenybes ir emocijas. Taip pat esu aiškiaregys... pirma, jausmas, antra, matymas — labai panašu į Whoopi Goldberg filme *Ghost.*"

Žinoma, su katalikiška savo šeima tais klausimais jis negalėjo susikalbėti. Pamatę televizijos laidoje, šeimos nariai juo patikėjo. Po to prisiminė, kad jų promočiutės iš mamos giminės taip pat buvusios aiškiaregės.

Jis dirba televizijoje, apie jį rašo laikraščiai ir žurnalai, jis išleido kelias knygas.

1997 m. parašė knygą *Talking to Heaven.* Joje pasakoja apie mediumo darbą, ragina kitus pasidomėti tokiais dalykais kaip žmogaus karma bei dvasiniai vadovai. Pirmos knygos sėkmė paskatino parašyti knygą *Reaching for Heaven,* savotišką vadovą, padedantį sielai persikelti po mirties anapus, o po to reinkarnuoti.

2000 m. pasirodė *Healing Grief.* Joje žmonės skatinami nepasiduoti širdgėlai, bet stengtis ją nugalėti. Naujausia jo knyga *Looking Behind: A Teen's Guide to the Spiritual World,* išleista 2003. Ją autorius skiria jaunajam skaitytojui, susirūpinusiam apie gyvenimą ir mirtį. Atrodo, kad knyga gerai perkama.

Van Praagh vadina save hileriu. Jis diagnozuoja, žmogaus kūne „matydamas" energiją: jeigu kūno dalis yra patamsėjusi, jis numato problemą.

Kaip dauguma mediumų van Praagh tvirtai tiki reinkarnacija. Tą laiką, kurį siela praleidžia dvasiniame pasaulyje, jis vadina „laukiamuoju", iš kurio siela grįžta į žemę. Jis rašo: „Aukštesnėje karalystėje visos sielos yra tame pačiame dvasinio supratimo lygyje, it tos pačios tonacijos būtybių simfonija. Kai kam tai gali reikšti susijungimą su žemiškąja šeima, kiti gali susitikti su ankstesniais draugais ar mylimaisiais iš buvusių reinkarnacijų."

Kaip Džeimsas suvokia reinkarnacijos reikšmingumą gyviesiems? „Jūs ugdote asmenybę, — aiškina jis. — Tobulinate tam tikrus dalykus. Tarkim, jeigu praeitame gyvenime ką nors mėgote, tai kitoje reinkarnacijoje gali būti, kad vėl turėsite tą patį pomėgį. Visi žinote, kad žmonės, nuvykę į kokį nors pasaulio kraštą, jį „atpažįsta". Tai rodo, kad jie čia kažkada buvojo."

Kaip kitus garsius aiškiaregius, taip ir van Praag persekioja pavyduoliai. Jie prikaišioja, kad jis atsainiai veda spiritistinius seansus, spėlioja klausimus, kol pataiko į esmę. Jis sako panašiai kaip Džonas Edvardas: „Nekreipiu dėmesio į skeptikus, jei jie nori pažinti nežinomybę, bet cinizmas yra visai kas kita."

Viena kritikos priežasčių yra ta, kad jis ne visada susisiekia su kliento pageidaujamu mirusiuoju. Jis pasiteisino Lariui Kingui, kad „ne visada tie pageidaujami mirusieji ateina į susitikimą“.

Kaip ir Edvardas jis teigia, kad pats esąs skeptikas — toks jis buvo prieš atsiskleidžiant talentams, toks liko ir dabar.

2003 m. van Praagh pradėjo vesti televizijos laidą *Beyond (Anapus)*, kuri buvo transliuojama tik vieną sezoną. „Deja, neišlaikė konkurencijos“, — paaiškino žurnalui Donna Harrison.

Van Praag patyrė smūgį, bet, būdamas energingas, drąsos neprarado. Jis skleidžia savo žinias, padeda žmonėms ištverti liūdesį. Žmonių asmeniškai nebepriima, bet dirba su grupėmis, nes jį įkvepia auditorijos energija. Tačiau kartais padaro išimtis. 1998 m. slidinėjimo metu žuvus Sonny Bono, jo žmona tariamai samdė van Praagh, kad padėtų jai kontaktuoti su Sonny. (Jos dukra Chastity po kelerių metų dalyvavo laidoje *Beyond.*)

Ar visada van Praagh gaunamos žinios yra teisingos — ne tai yra svarbiausia. „Jei aš su žinia perteikiu anapusinės meilės energiją, manau, kad seansas buvo sėkmingas“, — teigia jis.

Francine Hornberger
ŽYMIAUSI PASAULIO AIŠKIAREGIAI
Nuo Nostradamo iki John Edward, pranašavimai ir pranašystės, atspėjimai ir nesėkmės

Iš anglų kalbos vertė *Regina Bylienė*
Dailininkas *Eitautas Marčiukaitis*

14 sp. l. Užsakymas
Išleido UAB „Dajalita", S.Nėries 16-2,
Raudondvaris, Kauno rajonas
Tel. (8-37) 473 806, tel./faksas (8-37) 473 838
El. p. dajalita@takas.lt
Spausdino

Hornberger, Francine

Ho-243 Žymiausi pasaulio aiškiaregiai: nuo Nostradamo iki John Edward, pranašavimai ir pranašystės, atspėjimai ir nesėkmės / Francine Hornberger; iš anglų kalbos vertė Regina Bylienė. — Kaunas [i.e. Raudondvaris (Kauno raj.)] : UAB „Dajalita", 2007. — 224 p.

ISBN 978-9955-691-45-7

Knygoje pateikiamos trumpos žymiausių aiškiaregių biografijos, aptariami jų nuveikti darbai. Šių žmonių patirtis įrodo esant ne vien materialųjį, bet ir nepačiuopiamąjį dvasinį pasaulį, kurį pajunta tik ypatingomis galiomis apdovanoti žmonės.

UDK 13:929

Atsižvelgiant į aiškiaregių sugebėjimus, jie vadinami įvairiai: pranašais, orakulais, žyniais, mediumais, įžvalgiais žmonėmis, minčių skaitytojais, ateities spėjėjais, būrėjais ir telepatais. Kitoje spektro pusėje jie yra šarlatanai, sukčiai, apgavikai, išnaudotojai ir netgi eretikai. Visada vieni žmonės žavėjosi aiškiaregiais ir gal pakliūdavo ant jų kabliuko, taip sakant, būdavo apmulkinami, kiti matė jų kovą su blogiu, o dar kiti juos laikė šarlatanais.

Ar žmonės juos mėgo, ar ne, jais tikėjo ar netikėjo, aiškiaregiai klestėjo ir tarpo nuo laikų pradžios, nors ir negalima įrodyti, kad jie patikimi.

sais laikais ir visose kultūrose aiškiaregiai buvo i
keliami. Netgi šiandien, kai beveik visus atsakymus galima surasti kompiuteryje, žmogus negali atsispirti mediumams, regėtojams ir aiškiaregiams.

Šioje patrauklioje ir provokuojančioje knygoje Francine Hornberger pateikia pasakojimus apie įžymiausius pasaulio aiškiaregius - nuo biblinių pranašų Elijo ir Izaijo iki šių dienų garsenybių, tokių kaip John Edward ir gyvūnėlių aiškiaregės Sonios Fitzpatrick. Kai kurie iš jų buvo nuostabūs pranašautojai, kiti savo galias naudojo apgavystėms ir sukčiavimams, dar kiti padėjo atskleisti nusikaltimus, guodė nuliūdusius ar dvasiškai vadovavo.

- Edgar Cayce, neturėdamas medicininio išsilavinimo, diagnozavo ir išgydė tūkstančius žmonių;
- Dorothy Allison, aiškiaregė seklė, numatė, kad David Berkowitz bus pagautas su parkavimo bilietu;
- Jeane Dixon išpranašavo pasikėsinimus prieš Amerikos prezidentą ir jo brolį Kenedžius;
- Nostradamas, XVI amžiaus prancūzų gydytojas, įžvelgė Trečiojo Reicho iškilimą ir 2001 metais įvykdytą teroro aktą prieš Pasaulio Prekybos centrą;
- Rasputino įtaka Rusijos caro šeimai paskatino jos žlugimą;
- Leslie Flint galėjo iššaukti garsenybių vėles, tokių kaip: Rudolfas Valentinas, seras Artūras Konanas Doilis, karalienė Viktorija, seras Vinstonas Čerčilis ir Mahatma Gandis.

Šie aiškiaregiai ir daugelis kitų, įskaitant Heleną Blavatskają, Rosemary Altea, Uri Geller, Aleister Crowley, James Van Praagh ir Motiną Shipton, aptariami labai detaliai, įdėmiai žvelgiant į kiekvienos asmenybės talentą, pranašystes bei jų pasitvirtinimą. Visiems, kurie domisi antgamtiniais reiškiniais, ši knyga yra įžvalgus ir įdomus vadovas, pasakojantis apie talentingus, garsius žmones ir garbėtroškas sukčius.

